

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.581 • 2,30 euros

7 gener 2010

MÉS DE 600 CANTAIRE PROTAGONITZEN UN CONCERT DE NADAL HISTÒRIC AL TEMPLE D'ANTONI GAUDÍ

Simfonia de la Sagrada Família

Agustí Codinach

El 19 de desembre passat més de mil persones van viure a la Sagrada Família una experiència inoblidable. A pocs mesos de tancar-se definitivament la nau central, el tradicional concert de Nadal que organitza el Patronat del temple expiatori va ser ocasió privilegiada per provar, com no s'havia fet abans, l'acústica

d'una edificació cridada a fer història. Més de 1.600 persones van revestir l'interior del temple de festa per sentir els més de 600 intèrprets que a l'escenari i enfilats al cor van elevar les veus cap al cel tot integrant-se, de forma harmoniosa, i gairebé màgica, en l'art total del genial Gaudí. **P 16 i 17**

El Papa presenta l'esperança del Nadal

Benet XVI va oferir en el missatge de Nadal l'esperança que representa el naixement de Déu fet home, Jesús, a una humanitat que encara sent les tenalles de la crisi econòmica, social i moral. El missatge, pronunciat des del balcó de la façana de la basílica vaticana, abans de felicitar el Nadal en 65 idiomes i d'impartir la benedicció *Urbi et orbi*, va ser escoltat i aplaudit per desenes de milers de persones congregades a la plaça de Sant Pere. L'Església, va assegurar, «ofereix al món Jesús, el Fill que ella mateixa ha rebut com un do, i que ha vingut per alliberar l'home de l'esclavatge del pecat».

P 2 i 5

Nou llibre del Dr. Francesc Torralba

Francesc Torralba, doctor en Filosofia i en Teologia, és escriptor, conferenciant i estudiós de Soeren Kierkegaard. Actualment és professor de la Universitat Ramon Llull de Barcelona. Acaba de publicar el llibre *L'art de saber estar sol*, de Pagès Editors. Es tracta, bàsicament, d'una apologia de la soledat. Segons afirma Torralba, «la soledat és una font de creació extraordinària».

P 24

LLUÍS SERRA replica «L'argument de Marina Geli»

P 10

Santa Maria del Mar acollirà la beatificació de Josep Tous

El dia 19 de desembre el papa Benet XVI va signar el decret de validesa d'un miracle atribuït al prevere caputxí Josep Tous. Amb aquest decret s'obria la porta a la beatificació d'aquest religiós català, que es preveu el diumenge 25 d'abril, festa del Bon Pastor, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, en una solemne concelebració presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà.

P 19

Desitjos per al 2010

Amb motiu de l'arribada del nou any, SALVADOR BUSQUETS, NÚRIA GISPERT, ANTONI PEDRAGOSA, JORDI ARMADANS, AGUSTÍ CORTÉS, EMILI TURÚ, JORDI ROGLÀ, VICTÒRIA MOLINS, ARCADI OLIVERES I JORDI MARJANEDAS expres- sen en veu alta els seus desitjos més personals

P 3 i 4

Sumari

P 7 Jornada de la Sagrada Família a Madrid
P 11 El P. Hilari Raguer parla de cultura bíblica
P 20 Tot recordant Rosa Deulofeu
P 25 Troballa arqueològica a Tarragona
P 27 Conte nadalenc de Mn. Peio Sánchez

Editorial

El Nadal del Papa

La caiguda que va sofrir el Papa en començar la Missa del Gall a la basílica de Sant Pere del Vaticà quan una noia desequilibrada, Susana Maiolo, se li va tirar al damunt, ha mostrat, més enllà de l'ensurt, que la seguretat que envolta Benet XVI no és tan fèrria com podria semblar i que el Pontífex de vuitanta-dos anys, que procura apropar-se als fidels, és també un ancià vulnerable. D'altra banda, s'ha fet novament palès que la malaltia mental és un cert tipus de pobresa. Sortosament el Sant Pare va resultar il·lès, es va redreçar amb rapidesa, i la missa va continuar amb normalitat. Però aquest fet gairebé anecdòtic que ha acaparat l'atenció de la premsa mundial, no hauria de fer oblidar el missatge de la seva homília nadalenca on va dir entre altres coses que els pastors, les ànimes senzilles, eren els primers d'anar a veure Jesús al pessebre, en canvi els savis d'Orient, els representants dels qui tenen renom i nissaga, van arribar-hi molt més tard. També avui, segons el Sant Pare, les ànimes senzilles i humils viuen a prop del Senyor, «per dir-ho així són els seus veïns i el poden anar a trobar fàcilment. Però la majoria de nosaltres, homes moderns vivim lluny de Jesucrist, vivim en filosofies, en negocis i ocupacions que ens omplen totalment i des dels qual el camí cap al pessebre és molt llarg». Com un signe de la proximitat amb els més pobres, per primera vegada Benet XVI va dinar amb 150 d'ells convocats per la Comunitat de Sant'Egidio, al barri del Trastevere. Va ser tot un gest de proximitat i de senzillesa. La seva salutació va ser «he vingut per dir-vos que em sento proper a vosaltres, que us estimo i que l'Església porta en el seu cor els més pobres». La taula nadalenca era expressió de pluralitat multicultural

i multireligiosa: el Papa tenia al costat un refugiat afganès, Qorbanali Esamil, de 34 anys, musulmà xiïta; i també seien a prop seu el gitano Boban Trajkovic de 24 anys, cristià ortodox, la seva esposa Dragana i el seus dos fills de 6 i 3 anys que viuen en un campament nòmada als afores de Roma. La notícia ha servit també per revelar que cada dia en aquest menjador se serveixen 1.200 àpats a indigents, el 75% dels quals a estrangers. Precisament el missatge del Pontífex en la Jornada Mundial de la Pau d'ara fa un any portava per títol: «Combatre la pobresa, construir la pau.» En ell el Sant Pare assenyala que la pobresa és un dels factors que afavoreixen o agreugen els conflictes i assenyala també que «hi ha pobres immaterials que no són conseqüència directa i automàtica de les mancances materials, hi ha una pobresa relacional, moral i espiritual, la de les persones desorientades interiorment, que pateixen formes diverses de malestar malgrat els seus béns econòmics». Que l'any 2010 sigui un pas endavant en la proximitat als més pobres i en l'eradicació de les noves formes de pobresa, també les derivades de la manca de salut mental.

Nou preu de «Catalunya Cristiana»

Com a conseqüència de l'augment en els costos de diversos serveis i proveïdors relacionats amb el nostre setmanari, ens veiem obligats a augmentar-ne el preu en 10 cèntims. D'aquesta manera a partir d'aquest número, el setmanari costarà 2,30 euros. Confiam en la comprensió i el suport que els nostres lectors i subscriptors sempre ens han demostrat.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Jaume Camprodon, Agustí Codinach, Federico D. Espuny, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Armando Pego, Lluçia Pou, Hilari Raguer, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Josep M. Turull, Miquel A. Violan, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

DE CARA A L'ANY NOU
DESITJO QUE MILLORI LA
FELICITAT DELS NENS.

DESITJO QUE HI HAGI MÉS
PAU AL MÓN.

DESITJO QUE ELS
POLÍTICS SIGUIN MÉS
HONESTOS.

JO ESTIC CONTENT AMB
EL QUE TINC, NOMÉS VULL
REPETIR-HO, SI FOS
POSSIBLE.

Any 2010, temps per somiar

L'inici del nou any és ocasió per expressar en veu alta els nostres desitjos

SALVADOR BUSQUETS

Director de la Fundació Arrels

Els entesos preveuen que el 2010 serà l'any on la crisi arribarà al seu punt màxim per, tot seguit, iniciar una esperada recuperació econòmica. El meu desig per al 2010 és doble. En primer lloc, que els qui estan permanentment en crisi no vegin empitjorada la seva situació. Les prop de 2.000 persones que cada nit dormen al carrer o en recursos assistencials (albergs, centres de primeres atencions, pisos d'inclusió...), les persones grans amb pensions que tots sabem insuficients, els aturats, els desnonats (l'any 2008 es produïren 58.000 processos d'execució hipotecària, aquest any 115.000, i la previsió per al 2010 és superar els 180.000 expedients), els infants i joves sense suport familiar, no poden, no haurien de suportar més dificultats.

El segon desig és que, tot aprenent del passat i del que no hem fet prou bé, sapiguem fer partícips de la bonança econòmica que esperem totes les persones que formem la família humana. La riquesa que vàrem crear en el passat la vàrem repartir segons criteris que exclouen molta gent. El meu desig és que revisem aquests criteris perquè, poc o molt, tothom se'n vegi beneficiat, puguem eradicar situacions injustes i avancem cap a una societat més fraterna.

NÚRIA GISPERT

Membre del Consell assessor de la Fundació Pere Tarrés

Llegint un quadern de Cristianisme i Justícia vaig trobar un annex titulat *Sensibles a les ferides del món*. Em va fer pensar en el meu desig per a l'any 2010.

M'agradaria que tots fóssim sensibles a les ferides del món. Que aquesta frase tan simple de dir i tan complexa de portar a terme es convertís en premissa a complir per cadascun de nosaltres. Crec que hem d'acostar-nos a les persones, a les més llunyanes i a les més properes, per poder guarir-ne les ferides.

L'existència cristiana és existència pasqual en la mesura que és posar-nos al servei de la justícia i de la fraternitat i que es concreta en les relacions amb els altres i en la vida quotidiana.

Moltes vegades correm el risc de trobar-nos bé només amb «els nostres». Sovint ens tenalla la por «dels altres», d'allò que és diferent. Hi ha moltes comunitats cristianes i persones agnòstiques que s'hi han posat a treballar. Les cristianes per al «Regne de Déu» i les agnòstiques per a una «nova terra». Són passos silenciosos i humils però carregats de vida i de possibilitats, com ho són les llavors.

Caldrà buscar les causes de les ferides per lluitar contra el mal que té noms i cares. Ser fidels en aquesta lluita ens apropa a Jesús i farà que l'Evangeli es converteixi en el veritable evangelitzador del món.

ANTONI PEDRAGOSA

Membre del Moviment dels Focolars

Crec que posats a desitjar, tots voldríem per al 2010 un món el més semblant possible a allò que els cristians anomenem el Regne de Déu. Un món en pau, més just, amb la riquesa més ben distribuïda, on ningú no vulgui dominar ningú, i on es miri sempre l'altre amb el respecte que es mereix com a persona.

En l'àmbit local, hom desitjaria veure els nostres polítics treballar d'una altra manera, menys barroera i més dialogant... que es mirés l'adversari polític no com un enemic, sinó com un amic que pensa diferent, al qual cal respectar i amb el qual cal treballar per arribar a acords en benefici del país, i per sobre dels interessos de partit. D'altra banda, hom desitjaria que les identitats fossin més reconegudes, més valorades i més respectades.

En l'àmbit de l'economia, hom voldria veure el despertar d'una economia amb rostre humà. On la persona (i no els beneficis acumulatius) fos el centre de tota acció econòmica. I un lent però decidit retorn per potenciar les economies locals, tan malmeses per la pressió global. Pel que fa a l'Església, hom desitjaria que les diverses sensibilitats que hi ha ens miréssim amb simpatia i confiança. És a dir: que aprenguéssim a veure la diferència de carismes no com un problema, sinó com una riquesa.

JORDI ARMADANS

Director de la Fundació per la Pau

Tinc molts desitjos per al 2010! Però em conformaria que féssim passes decisives en uns pocs.

Per començar, m'agradaria que com a persones ens esforcéssim per a reduir els nivells de demagògia, desqualificació, hipocresia i cinisme que, malauradament, campen a plaer. I m'agradaria que guanyéssim en capacitat crítica. No oblidem que també inclou l'autocrítica i l'elogi cap als altres!

M'agradaria que, com a ciutadanes i ciutadans, entenguéssim que el que passa al nostre país i al món no és tan aliè a allò que diem, a allò que fem, a allò que desitgem, a allò que consumim, i que per tant podem incidir-hi molt més del que ens sembla.

M'agradaria que els governs es prenguessin seriosament els reptes de la pau i els drets humans. I, per exemple, fessin passes decisives cap a la regulació mundial del comerç d'armes. I, sobretot, m'agradaria que en la cimera del Tractat de No-Proliferació Nuclear prevista per al mes de maig a Nova York, els governs avansessin realment cap al desarmament nuclear, la millor recepta i exemple per aconseguir la no-prolifерació.

VICTÒRIA MOLINS

Religiosa teresiana

Jo tinc uns quants desitjos per al 2010 que voldria convertir en realitats properes. És clar que podria dir coses utòpiques i meravelloses sense noms propis: que no hi hagi fam al món, que la pau sigui el factor comú de la humanitat... Però tot això ja em sona a llocs comuns que ens hem acostumat a desitjar o a demanar en les nostres pregàries.

Jo fa un temps que les he canviades perquè ni Déu necessita explicacions ni jo vull tenir desitjos superiors a les realitats que m'envolten.

Però sí que hi ha desitjos que estan al meu abast més o menys. N'enumero pocs, però molt estimats per a mi:

Que la pau del Crist —que sobrepassa tot bé— habiti en el meu cor perquè pugui donar-ne a les poques persones amb les quals em trobo cada dia mancades d'aquesta pau per diferents aspectes de la seva marginació. I això sé que depèn de la meua harmonia interior.

Que Antonio, Diego, Cristian, Judit, Wilson, Rosa, Ester... trobin una feina que els solucioni la vida personal i la de les seves famílies. Jo faré el possible per ajudar-los. Que els meus amics de les presons creixin darrere les reixes en comptes de trobar-hi dins justament allò que els ha portat allà. Jo procuraré animar-los.

EMILI TURÚ**Superior general dels Germans Maristes**

L'any 2009 hem celebrat el 20è aniversari de la Convenció dels Drets dels Infants. M'encantaria que el 2010 passés a la història com un any en què s'hagués avançat de manera notable en la defensa d'aquests drets.

Dono la paraula a Haris, alumne marista del Pakistan: «M'agradaria un món on hi hagués llibertat i igualtat d'oportunitats per a tots. Un infant pot ser pobre, però això no vol dir que hagi de treballar per guanyar-se la vida. Al contrari, ha de ser lliure per anar a l'escola, com els altres, i tenir una bona educació. Per a mi, l'albada d'un món nou ho serà quan els milions d'infants que fan de captaires pels carrers per servir els seus amos i els milers que treballen durament per alimentar els seus germans i germanes, i es veuen privats d'anar a l'escola, tinguin llibertat per dur a terme els seus somnis de tenir una bona educació i viure feliçment. El meu somni es realitzarà quan la majoria dels infants de la nostra classe social pugui tenir una mil·lèsima part de les oportunitats de què gaudeixen els infants de les classes privilegiades... Visc amb optimisme, segur que el Totpoderós escoltarà els nostres desitjos, perquè Ell és just i ens estima a tots, independentment de les nostres creences, cor o llengua.»

Jo també sóc optimista coneixent joves com Haris, capaços de somniar i comprometre's per canviar el món. Què podem fer, tu i jo, per millorar el món dels infants?

JORDI MARJANEDAS**Membre dels Focolars a Jerusalem**

Aquesta pregunta que se m'ha formulat i mirar de donar-hi una resposta m'ha semblat fonamental. No podem pretendre arribar a la nostra plena realització personal i col·lectiva si mai abans no ho hem desitjat. M'he refet la pregunta aquest Nadal a Betlem, a la cova de la Nativitat.

Fa més de dos mil anys una llum il·luminava aquella senzilla cova als afores de la petita població que era Betlem. Però només els ulls de la fe veien en aquell Nen tot just nat la resplendor de l'amor de Déu en el seu cor. Però era una llum d'un amor contagiós i aquest Nadal resplendeix en molts cors que se n'han deixat contaminar arreu del món.

El somni d'aquell nen i de la seva mare era que un dia tot el món fos il·luminat i esdevingués una estrella, una nova estrella en el firmament.

Sabem que aquell somni, aquell desig, a la fi es farà realitat. I nosaltres podem associar-nos-hi i fer-lo nostre.

I en aquest llarg camí: que en aquest 2010 molts i molts, grans i petits, homes i dones, enamorats o desenganyats de la vida, virtuoses o viciosos, descobreixin que tot un Déu els estima i es deixin contagiar.

JORDI ROGLÀ**Director de Càritas diocesana de Barcelona**

En els serveis d'acollida de Càritas, les persones que s'hi adrecen demanen feina, feina i feina. Per tant, un desig que a Càritas ens agradaria veure acomplert és que hi hagués treball per a tothom. I, com que no tothom té les mateixes capacitats i habilitats, voldríem que hi hagués en el món laboral una opció clara pels llocs de treball d'inserció social. Perquè és junts que podem avançar. També desitgem que les persones grans trobin en la seva vellesa tot el necessari per fer amb tranquil·litat i joia la darrera etapa de la vida; que els infants i els joves tinguin famílies que els estimin i els procurin el benestar i la formació necessàries en els valors de l'esforç, el respecte als altres, la generositat i l'austeritat. Tot això els farà créixer com a persones i construiran una societat millor. Desitgem també que la nostra societat sàpiga ser acollidora amb les persones que han vingut d'altres llocs del món a la recerca d'un futur millor i que puguin així donar el millor de si mateixes. A Càritas volem contribuir amb l'esforç comú a fer-ho possible.

AGUSTÍ CORTÉS**Bisbe de Sant Feliu de Llobregat**

Normalment a l'Església es presenta l'inici d'un any nou sota el signe de la benedicció. Beneïm Déu per la vida feta, beneïm Déu com a desig de benedicció per al futur. Sincerament, desitjo a tots els creients i no creients la benedicció de Déu. Sembla una ironia que puguem dir que Déu ens beneïxi i ens ha beneït dintre d'un món crític i en crisi, i d'una vida nostra que no arrossega gaires èxits. Però nosaltres sostenim la benedicció perquè Déu ens sosté en aquesta benedicció. Seguim desitjant que Déu ens beneïxi perquè la benedicció és compatible amb la lluita esperançada i sense perdre la pau. No estem parlant d'èxits ni de massa eficàcia ni de massa esplendor en la nostra tasca pastoral, ni en la nostra vida personal i professional. El que desitgem és la proximitat de Déu, desitgem el bon esperit per afrontar la vida. Això sí que, per al cor i per a la persona, i fins i tot per a la societat, és una veritable benedicció de Déu.

ARCADI OLIVERES**President de Justícia i Pau**

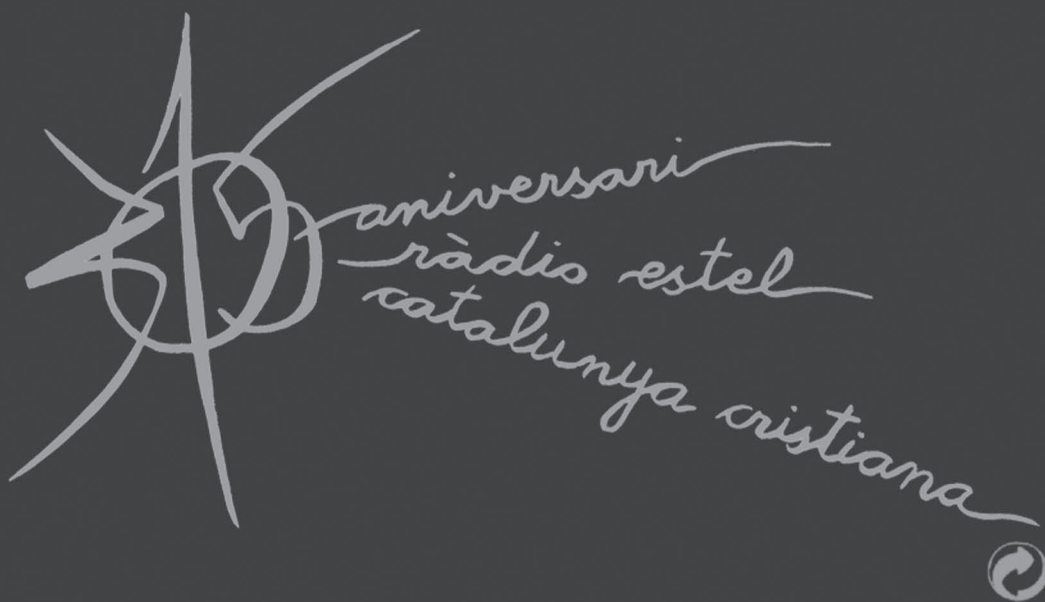
Que la lluita per la sobirania alimentària sigui prioritària i que no es continuï amb l'absurd del 2009 en què els governs han donat als bancs una quantitat equivalent a la que es necessitaria per eradicar cinquanta vegades la fam al món. Que els ciutadans rics dels països del Nord emprenguem de veritat el camí del decreixement i de la disminució del consum. Que la pena de mort sigui abolida arreu. Que fem una opció decidida per la no-violència i per la desmilitarització. Que els immigrants siguin rebuts amb els braços oberts. Que es freni la voluntat de lucre, l'especulació financera i el frau fiscal. Que la democràcia sigui participativa de debò.

**Vols acompanyar
els àpats d'aquestes
festes amb un
cava exclusiu?**

Encarrega el cava commemoratiu dels
30 anys de CatalunyaCristiana
i dels **15 anys de RàdioEstel**
trucant al telèfon: **93 409 28 10**
i dona suport així als nostres mitjans.

**SIS AMPOLLES DE
CAVA EXCLUSIU PER
NOMÉS 36 EUROS**

Un regal únic.

El Papa presenta l'esperança de Jesús a un món en crisi

El seu missatge de Nadal ofereix una mirada amb els ulls de la fe

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI va presentar en el seu missatge de Nadal l'esperança que representa el naixement de Déu fet home, Jesús, a una humanitat que encara sent les tenalles de la crisi econòmica, social i moral. El seu missatge, pronunciat al migdia des del balcó de la façana de la basílica vaticana, abans de felicitar el Nadal en 65 idiomes i d'impartir la seva benedicció *Urbi et orbi*, va ser escoltat i aplaudit per desenes de milers de persones congregades a la plaça de Sant Pere.

L'Església, va assegurar, «ofereix Jesús al món, el Fill que ella mateixa ha rebut com un do, i que ha vingut per alliberar l'home de l'esclavitud del pecat». «No se'l guarda per a ella: l'ofereix a tothom qui cerca amb cor sincer, als humils de la terra i als afligits, a les víctimes de la violència, a tots els que desitgen ardentment el bé de la pau.» Adreçant-se «a la família humana profundament marcada per la greu crisi econòmica, però primer de tot de caire moral, i per les doloroses ferides de guerres i conflictes», va assegurar que l'Església torna a presentar en l'infant de Betlem «la nostra esperança». I aquest missatge el va aplicar en primer lloc a Terra Santa, «per convidar-ne als habitants que abandonin tota lògica de violència i venjança, i es comprometin amb vigor renovat i generositat en el camí cap a una convivència pacífica». Després es va adreçar als altres països del Pròxim Orient: «No podem deixar de pensar en la turbulenta situació a l'Iraq i en aquell petit ramat de cristians que viu en aquella regió.» «Pateix de vega-

des violències i injustícies, però està sempre disposat a oferir la seva pròpia contribució en l'edificació de la convivència civil, oposada a la lògica de l'enfrontament i del rebuig al qui tenim al costat.»

Després, el Bisbe de Roma va fer una volta al món amb el pensament que arreu del planeta ressoni el missatge que porta Crist per Nadal. La seva paraula va passar per Sri Lanka, la península coreana i les Filipines per ser «ferment de reconciliació i de pau». Al continent africà, va implorar «la fi de tot abús a la República Democràtica del Congo»; va convidar «els ciutadans de Guinea i del Níger al respecte dels drets de tota persona i al diàleg»; va demanar «a Madagascar que superi les divisions». A Europa i a Amèrica del Nord, el missatge de Nadal exigeix «superar la mentalitat egoista i tecnicista, promoure el bé comú i respectar els més febles, començant pels que encara no han nascut». També va esmentar la situació d'Hondures per animar «a reprendre el camí institucional» i la de tot Llatinoamèrica per llançar «una crida al respecte dels drets inalienables de cada persona i al seu desenvolupament integral», convertint-se en un «anunci de justícia i fraternitat, font d'unitat». «En una paraula —va concloure—, l'Església anuncia per tot arreu l'Evangeli de Crist, tot i les persecucions, les discriminacions, els atacs i la indiferència, a vegades hostil, que més aviat li per-

El Papa va impartir la benedicció «Urbi et orbi».

meten compartir la sort del seu Mestre i Senyor.»

Si realment Jesús va néixer fa més de dos mil anys, «tot canvia», va explicar Benet XVI durant la missa de la Nit de Nadal per comentar com Nadal té una importància decisiva en la vida de cada persona. L'homília de la celebració eucarística, presidida a la basílica de Sant Pere, es va convertir en una exhortació a deixar el primer lloc en la pròpia existència a Déu. La celebració, que enguany va començar a les 10, va quedar pertorbada al començament pel gest

d'una dona que es va abraonar sobre el Papa i li va provocar una caiguda, de la qual es va aixecar immediatament. El Bisbe de Roma, en meditar en el misteri que es va viure a Betlem fa més de dos mil anys, va assegurar que la notícia del naixement de Jesús «no ens pot deixar indiferents. Si és veritable, tot canvia. Si és cert, també m'afecta a mi».

«La majoria dels homes no considera una prioritat les coses de Déu, no les anhelan de manera immediata. I també nosaltres, com la immensa majoria, estem ben disposats a ajornar-les», va reconèixer. «Es fa primer de tot el que aquí i ara sembla urgent. En la llista de prioritats, Déu es troba sovint gairebé a l'últim lloc.» Ara bé, «si algú a la nostra vida mereix urgència sense tardança, és només la causa de Déu», va afirmar. «El temps dedicat a Déu i, per Ell, al proïsme, no és mai temps perdut. És el temps en què vivim veritablement, en què vivim el nostre ser persones humanes.» «Però la majoria de nosaltres, homes moderns, viu lluny de Jesucrist», va assenyalar. «Vivim en filosofies, en negocis i ocupacions que ens omplen totalment i des de les quals el camí fins al pessebre és molt llarg.»

«No podríem arribar fins a Ell només pel nostre compte. El camí supera les nostres forces. Però Déu s'ha abaixat. Ens ve a trobar. Ell ha fet el tros més llarg del recorregut. I ara ens demana: "Veniu a veure com us estimo."» «El senyal de Déu és la seva humilitat. El senyal de Déu és que Ell es fa petit; es converteix en nen; es deixa tocar i demana el nostre amor.» «Com desitjaríem, nosaltres els homes, un signe diferent, imponent, irrefutable del poder de Déu i la seva grandesa. Però el seu senyal ens convida a la fe i a l'amor, i per això ens dóna esperança: Déu és així. Ell té el poder i és la bondat.» «Ens convida a ser semblants a Ell. Sí, ens fem semblants a Déu si ens deixem marcar amb aquest senyal; si aprenem nosaltres mateixos la humilitat i, d'aquesta manera, la veritable grandesa; si renunciem a la violència i fem servir només les armes de la veritat i de l'amor.»

Benet XVI dina amb pobres de Roma

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va dinar el 27 de desembre amb alguns dels més necessitats que viuen a Roma i va recordar que hi ha més alegria en compartir que en l'egoisme. Després d'haver resat l'*Àngelus*, el Papa es va traslladar al tradicional barri de Trastevere per visitar un menjador creat per la Comunitat de Sant'Egidio. Amb ell van compartir aliments en una mateixa taula dotze persones necessitades, entre elles, una família gitana de quatre persones; un refugiat polític afganès xiïta de 34 anys; un ancià italià, exbarber, vidu de 90 anys; una italiana de 82 anys; un jove de 25 anys, en cadira de rodes des del seu naixement, que va ser abandonat per la família. A la taula també s'hi asseia una senyora musulmana de Somàlia, de 63 anys, que va arribar a Itàlia als anys vuitanta perquè el seu fill minusvàlid pogués rebre tractament mèdic; un nigerià catòlic de 35 anys que va travessar el desert de Líbia abans d'arribar a terra italiana; i dos italians: un venedor ambulat de 52 anys, sense casa, i un antic treballador de circ, de 66 anys, que mentre treballava amb el

seu circ a Teheran, va ser sorprès per la guerra entre l'Iraq i l'Iran el 1980, i es va veure obligat a tornar a Itàlia, després d'haver perdut la feina.

Els pobres, gairebé dos-cents, repartits en diferents taules, van degustar lasanya, mandonguilles, lleties i puré. Havent dinat es van distribuir dolços oferts pel Papa i es va brindar amb vi escumós. Els 31 nens presents també van rebre regals de mans del Papa. Als més grans els va regalar nines, camions, avions, trencaclosques, llibres, llapis; als nadons, sonalls i ninots de peluix. El Papa

els va assegurar que els va venir a visitar «precisament en la festa de la Santa Família, perquè en un cert sentit, ella se us assembla». «De fet, també la família de Jesús, des dels primers passos, va trobar dificultats: va viure la preocupació de no trobar hospitalitat, es va veure obligada a emigrar a Egipte per la violència del rei Herodes.» «Vosaltres sabeu bé el que significa la dificultat, però teniu algú que us estima i us ajuda», referint-se al «servei diligent de la Comunitat de Sant'Egidio, que ofereix un signe de l'amor de Déu pels pobres».

Després de resar la pregària de la benedicció i compartir el dinar, el Papa va adreçar unes paraules d'agraïment als organitzadors de l'esdeveniment, però sobretot als convidats. «Durant el dinar he pogut sentir les històries doloroses i carregades d'humanitat d'alguns de vosaltres: històries d'ancians, emigrants, gent sense llar, gitanos, minusvàlids, persones amb problemes econòmics i altres dificultats...; tots, d'una manera o altra, colpejats per la vida. Sóc aquí entre vosaltres per dir-vos que estic amb vosaltres, que us estimo, i que les vostres vicissituds no estan lluny del pensament del Papa, sinó al centre i al cor de la comunitat dels creients.» Reconeixent el servei que fan els voluntaris i membres de la Comunitat de Sant'Egidio, va assegurar que «estimar, servir dóna l'alegria del Senyor que diu: "fa més feliç donar que rebre"». «En aquest temps de dificultats econòmiques especials cadascú ha de ser signe d'esperança i testimoni d'un món nou per a qui, tancat en el propi egoisme i il·lús de poder ser feliç sol, viu en la tristesa o en una alegria efímera que deixa el cor buit.»

Israel

El patriarca de Jerusalem demana pregàries per la pau

Assenyala que quan hi hagi pau, serà veritablement «Terra Santa»

Redacció
Betlem

Quan arribi la pau, aquesta zona del Pròxim Orient podrà anomenar-se veritablement «Terra Santa», va assegurar el patriarca llatí de Jerusalem, Fouad Twal, durant la missa de la Nit de Nadal a Betlem. El seu missatge es va convertir en una petició a tots els creients del món perquè preguin per la terra en què va néixer, va viure i va morir Jesús. Entre 50 i 70 mil turistes han vingut a Terra Santa, amb motiu de les festivitats de Nadal, segons la Custòdia franciscana de Terra Santa.

«És una terra que pateix i que espera. Els seus habitants viuen com a germans enemics. Quan comprendrem que una terra tan sols mereix el qualificatiu de "santa" quan l'home que hi viu esdevé sant?», es va preguntar. «Aquesta terra només mereixerà veritablement el qualificatiu de "santa" quan puguem respirar la llibertat, la justícia, l'amor, la reconciliació, i la pau i la seguretat», va afirmar durant la celebració que va tenir lloc a l'església de Santa Caterina, adjacent a la basílica de la Nativitat, a Betlem, capaç d'acollir 2.500 fidels. «Com podem experimentar la joia del Nadal, mentre veiem com es repeteix el drama que va acompanyar el naixement de Crist en la història? Crist no tenia una casa a Betlem, i molts dels nostres ciutadans es troben sense sostre per la injustícia dels homes», va afirmar durant la litúrgia, celebrada en llatí.

«A causa de les dificultats i la inseguretat, centenars de milers de persones ja han emigrat per cercar en un altre lloc una millor qualitat de vida; altres tracten d'abandonar el país dels seus avantpassats, el país santificat pel misteri de l'encarnació de Déu», va denunciar en la celebració, en la qual va ser present el president de l'Autoritat Palestina, Mahmoud Abbas. «Com gaudir de la festa i l'alegria quan recordem el primer aniversari de la guerra i de la tragèdia de Gaza?» —va continuar preguntant-se—. «L'assetjament de la ciutat és asfixiant, la llibertat de circulació i de transport restringida. Moltes famílies estan separades.» «En veure

Mons. Twal va demanar per la pau a Terra Santa.

els patiments del món, els conflictes d'interessos, la mentida, la carrera d'armaments i la possessió d'armes de destrucció, així com els infants sense sostre abandonats al seu destí als carrers dels camps de refugiats, demanem

a l'Infant de Betlem que sobre casa nostra surti el sol de justícia, d'amor i de vida, per expulsar l'espectre de la mort i de la destrucció», va concloure.

Durant la missa del dia, en la seva homília pronunciada en àrab, Mons.

Twal va reprendre els punts principals del seu missatge de Nadal i de la seva homília de la nit, i va evocar-ne els aspectes dolorosos i també aquells portadors d'esperança de l'any 2009. Tota la nit, les misses van tenir lloc davant del pessebre i a les capelles properes de Sant Josep i de Sant Jeroni. Tot servint les misses s'hi trobaven els frares franciscans del seminari. La comunitat franciscana, abans de la missa, havia organitzat un sopar especial a la Casa Nova en què havia participat, com és tradicional, el president palestí Abbas. Abans del sopar, en el seu discurs d'acollida, el vicari custodial, fra Artemio Vitores, va recordar al president que sant Francesc considerava el Nadal com la festa de les festes, i va manifestar la seva convicció que Déu i la religió poden ser un nexe d'unió entre tots els creients. Un cop acabada la missa al pessebre, la gruta va rebre la visita d'un continu flux de pelegrins procedents d'arreu del món.

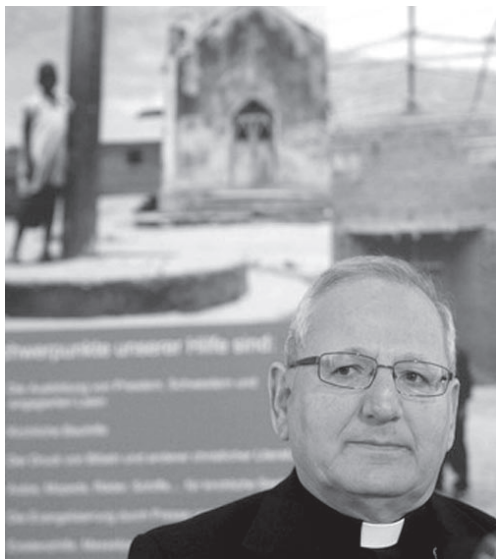
Mons. Twal: «Una Terra Santa reconciliada sembla una utopia»

CTS / Jerusalem

El patriarca de Jerusalem, Mons. Fouad Twal, va fer públic, com és habitual cada any, el seu missatge de Nadal, en el transcurs d'una conferència de premsa. En el seu missatge el patriarca va fer sobretot algunes constatacions realistes: els palestins no són un estat, l'estatus de Jerusalem s'està debatent i els israelians continuen vivint en un estat de gran temor. El patriarca va voler destacar també signes esperançadors: el bloqueig parcial de la colonització, la generositat de la comunitat internacional, la visita de Benet XVI, els projectes de construcció del patriarcat llatí, la convocatòria d'un sínode per al Pròxim Orient i la beatificació de sor Maria Alfonsina. «Però el regal del Nadal més esperat —va prosseguir el patriarca— és el de la pau.» Als periodistes, que li van preguntar si no està cansat d'esperar la pau, el patriarca els va respondre: «Si jo, que sóc el patriarca, perdo l'esperança... llavors, com podria encomanar als altres aquesta mateixa esperança? No tenim dret a estar cansats, ni a deixar de creure, ni tan sols a baixar la guàrdia.» Els periodistes es van interessar per qüestions diverses com ara les negociacions entre el Vaticà i Israel, la situació

de Gaza i dels cristians en aquella regió. «Els cristians de Gaza —va subratllar el patriarca— no estan en un gueto, amb un tractament a part. La seva situació no és diferent de la de la resta de la població. Viuen les mateixes condicions difícils.»

Nombroses preguntes es referien als fruits de la visita del Papa. Mons. Twal va respondre que els fruits espirituals i pastorals han estat nombrosos i que continuen sent-ho; però des d'un punt de vista polític, no ha suposat cap canvi concret sobre el terreny. Les qüestions polítiques van dur els periodistes a preguntar sobre l'èxode dels cristians. «Abans que res, hem d'ajudar-los a prendre consciència de la importància de romandre en aquesta terra, de donar testimoni en aquesta terra. La seva presència és una missió, una vocació i tota vocació té la seva part de dificultat. Vist des de l'altra banda —va afegir—, després de més de seixanta anys de conflicte sense perspectives de pau, puc comprendre la seva decisió d'optar per emigrar. Però, com els dic també a ells, allà podreu trobar tot allò a què aspireu, però no trobareu cap altra Terra Santa, no trobareu les vostres arrels que es troben aquí, només aquí. Els nostres cristians han de ser conscients d'aquest privilegi.»

Mons. Louis Sako.

Iraq

Tres morts en atemptats contra dues esglésies

Zenit / Mossul

Dues bombes van esclatar el 23 de desembre a Mossul, contra l'església caldea de Sant Jordi i contra l'església siríaca ortodoxa de Sant Tomàs. El resultat va ser de tres morts (un caldeu cristià i dos musulmans) i diversos ferits. Davant dels atemptats, l'arquebisbe de Kirkuk, Mons. Louis Sako, va declarar a AsiaNews que es tracta d'un «missatge inquietant» que manté alta la tensió i el temor de més actes de violència al nord de l'Iraq. Fonts d'AsiaNews a Mossul van confirmar

que «la situació per als cristians continua empitjorant, atès que els edificis cristians són un altre cop objectiu dels terroristes. Les dues esglésies malmes eren dos edificis antics, de gran valor històric i cultural».

En les darreres sis setmanes a Mossul, quatre esglésies i un convent de religioses dominiques van ser objecte d'atemptats. Les explosions van ser causades per cotxes bomba que van produir danys seriosos als edificis i cases adjacents, cristianes i musulmanes. Cinc cristians van ser assassinats i altres van ser víctimes de segrest amb

rescat. Aquests atemptats selectius testimonien la «neteja ètnica» que es du a terme contra la comunitat cristiana a tot l'Iraq. Mons. Sako afirma que aquestes amenaces «continuen influint en la comunitat cristiana» que espera «la pau», però és víctima de la violència. «El missatge de pau i esperança —subratlla l'arquebisbe de Kirkuk— anunciat pels àngels, continua sent el nostre millor desig aquest Nadal per a tot el país: desitgem treballar plegats per construir pau i esperança en el cor de tots els homes i dones de l'Iraq.»

Madrid

Centenars de milers de persones defensen la família cristiana

Madrid celebra la Jornada de la Sagrada Família en clau europea

Redacció
Madrid

Quinze cardenals i bisbes europeus, entre ells l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, van acompanyar el 27 de desembre les famílies procedents d'arreu d'Europa per celebrar la Jornada de la Sagrada Família amb el lema «El futur d'Europa passa per la família». Amb ells hi havia 42 prelats espanyols. La missa, presidida per l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, va començar tocades les 12.00, minuts després de la connexió en directe amb el Papa des de Roma. Madrid es va convertir per unes hores en la capital europea de la família, una trobada que va congrega més d'un milió de persones, segons els organitzadors, procedents d'Àustria, el Regne Unit, Irlanda, Portugal, Escandinàvia, Holanda, Bèlgica, França, Croàcia, Eslovènia, Sèrbia, Bòsnia, Estònia, Letònia, Lituània, Bielorússia, Ucraïna, Polònia, República Txeca, Eslovàquia, Albània, Malta, Hongria, Alemanya, Itàlia i Espanya. Estaven acompanyades pels seus pastors, que van adreçar una salutació afectuosa de benvinguda abans de connectar amb Roma.

A l'escenari, de 52 metres de llargada, presidit per la creu de la Jornada Mundial de la Joventut, de vint metres d'alçada, i flanquejat per l'estàtua de la Mare de Déu de l'Almudena i un pessebre de mida natural, van intervenir els bisbes europeus. El cardenal Philippe Barbarin, arquebisbe de Lió, va demanar a Déu que «ens doni forces per a la família humana» i va fer una crida als països europeus perquè «protegeixin en les seves lleis aquest lloc tan preciós on sorgeix, creix i es desenvolupa l'ésser humà».

A continuació, el president del Pontifici Consell per als Laics, el cardenal Stanislaw Rylko, tot agraint la presència de tantes persones procedents de llocs llunyans d'Europa i d'Espanya, va reconèixer que «val la pena oferir testimoni públic de la bellesa de la família». I va afegir: «És en la família on és possible l'amor veritable entre un noi i una noia, és possible entre un marit i una dona que s'estimen i superen les dificultats, és possible transmetre i donar vida als fills que Déu vulgui donar.» Per la seva banda, Mons. Józef Michalik, president de la Conferència Episcopal Polonesa, va subratllar que «l'exemple de la Sagrada Família és possible en els nostres temps i és possible quan Déu és amb nosaltres». En aquest sentit, va afirmar que el testimoni de les famílies és molt important en un món que pateix una profunda crisi moral.

Breument va intervenir el cardenal Paul Josef Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum, que va recordar que la festa de la família és una trobada «per tenir present que el matrimoni i la família són el fonament essencial de tota societat humana». A continuació, el cardenal Georg Sterzinsky, arquebisbe de

Missatge de Benet XVI

«Saludo cordialment els pastors i fidels congregats a Madrid per celebrar amb goig la Sagrada Família de Natzaret. Déu, havent vingut al món en el si d'una família, fa palès que aquesta institució és camí segur per trobar-lo i conèixer-lo, així com una crida permanent a treballar per la unitat de tothom al voltant de l'amor. D'aquí que un dels serveis més importants que els cristians poden oferir als nostres germans és el nostre testimoni serà el ferm de la família fundada en el matrimoni entre un home i una dona, protegint-la i promovent-la, ja que ella és de summa importància per al present i el futur de la humanitat. La família és la millor escola on s'aprenen a viure aquells valors que dignifiquen la persona i fan grans els pobles. S'hi comparteixen les penes i les alegries, i tothom s'hi sent emparat per l'afecte de la casa només pel fet de ser membres de la mateixa família. Demano a Déu que a les vostres llars es respiri sempre aquest amor de lliurament total i fidelitat que Jesús va portar al món amb el seu naixement, alimentant-lo i enfortint-lo amb la pregària quotidiana, la pràctica constant de les virtuts, la comprensió recíproca i el respecte mutu. Us animo que, tot confiant en la intercessió maternal de Maria, i en la protecció poderosa de sant Josep, us esmerceu sense descans en aquesta missió bonica que el Senyor ha posat a les vostres mans. Compte amb la meua proximitat i afecte, i us prego que duguem una salutació molt especial del Papa als vostres éssers estimats més necessitats o que es troben en dificultat. Us beneixo de tot cor. En aquest diumenge de la Sagrada Família, convido tothom a posar els ulls en la llar de Natzaret, escola incomparable de virtuts humanes i cristianes, per aprendre Jesús, Josep i Maria a viure-les personalment i donar-ne exemple davant dels que ens envolten amb humilitat i convicció.»

Berlín, va manifestar que «el matrimoni i la família són decisius per al benestar de la societat, ja que en neix la següent generació». Quan es va adreçar als assistents, el prelat de la capital alemanya va clamar: «Exigeixo que l'Estat i la societat creïn les condicions necessàries perquè la família pugui desenvolupar-se plenament.» «Encara que el liberalisme actual vulgui fer el contrari no podem abandonar els fonaments que avui són rebutjats.»

Després, el vicari general de Roma, el cardenal Agostino Vallini, va transmetre la benedicció de Benet XVI i la seva joia per la celebració de la trobada del dia de la Sagrada Família a Madrid. Un dels moments àlgids de la celebració va ser, precisament, la connexió per via satèl·lit amb Roma, on el Papa va adreçar un missatge a les famílies. Vallini va afirmar que «Déu és família, no ho oblidem mai» i que, davant del consumisme, els presumptes models de família, la crisi o la por dels joves a un amor etern, «volem anunciar l'Amor de Crist, que no

ens deixa sols. Déu és amb nosaltres i la família és possible».

La família cristiana

El cardenal Antonio M. Rouco Varela va centrar la seva homília en la tesi que el futur d'Europa passa per la família cristiana i que realment aquest és possible. Una vegada més, el cardenal va recordar que «el model de la família cristiana és el que respon fidelment a la voluntat de Déu i que garanteix el bé fonamental i insubstituïble de la família per als seus mateixos membres, per a tota la societat i per a l'Església». El purpurat va advertir sobre els «diversos models de família», que «no responen a la veritat natural de la família (...) i que és «incapaç de resoldre la problemàtica tantes vegades cruel i dolorosa dels fracassos materials, morals i espirituals que afligeixen avui l'home i la societat europea dels nostres temps amb una gravetat poques vegades coneguda per la història». L'arquebisbe de Madrid va dir

a les famílies: «Col·loqueu per damunt de tot "l'amor" que "és el cenyidor de la unitat consumada". En qui i on podran trobar els infants que han de néixer, els discapacitats, els malalts, els rebutjats..., el do de la vida i de l'amor incondicional sinó en vosaltres, pares i mares de les famílies cristianes? Hi ha qui respongui millor i més eficaçment davant de les situacions dramàtiques dels aturats, dels ancians, dels angoixats per la soledat física i espiritual, dels trencats per les decepcions i fracassos sentimentals, matrimonials i familiars, que la família veritable, la fundada en la llei de Déu i en l'amor a Jesucrist?»

El cardenal Rouco va citar unes paraules de Benet XVI, de la seva encíclica *Caritas in veritate*, per comentar que «l'obertura moralment responsable a la vida és una riquesa social i econòmica... Per això, esdevé una necessitat social, i fins i tot econòmica, continuar proposant a les noves generacions la bellesa de la família i del matrimoni, la seva sintonia amb les exigències més pregones del cor i de la dignitat de la persona. En aquesta perspectiva els estats són cridats a establir polítiques que promoguin la centralitat i la integritat de la família, fundada en el matrimoni entre un home i una dona, cèl·lula cabdal i vital de la societat».

L'homília va ser ocasió per presentar el panorama de la realitat de la família a Europa: facilitació jurídica del divorci, eliminació del matrimoni com a unió irrevocable d'un home i una dona, augment de les ruptures matrimonials i familiars, dret a l'avortament. Com va dir el cardenal, «la vida de les persones amb discapacitats diverses, dels malalts terminals i dels ancians, sense un entorn familiar que els empari, es troba cada vegada més en perill. Un panorama a primera vista obscur i desolador. Només a primera vista. En el rerefons fan aflorar els signes lluminosos de l'esperança cristiana: vosaltres sou aquí, les estimades famílies cristianes, per donar testimoni d'aquesta esperança i corroborar-la».

El cardenal Antonio M. Rouco va indicar que «Europa, sense vosaltres, ben volgudes famílies cristianes, es quedaria pràcticament sense fills; es quedaria sense el futur de l'amor, conegut i exercit gratuitament; es quedaria sense la riquesa de l'experiència de l'ésser estimat pel que és i no pel que té. El futur d'Europa, sense el seu futur moral, espiritual i, fins i tot biològic, passa per la família realitzada en la seva primordial i plena veritat. El futur d'Europa passa per vosaltres, estimades famílies cristianes!». Finalment, el purpurat va explicar a les famílies la seva missió: «Ser fidels i valentes, amb obres i paraules, de l'Evangeli de la vida i de la família en una greu conjuntura històrica dels pobles d'Europa, vinculats entre ells per l'herència comuna de les seves arrels cristianes.»

ESTAMPAS - ROSARIOS - BELENES - ÓLEOS
- TRÍPTICOS - RETABLOS - IMÁGENES RELIGIOSAS
- MEDALLAS - RESTAURACIONES - ESPEJOS - ICONOS
- ORFEBRERÍA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

«LA MARE DE DÉU
ÉS AQUESTA BONICA
CRIATURA QUE NO
VA DISGUSTAR MAI
EL BON DÉU»

Sant Joan M. Vianney

Any Sacerdotal

ASPECTES DE LA VIDA DEL PREVERE (6)

La humilitat del sacerdot

És de tots conegut que sant Joan M. Vianney va tenir serioses dificultats amb els estudis, sobretot amb el llatí. Això ha portat a parlar de les seves poques capacitats intel·lectuals. De fet, els qui l'han estudiat de prop diuen que el que va passar realment és que, a causa de la Revolució Francesa, ell no va començar a estudiar fins als disset anys. Això va ralentir molt la seva capacitat d'aprenentatge i, on es va notar més, va ser en l'estudi del llatí. Com que va sentir tan intensament la vocació a ser capellà, i per a ser-ho s'havia de saber molt de llatí, aquesta dificultat es va fer més grossa. Sant Joan M. Vianney sempre va ser conscient d'aquesta situació, i, a l'estil de sant Agustí, que recomana que fem tot el que puguem i demanem el que no puguem, en el cas dels seus estudis va posar-s'hi tant com va poder i, a més, va fer un llarg pelegrinatge per demanar la intercessió de sant Francesc Régis. Les dificultats que va tenir en aquest camp van ser un camí d'aprenentatge de la veritable humilitat. Essent rector d'Ars, en diverses

ocasions va voler abandonar la paròquia perquè se sentia poc digne i poc capacitat per portar-la endavant. I va ser la seva feligresia els qui el van fer tornar i adonar-se que era aquell el seu lloc.

En el cas del qui ha estat posat al davant de la gent en una responsabilitat és de cabdal importància la humilitat. I, en el cas del prevere, encara més. El camí a seguir per a un mossèn és el del Bon Pastor. I el pastor no va lluint davant de les ovelles, sinó que indica el camí anant el primer quan cal obrir pas, i se situa també humilment al darrere quan elles soles ja saben avançar i només necessiten la proximitat i el suport del pastor.

Aquesta va ser la manera de fer del rector d'Ars i, aquesta vol ser la manera de fer dels preveres. Se saben responsables de la comunitat i que això els demana sovint d'anar els primers, però només quan cal indicar el camí. I saben, quan cal, posar-se al darrere per deixar pas a la gent, als altres preveres i ministres, als laics i als col·laboradors. Aquest camí de la

humilitat, que és el camí de la veritat, com deia ja santa Teresa de Jesús, és el que els fa conscients que, de vegades, cal ser fort amb els forts i feble amb els febles, perquè la comunitat avanci harmoniosament seguint la voluntat del Bon Pastor. Ja que la humilitat no

«La humilitat és com la cadena del rosari: si es trenca, tots els grans cauen; si desapareix la humilitat, totes les virtuts es perden»

està renyida amb la fermesa, sinó que sovint la reclama, precisament perquè aparegui més clarament la veritat.

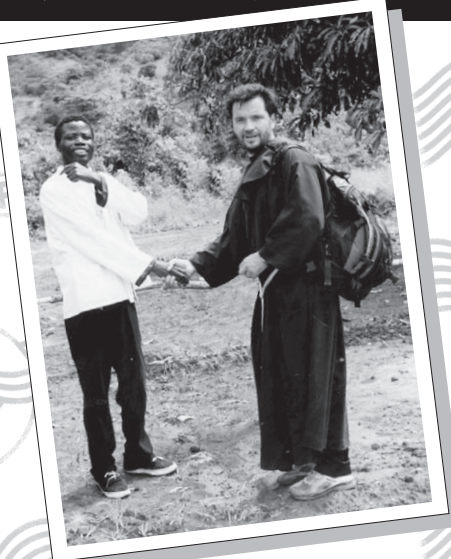
El prevere, que s'adona de la seva responsabilitat, sap que, sense la humilitat, la seva tasca pot ser molt poc efectiva. Sant Joan M. Vianney deia que «la humilitat és com la cadena del rosari: si es trenca, tots els grans cauen; si desapareix la humilitat, totes les virtuts es perden». En un capellà això es fa encara més notori: si té moltes virtuts i capacitats, però li manca la humilitat, la gent tindrà dificultat per escoltar-lo, per veure en ell el testimoni fidel del Bon Pastor que dona la vida per les ovelles. Per això, els mossens, fins a l'últim dia de la nostra vida, sabem que no podem faltar mai a «l'escola de la humilitat», i que sempre tindrem quelcom a aprendre d'aquesta assignatura. Comptem sempre, però, que els nostres col·laboradors ens seran uns bons mestres en aquesta matèria. A més, sabem que la humilitat és la condició indispensable per al bon humor, tan necessari per a la vida humana i cristiana.

Mn. Josep M. Turull

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica:** 230 € ☐
Àsia i Oceania: 308 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 — Fax 934 092 820

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
 T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
 Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
 T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
 Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
 Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Punt de vista

Lluçia Pou Sabaté

Sacerdot i professor de Teologia

Cridats a la pau

Vivim en un món d'exigències i presses, entre pors i estrès, amb falta d'interioritat i temps per gaudir aquest moment present, i contemplar amb pau el do de l'«aquí i ara». De vegades ens quedem com apesats per una ocasió perduda, tenim la temptació de mirar enrere amb la pena de no haver-ho sabut fer millor. Acabo de llegir *Cridats a la vida*, de Jacques Philippe, on parla que el major do que tenim és precisament la vida. La crida a viure és justament la primera que rebem de Déu, si bé aquesta crida és contínua. Podríem dir que la nostra vida no té un únic pla que, perdut, fa que res valgui la pena, sinó que sempre hi ha un «pla B»: la vida no és un tren que es pot perdre, sempre passa un tren als 5 minuts, encara que de vegades segueixi un pla de viatge distint, però serveix igualment. És una llàstima veure com algú se sent enganyat, amb un sentiment d'impotència, com si hagués hagut de donar certa «talla» per a una competició, i ja no hi hagués res a fer. Doncs la idea és equivocada per partida doble: ni la santedat depèn de marcar un rècord amb els nostres esforços, ni la falta d'èxit ens converteix en derrotats, el que ens duria al descoratjament i a la tristesa, que són font de tots els vicis.

Ho va dir ben clar Jesús: «No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors.» Aquesta frase manifesta la infinita misericòrdia de Déu, que crida l'home no en virtut dels seus mèrits, sinó per pura bondat, i que no desitja que es quedi presoner del seu passat; sempre vol proposar-li un futur, siguin quines siguin les seves equivocacions. Però «aquest text té també per objecte fer comprendre que el mitjà més eficaç per sortir del pecat i de la misèria, no és el de culpa-

bilitzar-nos o afligir-nos: és el d'obrir-nos a les crides que Déu no deixa de dirigir-nos avui, qualsevol que sigui la nostra situació...» Les coses que pensem ara «tenen una part de veritat, i això cal tenir-ho en compte, però són limitades i de vegades enganyoses. Han de convertir-se permanentment, per obrir-se a la riquesa del real que Déu ens proposa, que és més vast i més fecund que qualsevol elaboració psi-

quica». Tendim a suggestionar-nos per l'última cosa que ens ha influït però que no és la més important, necessitem un temps per situar-la en el context del real, i «aquesta obertura a l'autèntica realitat no es produeix sense dolors ni renúncies, sense lluites ni agonies. És un treball que s'ha de reprendre sempre, no acaba mai aquí baix, i permet accedir a una vida cada vegada més rica i abundant». És un treball, a més, que ens obre a una perspectiva esperançada: el millor sempre està per arribar.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Sacerdots com don Camilo

Don Camilo és el sacerdot, bastant pintoresc, de la novel·la de Giovanni Guareschi. Sempre enfrontat a don Pepone, l'alcalde comunista d'un poblet italià després de la Segona Guerra Mundial. Una obra satírica, però seriosa. Ambdós protagonistes tenen reaccions inesperades. Fins i tot grotesques. Un escrit simpàtic. D'estil exagerat. Com pertoca a un prosista italià, observador realista en clau d'humor. El còmic francès Fernandel encarnava don Camilo en un film.

El predicador del Papa, el pare Cantalamessa, en l'inici de l'Advent, va exhortar el Sant Pare i els membres de la Cúria Romana, sobre l'espiritualitat dels sacerdots. Es va referir, amb la vivor i el bon humor que caracteritzen el mediàtic caputxí, als moments en què don Camilo «parla en veu alta al Crucifix sobre tot el que li succeeix a la parròquia. Si ens acostuméssim a fer-ho, amb tanta espontaneïtat, amb les nostres paraules, moltes coses canviarien en la nostra vida sacerdotal».

Cantalamessa va afegir que «ens adonariem que

no parlem en el buit, que [Crist] escolta i respon, encara que no en veu alta com al sacerdot novel·lat». I assegurava: «Nosaltres, els sacerdots, més que ningú, estem exposats al perill de sacrificar l'important per l'urgent.»

Quines són les coses importants? La preparació de l'homilia o de la missa, l'estudi i la formació, són percebudes com a coses importants, però no urgents. És clar, si s'ajornen, no s'enfonsa el món; hi ha realitats més petites —una trobada, una telefonada, un feinetes material— que les convertim en urgents. Així s'acaba ajornant sistemàticament l'important per a un «després» que mai no arriba.

Valgui aquesta reflexió per a l'Any Sacerdotal 2009-2010. Per demanar la pregària i la simpatia pels sacerdots. Un altre dia, tractarem de la vocació sacerdotal. Calen joves que escoltin el Senyor, quan els cridi per ser els seus ministres i enviats. Per llescar el pa de la Paraula de Déu i el de l'Eucaristia. A l'estil de don Camilo. Amb bona fe i il·lusió. Amb generositat. La tasca sacerdotal val la pena!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La meva germana ha mort...

Devia tenir uns cinc anys, eren els temps agitats de la guerra civil. La meva germana, de dotze, em va ensenyar a pregar. Pregàries senzilles, a la meva mida. Una altra cosa era el Rosari, una pràctica familiar diària.

La meva germana em va demanar: «Pedrojosé, no em deixis sola.» Sempre li contestava, que qui estava sol era jo, que ella tenia assegurada la companyia del seu espòs i dels seus fills. Hi insistia. Va insistir més tard que li administrés el sagrament de la Unció, i ho vaig fer. Va arribar un dia que va ingressar a l'hospital. Era conscient que l'ajuda que m'havia sol·licitat era d'ordre espiritual. Se'm va ocórrer començar així. Li vaig recordar que a Saragossa m'havia ensenyat a pregar. Recordava perfectament aquelles pregàries. Les vam repetir junts. Era allò de «Jesús, Josep i Maria, jo vos don el meu cor i l'ànima mia», ella va afegir molt encertadament: «Jesús, Josep i Maria, assistiu-me en la meva darrera agonia.» Estàvem situats. Sense dramatitzar, aquell dia i els següents, resàvem un misteri del Rosari.

Al principi, una escena de la pel·lícula *Balarrasa*, tenallava la seva consciència i va caure en depressió, que va preocupar els metges. Es tractava del moment en què la germana del protagonista, víctima d'un accident, ensenya les mans i diu: «Mira, estan buides.» Gràcies a Déu, li vaig poder recordar que, a més del seu matrimoni i d'educar els fills, havia ajudat caritativament a l'asil de les Germanetes dels Pobres i en altres institucions. A poc a poc va ser conscient de la seva petita generositat, que no pretenc comparar-la amb la Mare Teresa i va gaudir de pau interior. Vam tornar a la pregària. Aquelles súplices ingènues dels «*cuatro angelitos tiene mi cama y cuatro angelitos que me acompañan*», van derivar a: «El meu cor no és ambiciós ni són altius els meus ulls; visc sense pretensions de grans coses o de coses massa altes per a mi. Jo em mantinc en pau, tinc l'ànima serena. Com un nen a la falda de la mare, així se sent la meva ànima» (Sl 131). Cada dia l'enfocament variava una mica. La vida eterna, la referíem a la seva visita al Sant Sepulcre, li infonia esperança. El que més la preocupava era la por del dolor. Vam recordar Jesús a Getsemaní. «Però Ell era Déu», em deia. «Però era més humà que nosaltres», hi afegia jo.

Va estar molt ben atesa pel personal mèdic. Admirava i venerava el bisbe de la diòcesi, Mons. Casanova, que va tenir la gentilesa de visitar-la a l'hospital. Il·lusionada, quan hi va haver de tornar, em va demanar que li ho comunicqués. Van passar uns quants dies sense tenir-ne notícies, quan semblava que havia superat la insuficiència i ja estava preparat el trasllat a un altre hospital, el bisbe la va tornar a visitar. Es van quedar sols una bona estona. He de dir que aquesta visita de qui ella admirava tant va ser una demostració de la tendresa de l'Amor de Déu en la història.

A punta de dia em van comunicar que havia mort. Era la meva germana, ja n'havia perdut una altra, també una dona pietosa. Per a un cèlibe una germana és molt més del que ho és per a un casat. Qualsevol amor engrandeix, jo vaig renunciar al matrimonial, el de les meves germanes em va enriquir. L'Amor de Déu s'ha bolcat tant en mi, que no he sentit mai la manca d'una esposa. Vaig recordar que vam passar uns dies parlant de Déu, ara se m'havien acabat els col·loquis. Confiava que estava al costat de Déu i jo podia continuar parlant amb Déu. Cap mort no és inútil; la de la meva germana, tot i que em resulta molt dolorosa, tampoc no ho ha estat. Us ho comunico en aquest article, i espero que per a vosaltres també ho sigui.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

L'argument de Marina Geli

No va ser cap frase fugaç pronunciada a micròfon obert, sinó la resposta de Marina Geli, consellera de Salut, a una pregunta en el context d'una entrevista al diari *Avui* (21/12/2009). La frase va passar de la pàgina 21 a la portada amb bona tipografia: «Si als 16 ja es pot treballar, no cal permís per avortar.» Em va sorprendre tant la feblesa argumental, que salta a primera vista, que no em creia el que llegia.

En quines condicions treballa una noia als 16 anys? La consellera podria fer una llista de noies que treballen als 16 anys? En coneix cap, fins i tot dins del seu mateix departament? En què treballa? La majoria de feines, especialment en l'àmbit de la responsabilitat, les tenen vetades. S'entén que puguin iniciar una fase d'aprenentatge, on no es pren cap decisió, llevat de la d'anar a treballar. Però aquesta decisió, qui pot la posposa fins que acaba els estudis o per preparar-se més bé. Per a la majoria de les feines, cal una titulació. Una jove només es posa a treballar en casos de necessitat extrema. S'ha parlat de prolongar l'ensenyament obligatori fins als 18 anys. Si es fa aquest pas, també s'ajornarà l'edat per avortar sense consentiment dels pares? Persones del meu entorn van començar a treballar als 14 anys. Ara està prohibit. Tampoc no poden fer feines nocturnes, ni hores extraordinàries, ni signar cap contracte sense l'autorització del representant legal, etc.

Hi ha moltes activitats que una dona jove (i un home jove), menors de 18 anys, no poden portar a terme sense permís dels seus pares o perquè senzillament els està vetat. No poden anar a un estudi de televisió sense el consentiment familiar. No poden abandonar els espais col·legials. No es poden tatuar. No poden comprar ni tabac ni alcohol. El Parlament europeu va demanar prohibir els implants mamaris de silicona a dones menors de 18 anys, llevat de si era per raons mèdiques. Tampoc no poden votar en les eleccions polítiques. Ni conduir un cotxe ni treure's el carnet.

A qui pretén enganyar Geli amb aquesta argumentació tan simplista i tramposa? Un resultat recent del Baròmetre d'Espanya elaborat per a *El Periódico* pel Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública (GESOP), situa el PP per davant del PSOE. Les raons són múltiples, però hi ha una fuga de mig milió de vots atribuïble al tema de l'avortament. Només la disciplina de vot va permetre aprovar una llei que té detractors dins les mateixes files socialistes. Una mala defensa, com fa Geli, posa en evidència una càrrega ideològica, que s'allunya dels plantejaments reals de la gent, i que se suma als despropòsits argumentals dels quals la ministra Bibiana Aído ha fet gala en aquests darrers mesos. Per què va confiar Zapatero una llei d'aquestes característiques al Ministeri d'Igualtat en comptes del Ministeri de Sanitat? Només cal recordar que la ministra d'Igualtat és la pitjor valorada en els baròmetres d'opinió. Raons no en falten.

En la mateixa entrevista, Geli afirma: «Calia (...) dirigir-se on van la majoria de lleis europees.» Si la referència del govern és Europa, per què el govern s'entesta tant a mantenir sota control l'aeroport del Prat, quan AENA és una anomalia als països europeus? Per què s'invoca Europa només per al que convé?

Hem perdut una oportunitat per dialogar i debatre a fons un problema profundament humà, que toca les arrels de la persona i de la societat. Amb argumentacions d'aquesta mena no anem enlloc.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Què li darem al noi d'aquests pares...?

No podem parlar dels immigrants com d'un problema, però sí dels problemes dels immigrants. I potser un dels que ens ha de preocupar més és el del que anomenem segona generació.

Amb l'arribada massiva de llatinoamericans de fa uns anys i l'agrupament familiar dels que ja feia temps que hi eren, les coses es van complicar. Si bé es va consolidar l'estada d'algunes famílies, va crear, però, molts problemes en altres.

Com sempre, m'aboco des de la meua «finestra» a un cas concret que pot il·luminar el que dic i que es pot aplicar a molts altres.

Primer va arribar ella, una dona agosarada que, per tal que la seva família sortís de la misèria en què vivien, es va decidir a venir pensant que aquí tot eren flors i violes. Els principis van ser molt difícils; va patir la soledat, les dificultats de trobar feina i casa, d'acostumar-se a una vida ben diferent de la que havia tingut fins llavors al seu poblat. Allà va deixar, amb tota l'angoixa d'una mare, tres fills petits. La més gran de 12 anys.

Dos anys després va arribar el seu marit i els nens es van quedar sols, perquè els 14 anys de la germana gran semblaven en aquells indrets edat suficient per tenir cura dels petits. Els avis que vivien molt a prop, estaven a l'aguait per si necessitaven alguna cosa.

Van passar quatre anys més. Els nens van deixar la seva infantesa per entrar en aquella edat difícil que anomenem adolescència. I va ser aleshores quan es va produir l'agrupament familiar.

Els problemes no havien acabat. Es pot dir que tot just començaven a fer-se més punyents. Es van arriscar a comprar un pis de dimensions mínimes per a cinc persones, es van hipotecar sense llegir «la lletra petita» en plena bombolla immobiliària i van començar una vida nova.

La societat de consum va enlluernar els fills que desitjaven marques a l'hora de vestir-se, que aspiraven a tenir tot el que veien en els seus companys d'escola, que s'ajuntaven amb nois i noies de costums força més liberals dels que ells estaven acostumats, etc.

Ben aviat els pares no van poder controlar els seus afers i les seves decisions. Mentrestant va arribar la crisi i la hipoteca es va fer insostenible. Van deixar de pagar el pis i van acabar rellogats una altra vegada. Massa dificultats per a nois que mentre anaven creixent en edat, també ho feien en desens. A vigílies de Nadal em van venir a veure el noi de 17 anys i la seva parella a punt de donar a llum... La mare de la noia els havia fet fora de casa i, la del noi, tampoc no se'n podia fer càrrec. Es veien al carrer i sense preparació de cap mena per ser pares.

El nen ja ha vingut al món. Hem fet el que hem pogut per trobar-los una habitació com a rellogats i cobrir les primeres necessitats. Però ser pares és molt més...

Zoom

Eduard Brufau

El 18 de desembre passat a Barcelona la Comissió de Pastoral Obrera de l'arxiprestat de Sant Andreu va organitzar 10 minuts de silenci «pel veritable sentit del Nadal». Durant l'acte també es va llegir un manifest en què es denunciava la manca de valors morals al nostre entorn i l'oblit del sentit religiós d'aquesta festa cristiana. Finalment es va demanar una conversió de la nostra societat per fer un món en pau i més just.

**Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

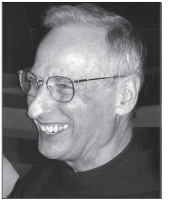
Cultura bíblica per a tots

En una de les trobades de professors universitaris francesos i espanyols que cada any organitza la *Casa de Velázquez* (institució cultural de l'ambaixada francesa), el 2001 la professora Anne-Marie Pelletier va pronunciar una conferència que trobo oportú de resumir ací. Va recordar que, malgrat la tradició laïcista francesa, un col·loqui celebrat a París el 1996 sota els auspicis dels ministeris de Cultura, Educació Nacional i Ensenyament Superior va propugnar la necessitat d'una formació sobre la dimensió religiosa del patrimoni cultural. Remarcava que de fet els programes escolars incorporen actualment la Bíblia, juntament amb textos de Grècia o Roma, i que en diversos centres aconfessionals s'imparteixen classes sobre les fonts

bíbliques de la cultura francesa. D'altra banda, es multipliquen, al marge de les facultats de Teologia, les recerques universitàries en matèria bíblica amb rigor històric-crític. La raó d'aquestes iniciatives és la constatació de «l'ensorrada de la memòria cristiana en la societat contemporània, que fa cada vegada més problemàtic l'accés de les noves generacions a les obres del patrimoni cultural (francès)».

Ja fa temps vaig llegir a *L'Express*, que no és cap revista clerical, a la secció de pedagogia (no de religió), un article d'una senyora responsable

de l'ensenyament públic que també sostenia la necessitat d'una cultura bíblica per comprendre la cultura francesa. Molta gent —deia— ja no saben què vol dir «plorar com una Magdalena». Contava que una mestra va visitar el Louvre amb els seus alumnes de primària i a la sortida una nena li va preguntar: «Senyoreta, qui és aquesta senyora que sempre pinten amb un nen als braços?». Però no ens engresquem gaire. La professora Pelletier feia dues remarques marginals. Una, que aquesta demanda de Bíblia no va acompanyada de cap afany proselitista. L'altra —esgarrifeu-vos— que aquesta admiració pel món de la Bíblia podria molt ben ser la fascinació «per la bellesa del cadàver».

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Defensar la nació i cada persona

Encaixen Catalunya i Espanya? És problemàtica la resposta si només depèn de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006. Tampoc no és fàcil fer balanç de la vigència de la Constitució del 1978 només amb el regust de l'operació reformista de Miquel Roca el 1986 o l'agredolça operació federalista del president Pasqual Maragall vint anys després.

Un editorial conjunt, fa 32 anys, fou paraula impresa contra les Forces Armades. El 16/04/1977 *No frustrar la esperanza* titularen tots el diaris —excepte el monàrquic *ABC* i l'ultradretà *El Alcázar*— per contrarestar el comunicat de la cúpula militar en haver legalitzat, aquell Dissabte Sant, el Partit Comunista (PC). Publicaren conjuntament un pacífic editorial enfront del posicionament públic de tot el Consell Superior de la Defensa: cap de l'Estat Major dels tres Exèrcits, onze capitans generals, Guàrdia Civil i Alfonso Armanda per informar el

Rei. És un dur frec a frec que seguirà al llarg de tres anys i escaig fins a segrestar el Govern i el Parlament espanyol, en forma de cop d'Estat el 23-F-1981.

Ara l'editorial conjunt *La dignitat de Catalunya* publicat en dotze diaris, al qual s'han afegit altres publicacions com *Catalunya Cristiana* (3/12/09), que l'ha qualificat d'«històric», és un toc d'atenció per defensar junts l'Estatut, per millorar els serveis a les persones que viuen al país. Clou el text una referència a la «solidaritat catalana», com en l'any 1906 quan F. Cambó unificà la demanda per millorar el país mitjançant l'autogovern. Prat de la Riba i la Mancomunitat van posar en marxa serveis públics (educatius, culturals, sanitaris) moderns i millors fins a la dictadura de Primo de Rivera. Els repren la II República, amb homes tan diferents

com Marcel·lí Domingo i Mossèn Manyà. Mestres silenciats durant els quaranta anys de la més llarga dictadura del general Franco. Mai no serveix fer-se la víctima ni cercar guerres, ni assenyalar l'enemic o el traïdor. Mai creients i militants d'Església no podem dir-nos cansats per defensar allò just ni deixar el que és important: el servei a cada persona concreta. Si no volem tornar enrere, quan calgui farem —entre tots i a l'una— l'esforç per mantenir, replantejar o revisar allò pactat.

L'encaix porta 32 anys de lluita, sortosament pacífica, és el període més llarg d'autogovern d'ençà de la batalla d'Almansa, fa més de 300 anys, el 1708. El treball quotidià és eina per capgirar, millorar o aprofundir la llibertat i l'encaix amb Espanya i amb l'Europa dels ciutadans. Un servei públic més eficient és un fet diferencial i antídoto contra el derrotisme o la involució. Cal arremangar-nos cadascú i assumir les nostres responsabilitats.

Federico Diego Espuny
Pedagóg

Mirada al món

Aprofitem per ser més sants durant l'Any Sant!

Acabem d'inaugurar un nou *Ano Santo Xacobeo*, i aquest és un bon motiu per endinsar-nos una mica en la història dels anys jubilaris.

Jubileo és un terme que prové de la paraula hebrea *yobel*, i que fa referència a la banya del moltó que els jueus utilitzaven com a trompeta per cridar a la festa. Ells tenen per costum descansar el setè dia de cada setmana i, des que el seu poble va aconseguir escapar d'Egipte, cada set anys en fan un de sabàtic. A més, cada set anys sabàtics —o sigui cada 50 anys— en celebren un de jubilar dedicat al Senyor, en el qual s'ajuda els pobres, es perdonen els deutes i s'allibera els esclaus. Aquesta és una forma de celebrar l'aniversari del seu alliberament, i com que aquest és un antecedent de l'alliberament del pecat que ens

porta Jesucrist, l'Església catòlica cada any sant ens convida a celebrar la salvació.

Des de fa segles han anat apareixent diferents jubileus a l'Església —sempre relacionats amb peregrinacions a Llocs Sants— entre els quals es troba el de Santiago de Compostel·la. Va ser el papa Calixt II, l'any 1122, qui, donada l'afluència de pelegrins, decidí concedir-li el privilegi jubilar. Des de llavors, cada any que el dia 25 de juliol —festivitat del martiri de sant Jaume— coincideix en diumenge, se'ns crida un cop més a la festa. Una festa que viscuda amb plenitud ens apropa més a la santedat.

Jo recordo que de petita, un dia a la catequesi,

ens van preguntar què enteníem nosaltres per ser sants. D'entrada em vaig espantar una mica perquè era quelcom que em quedava molt llunyà; vaig pensar en les imatges de les esglésies, en sants de feia segles... fins que intentant buscar alguna cosa més propera em vaig adonar que ser sant era, «simplement», estimar.

Ara, després d'haver conegut una mica més de prop la vida d'alguns sants, i contemplats i compartits uns quants anys més de camí, he de dir que estimar deixant de banda límits i pecats propis i dels altres no és fàcil, però continuo pensant que val la pena. Si l'any jubilar és una crida a la festa i per viure-la «només» cal ser una mica més sants, o sigui, estimar, estimar i estimar, jo m'hi apunto per intentar-ho.

Marta Miquel Grau
Santiago de Compostel·la

Cartes del lector

Societat de valors

Càritas ens proposa, com a lema de la seva campanya d'enguany, les paraules següents: «Una societat de valors és una societat de futur.» Certament. En l'actualitat sembla que res no importa, que tot és igual, que no mereix la pena esforçar-se, que tirem cap avall. I no és així. Cal saber qui som, què volem ser i què hem de fer per aconseguir-ho. Sense comptar amb els elements necessaris per discernir, per separar el gra de la palla, sense tenir clar els objectius de la vida, infants i grans anirem a la deriva.

La cultura és necessària; la formació espiritual, imprescindible. Si la pràctica de l'esport és saludable i crec que avui ningú no ho dubta —adient per al desenvolupament i el manteniment de la forma física—, no es comprèn la manca d'interès en la formació espiritual i religiosa de la persona, ja des de la infantesa, per potenciar els valors més importants en la vida de la persona.

Ciudadans responsables, interessats no només en el benestar propi sinó en el de tothom, no s'aconsegueixen des de la feblesa, l'egoisme, la desídia i la debilitat, sinó amb exigència, coratge i dedicació.

MÒNICA SERRA VIDAL
Sant Cugat del Vallès

Bob Dylan contra la fam

Els terrenys de misèria i pobresa que hi ha al món es podrien eliminar si les inversions voluminoses en artefactes bèl·lics haguessin estat canviades per aliments que van bé per a la vida. La fam és una plaga que mata més de sis milions d'infants cada any. La FAO, que té com a propòsit posar fi a la fam a la terra, ha afirmat que «cada quatre segons mor una persona de fam arreu del món», ja que hi ha més de 1.000 milions de mortals famolencs.

El cantautor nord-americà Bob Dylan s'ha solidaritzat amb la fam al món i cedeix la utilització del seu èxit *Blowin' in the wind* per a una campanya en suport del medi ambient, el lliure comerç i la responsabilitat social sobre la indigència mundial.

GABRIEL ROSELLÓ
Madrid

Copenhaguen sintetitza: més anticoncepció

La cimera del clima ha donat ales als partidaris del control poblacional. El canadenc *National Post* afirmava, sense rubor, la necessitat d'imposar el fill únic en tot el planeta per reduir el CO₂. Un altre redactor, John Vidal, deia: «Això permetrà als rics compensar els seus viatges en jets privats finançant la contracepció dels pobres: les 10 TM de CO₂ emeses en un Londres-Sydney es podrien compensar evitant el naixement d'un infant.»

Altres conclusions estableixen

La fe de Susan Boyle

Susan Boyle, exconcursant de *Britain's got talent*, ha venut 410.000 còpies del seu disc *I dreamed a dream* al Regne Unit, i ha superat la resta dels *top five* de la llista de vendes britànica, formada per Leona Lewis, Black Eyed Peas o Queen.

En una entrevista recent, afirmava que un dels seus somnis és el de ser rebuda pel Papa: «Ell és el Vicari de Crist i m'aprofitaria de tota l'espiritualitat i la pau relacionada amb el seu paper a la Terra.» I afegia: «Déu va crear el món i això, en cert sentit, col·loca l'home en una posició secundària. Tothom deu la vida al Senyor. La religió és l'espina dorsal de la meua vida. Em va donar força per continuar endavant en els moments més durs de la vida. Especialment, quan va morir la meua mare. En un dels meus temes parlo del que hem estat cridats a fer en aquesta vida, del que Déu va triar per a nosaltres. És a dir, allò per al que vaig néixer i allò que Déu ha triat per a mi en aquesta vida.»

EVA N. FERRAZ
Barcelona

que és més barat invertir en reducció de població que en tecnologia de baix CO₂. Mentre, el Fons de Nacions Unides per a la Població impulsa la «salut reproductiva (condons, anti-conceptius i avortament), perquè, segons el seu director, «la humanitat està al caire del precipici», i es contradiu amb altres informes: els 500 milions de persones més riques del món són les responsables del 50% de les emissions de CO₂.

The Economist apuntava: «Forçar els pobres a tenir menys fills perquè els rics consumeixen massa seria immoral.» El sociòleg britànic Furedi lamentava que «un món que pot posar un signe d'igualtat entre un bebè i el CO₂, és un món que ha perdut la fe en la humanitat». D'altra banda, Jennie Bristow, redactora en cap d'*Abortion Review*, reconeixia que «la història ensenya que aquestes pràctiques s'han imposat a les dones per les autoritats, que decidien quants infants havien de néixer».

El Papa ha alertat del perill d'absolutitzar la naturalesa i l'ha posat per sobre de la persona, anul·lant-ne la identitat superior, amb una visió igualitarista de la dignitat de tots els éssers vius. I ha afirmat: «El respecte a la naturalesa passa pel respecte a la persona.»

Servirà d'alguna cosa l'opinió, cada vegada més generalitzada, que el canvi climàtic és incert o un engany estudiat?

EVA CATALÁN
Barcelona

Guardó immerescut

Com a president de l'associació Conesti, vaig reunir fa poc la Junta rectora al nostre local social amb un únic punt a debatre: demanar al Sr. Fèlix Millet i Tusell la devolució de la Medalla Conesti que li fou atorgada l'any 1994.

La meua proposta va ser acceptada per tots els membres de la Junta. La nostra associació concedeix el seu guardó màxim a persones que es distingeixen pels seus valors humans i cristians, i avui creiem que Fèlix Millet no es mereix aquesta distinció

a causa del seu comportament en la gestió del Palau de la Música i tots els altres càrrecs que va acumular en aquests darrers anys.

Li vam atorgar la nostra Medalla al mateix temps que a Francesc Costabella, Carles Vallbona, Magdalena Prunera i Mons. Antoni Brive Miravent (ja difunt), i creiem sincerament que aquestes persones digníssimes no mereixen tenir per company una persona que ha desprestigiado tant la nostra estimada nació, Catalunya.

Mn. MIQUEL RODRÍGUEZ i SALA
Barcelona

La festa de la Sagrada Família

El diumenge 27 de desembre es va celebrar, a la plaça de Lima de Madrid, l'Eucaristia de les famílies, que enguany tenia com a lema «El futur d'Europa passa per la família».

Els diaris ens despertaven amb notícies que deixen constància del pes que suporten milions de famílies en la conjuntura econòmica actual: pares que sostenen les hipoteques dels seus fills en atur, avis que contribueixen a l'economia familiar amb la seva pensió, germans que comparteixen despeses per sortir dels alts i baixos... A pesar de tot i del fred que feia aquell matí, les famílies van prendre el carrer i van treure força per venir a Madrid a dir que són molt felices.

El cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco Varela, va subratllar el valor de la família cristiana com a únic model vàlid per garantir el desenvolupament de la societat i va rebutjar els «diferents models de família que sembla que s'apropien de la cultura del nostre temps» i que, a parer seu, «no responen a la veritat natural de la família» i es mostren incapaces de «resoldre la problemàtica dels fracassos materials, morals i espirituals que afligeixen avui l'home i la societat europea».

I és que la família és el millor «ministèri» d'afers socials, sanitat i educació.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Combregar dignament

Diu la Paraula que si combrego indignament m'empasso la meua condemna. Què passa si sé que actuo malament i no me'n penedeixo? Puc combregar mentre no senti el penediment?

Probablement vostè es refereix a les admonicions de sant Pau als Corintis quan, per escàndols manifestos, ja no era reconeixible la «Cena del Senyor». Probablement aquests excessos van portar ben aviat l'Església a separar la Cena del Senyor de l'Eucaristia. El re-fons del pensament de l'apòstol continua sent vàlid: combregar amb Crist Eucaristia implica una coherència de vida i es combrega indignament quan la vida va per altres camins contraris a l'Evangeli. Així, per posar uns exemples bastant clars, combrega indignament un dictador que trepitja els drets humans més elementals o un diputat catòlic que possibilita amb el seu vot una llei greument contrària a la voluntat de Déu. Hi ha casos de situacions concretes en què l'Església demana que hom s'abstingui de combregar mentre no se superi la situació de pecat. I això no significa que no pugui participar en la celebració de l'Eucaristia.

La seva pregunta m'ha sorprès perquè avui, a diferència d'altres èpoques en les quals s'exagerava la puresa necessària per combregar, pel que fa al cas la majoria manifesta més aviat una certa superficialitat i frivolitat. El sant rector d'Ars deia als feligresos que no tinguessin por de combregar. «Encara que sigueu indignes —deia— ho necessiteu.» Això sí, el bon rector sempre ensenyava que quan hom era conscient de pecat mortal, s'havia de confessar abans de combregar. I es passava moltes hores al confessional, on Déu va fer meravelles a través del ministeri d'aquell humil i sant sacerdot. Finalment, per a la seva tranquil·litat, no confongui tenir veritablement penediment i «sentir» emotivament el mateix. El penediment és fonamentalment un acte de voluntat, de no voler el que Déu detesta i proposar-se una veritable conversió. El sentiment és més voluble. Si Déu li ho concedeix, millor; si no, no passa res. Perquè m'entengui: seria com si hom deixés de pregar perquè en la seva pregària no «sent» emotivament Déu. Si la seva consciència l'acusa d'alguna cosa que li impedeix combregar, confessi el seu pecat i intenti millorar. I no es compliqui la vida. I no obliidi que combregar dignament és una gran gràcia que hem d'implorar a Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

Sobrietat i solidaritat

En el dia de l'any nou, o del començament de l'any civil, se celebra la Jornada Mundial de la Pau, que enguany ha tingut aquest lema: «Si vols promoure la pau, protegeix la creació.» Aquesta jornada —la d'aquest any és la 43a— és una iniciativa del Sant Pare destinada al foment de la pau. Aquesta és una de les missions de la Santa Seu i de tota l'Església en el món actual, en la línia d'allò que va ensenyar el Papa Joan XXIII en l'encíclica *Pacem in terris* i el Concili Vaticà II en la constitució pastoral sobre l'Església en el món d'avui, titulada *Gaudium et spes*.

En el missatge que Benet XVI ha publicat per aquesta jornada recorda que a l'encíclica *Caritas in veritate* ha remarcat que el desenvolupament humà integral està estretament relacionat amb els deures que es deriven de la relació de l'home amb l'entorn natural, considerat com un do de Déu per a tots, l'ús del qual comporta una responsabilitat comuna en relació a tota la humanitat, especialment envers els pobres i les

generacions futures.

El Sant Pare recull la doctrina de Pau VI i de Joan Pau II sobre la relació entre l'home i el medi ambient. I es pregunta: «¿Com podem romandre indiferents davant dels problemes derivats de fenòmens com al canvi climàtic, la desertificació, el deteriorament i la productivitat d'àmplies zones agrícoles, la contaminació dels rius i de les capes aquífères, la pèrdua de la biodiversitat, l'augment dels fenòmens naturals extrems, la desforestació de les àrees equatorials i tropicals?» La humanitat necessita una profunda renovació cultural; necessita redescobrir els valors que constitueixen el fonament sòlid sobre el qual construir un futur millor per a tots. Les situacions de crisi per les quals el món està passant actualment —siguin de caràcter econòmic, alimentari, ambiental o social— són també en el fons crisis morals relacionades entre elles.

Aquestes crisis obliguen a replantejar el camí comú dels homes. Obliguen, particularment,

a una manera de viure caracteritzada per la sobrietat i la solidaritat, amb unes noves regles i formes de compromís, recolzant-se amb confiança i amb valentia en les experiències positives que ja s'han realitzat i rebutjant amb decisió les negatives.

El missatge del Sant Pare, com ha dit el cardenal Martino, que n'ha fet la presentació als mitjans informatius, no segueix el catastrofisme de determinades crides d'alarma actuals. Però sí que posa l'accent en uns nous estils de vida més respectuosos amb el medi ambient i fa una crida a la responsabilitat de tots, inclosos els països emergents.

En resum, el Sant Pare ens invita a valorar la creació com un do de Déu a cada home i a cada dona, a tota la humanitat. L'Església, «experta en humanitat» —com va dir Pau VI—, ens recorda en l'inici d'un any marcat per la crisi que la realitat del món ens invita a uns estils de vida més sobris i més solidaris.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Jesús es bateja

El diumenge següent al dia de Reis, primer del temps ordinari, l'Església celebra el Baptisme del Senyor, una festa que ens duu a contemplar la missió de Crist des dels mateixos començaments de la seva vida pública als 30 anys. La iconografia representa l'escena: Jesús a la llera del Jordà és batejat per Joan, l'últim dels profetes, que en la seva indignitat sembla donar-li el relleu com a anunciador del Regne. Mentre Joan el bateja, després d'excusar-se, s'obren els cels i s'escolta la veu del Pare en testimoniatge del seu Fill molt estimat.

L'aigua dels rius sempre ha tingut un simbolisme purificador. El Nil, el Ganges, l'Eufrates, el Tigris... amb el fluir continu permeten les ablucions religioses. El Jordà, que enllaça, a través de 150 quilòmetres, Galilea amb el mar Mort, va ser el riu escollit per Jesús per a aquesta purificació que de fet no calia.

Joan predicava un baptisme de penitència per a la remissió dels pecats i la preparació per a l'arribada del Messies. I, per sorpresa seva, veu Jesús a la cua dels pecadors, com si necessités perdó aquell qui és Déu mateix. «Sóc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu véns a mi!», es queixa Joan. «Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol», li respon Jesús amb paraules misterioses.

Benet XVI, que inicia el seu llibre *Jesús de Natza-ret* amb un capítol dedicat al baptisme del Senyor, constata que la interpretació d'aquestes paraules està lligada a la passió i mort de Jesús a la creu. El Salvador es posa a la cua dels pecadors per a carregar a les seves espatlles els pecats del món, per a oferir la seva vida en redempció de tots.

Quan Joan Pau II, en un document de l'any 2002, va afegir als misteris del sant rosari els cinc de la Llum, va escollir com a primer el baptisme en el

Jordà, i assenyalava el seu caràcter trinitari veient com entra en joc l'acció de les tres persones: mentre Crist entra a l'aigua, «la veu del Pare el proclama Fill predilecte, i l'Esperit descendeix sobre seu per a invertir-lo de la missió que li espera.»

També per a nosaltres el baptisme té signe de missió. Els cristians, pel baptisme, hem estat configurats fills de Déu i som cridats a l'apostolat, a dur la bona nova de Crist a totes les gents, segons el manament del Senyor ressuscitat quan diu als seus deixebles que vagin per tot el món i «bategin en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19).

Que es noti que hem estat batejats! Que no se'ns assequi l'aigua del baptisme en el nostre actuar diari. Que les persones que ens coneixen puguin dir: aquest és un home o una dona de pau, és persona que respecta i estima, té fe i segueix els passos de Crist.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)TEMPS DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 3)

GENER

10. DIUMENGE
Baptisme del Senyor (F), *Blanc*. Lectures: Isaïes 40,1-5.9-11 / Salm 103 / Titus 2,11-14 / Lluc 3,15-16.21-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agató, p.; Pere Ursèol, monjo; beat Gregori X, p.

Temps de durant l'any

11. DILLUNS
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 1,1-8 / Salm 115 / Marc 1,14-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Higini, p. i mr.; Salvi, b. i mr.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev.; Santes, Hortènsia, vg.

12. DIMARTS
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 1,9-20 / 1 Samuel 2,1.4-5-6-7.8 / Marc 1,21b-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Arcadi, mr.; Nazari, monjo; Martí de Lleó, prev.; Victorià, b.; Antoni-Maria Pucci, prev.; Bernat de Corleone, rel.; beat Pere-Francesc Jamet, prev.; Santes, Tatiana, mr.; Cesarina, vg.

13. DIMECRES
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 3,1-10.19-20 / Salm 39 / Marc 1,29-39. Si es vol: *Sant Hilari* (MLI), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gumersind, mr.; Santes, Verònica de Benasco, vg.

14. DIJOUS
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 4,1-11 / Salm 43 / Marc 1,40-45
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Ribera, b.; Fèlix de Nola, prev.; Malaquies, prof.; beat Pere Donders, prev.; Santes, Macrina.

15. DIVENDRES
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 8,4-7.10-22 / Salm 88 / Marc 2,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau, erm.; Maur i Plàcid, ab.; Habacuc i Miquees, prof.; Efisi, mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. i mr.; beat Jaume de Villa, rel.; Santes, Secundina, vg. i mr.

16. DISSABTE
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 9,1-4.17-19;10,1a / Salm 20 / Marc 2,13-17
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel I, p. i mr.; Fulgenci, b.; Berard, prev. i mr.; Santes, Priscil·la.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

«Fill meu ets tu, avui jo t'he engendrat»

Celebrem avui el baptisme de Jesús en el Jordà. És molt important que les comunitats vagin prenent consciència que aquest, i no pas el Nadal, és l'esdeveniment que la proclama del Baptista ens ha estat anunciant durant l'Advent. En l'Església ortodoxa constitueix la festa més remarcable després de la de Pasqua. Jo me'n vaig adonar a Roma quan estudiava Teologia Oriental i redactava la tesi doctoral sobre Orígenes. En comptes de la declaració de la Veu del cel: «Tu ets el meu Fill, l'Estimat, en qui m'he complagut» (Lc 3,22), la mateixa que figura en Mc 1,11, Mt 3,17 i en la majoria de còdexs, edicions crítiques i traduccions, la declaració pren un caire molt diferent en el còdex Beza, en les antigues traduccions llatines i en moltíssims Pares de l'Església, grecs i llatins: «Fill meu ets tu, avui jo t'he engendrat.» Aquesta declaració s'inspira en el Salm 2,7 —un cant a l'Ungit del Senyor— i hauria estat reemplaçada per la de Marc per evitar-ne males interpretacions. El mateix Lluc la posa en boca de Pau en Ac 13,33 i es retroba dues vegades en la Carta als Hebreus (1,5; 5,5). La Veu del cel, en anticipar-lo, subratlla el títol de «Fill meu» i el predica de Jesús («ets tu»), situant l'engendrament en l'etern present de Déu («avui»). Jesús, «després que s'hagués batejat i mentre pregava» (Lc 1,21), ha estat ungit pel Pare («jo t'he engendrat») amb la «plenitud de la divinitat» (cf. Col 1,19; 2,9), com recalca el mateix Lluc més endavant: «Jesús, ple d'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà; era portat per l'Esperit pel desert durant quaranta dies...» (4,1). Aquesta declaració seria la que constava originàriament en l'obra lluquiana.

Lectures bíbliques

Baptisme del Senyor

Lectura primera

Is 40,1-5.9-11

*Apareixerà la glòria del Senyor
i la veurà tothom alhora*

Lectura del llibre del profeta Isaïes

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.» Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.» Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

Salm responsorial

103

Senyor, Déu meu, que en sou, de gran!
Aneu vestit d'esplendor i majestat,
us embolcalla la llum com un mantell.
Heu estès el cel com una vela,
i dalt les aigües us heu fet un palau.

R. Beneeix el Senyor ànima meva,
Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Preneu els núvols per carrossa
i avanceu sobre les ales dels vents,
teniu els vents per missatgers,
1el foc i les flames per executar les ordres. **R.**

Que en són, de variades, Senyor, les vostres obres,
i totes les heu fetes amb saviesa.
La terra és plena de les vostres criatures.
Aquí teniu el mar, immens per totes bandes,
són in comptables els animals que s'hi mouen,
des dels més petits fins als més grans. **R.**

Tots esperen de la vostra mà
que els doneu l'aliment al seu temps:
els el doneu, i ells l'arreglen,
així que obriu la mà, mengen a desdir. **R.**

Però si deixeu de mirar-los es desconcerten,
si els retireu l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Lectura segona

Tt 2,11-14.3,4-7

*El Senyor ens salva amb un bany d'aigua regenerador
i amb el poder renovador de l'Esperit Sant*

Lectura de la carta de sant Pau a Titus:

Estimats: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer

Jorge Rojas

de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé. Quan s'ha revelat la bondat de Déu, salvador nostre,

i l'amor que ell té als homes, no l'han mogut les obres que nosaltres podíem haver fet, sinó la seva bondat que ens salva amb un bany d'aigua regenerador i amb el poder renovador de l'Esperit Sant, que ell ha vessat a mans plenes sobre nosaltres per Jesucrist, el nostre salvador; així, justos per la seva gràcia, som hereus de la vida eterna, que des d'ara tenim dret a esperar.

Al·leluia

Cf Lc 3,16

*Joan digué: Ve el qui és més poderós que jo.
Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.*

Evangelí

Lc 3,15-16.21-22

*Jesús també fou batejat.
Mentre pregava, s'obrí el cel*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.» Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom, i una veu digué des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.»

«Danseu, ruïnes de Jerusalem» (Isaïes 52,9)

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La beatificació del Dr. Samsó

L'any 2010 comença, a les diòcesis de la Província eclesiàstica barcinonense, amb un fet que ha de tenir un ressò especial en els presbiteris diocesans: la beatificació del prevere que donà testimoni de la seva fe fins a la mort, essent rector de la parròquia de Santa Maria de Mataró, en els darrers mesos de l'any 1936: Mn. Josep Samsó i Elies.

No és que sigui ara la primera vegada que germans cristians propers a nosaltres són considerats dignes del títol de «màrtirs de Crist», i donem gràcies a Déu per haver-nos donat tants testimonis i tants intercessors. Però la beatificació del Dr. Samsó, preparada i esperada des de fa molts anys, ens arriba a les nostres Esglésies com una manifestació del consol de Déu per a nosaltres. Aquesta és la interpretació que m'agradaria proposar com a comprensió espiritual i eclesial d'aquest esdeveniment.

«El Senyor ha consolat el seu poble» (Isaïes 52,9)

A la missa del dia de Nadal, la primera lectura és presa del profeta Isaïes. El text pertany al que s'anomena «segona part» de la profecia d'Isaïes, o «llibre de la consolació». Els capítols d'aquesta secció, en efecte, estan tots ells orientats a anunciar el retorn d'Israel des de l'exili de Babilònia a Jerusalem, guiat per la força poderosa del Creador del cel i de la terra. Ell condueix el poble des

d'Assíria fins a Jerusalem, com va conduir-lo des d'Egipte fins a la terra promesa. Aquesta presència activa és el consol que Déu dona al seu poble. La secció citada comença precisament amb les paraules solemnes: «Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu» (Isaïes 40,1). Són paraules que la tradició cristiana ha recollit en la seva pregària, sabent que són sempre vàlides. Pensem en el cant del Rorate, o en la magnífica ària del *Messies* de Händel, que les fan destacar admirablement.

El text llegit a la missa de Nadal està precedit per un anunci profètic de la presència del qui és la Paraula: «El meu poble coneixerà aviat qui sóc jo. Aquell dia ho sabrà, perquè jo mateix, el qui parlava, sóc aquí» (Isaïes 52,6). Aquesta és la bona i gran nova que convida les ruïnes de Jerusalem a dansar (altres versions utilitzen termes equivalents), a la presència del Senyor que, així, consola el seu poble.

Parlar de «ruïnes de Jerusalem» evoca la descripció desolada de les Lamentacions, i és un fort contrast convidar-les ara a la dansa, a la festa, a esclatar en cants de joia. El consol de Déu és la força i la proximitat de la seva presència victoriosa: «Ara no sortireu corrents, no fugireu en desbandada, perquè el Senyor us anirà al davant i la vostra rereguarda serà el Déu d'Israel» (Isaïes 52,12).

El consol que rebem és abundós (2 Corintis 1,5)

«Tot això els passava en figura», diu sant Pau referint-se a la història d'Israel. L'experiència del dolor, de la persecució, de la destrucció, del pecat i de la decadència, tant a nivell personal com eclesial, no falta en la història. De «ruïnes» n'hi ha hagut i n'hi ha, de formes diverses. En alguns casos, les «ruïnes» són estrepitoses. És el que veia el Dr. Samsó al voltant seu en les darreres setmanes de vida, i és l'experiència que hem guardat els qui aleshores teníem prou coneixement per adonar-nos una mica del que passava. En altres casos, les «ruïnes» són silencioses però intenses; és la «ruïna» dels qui van deixant la fe com qui no passa res, de puntetes. Sense arribar a la ruïna consumada, hi ha realitats amb una forta «aluminosi» espiritual.

Sant Pau va experimentar tot això, i la seva reacció és una benedicció a Déu que consola: «Ell, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entrañable i Déu de tot consol, ens consola en totes les nostres adversitats... És cert que compartim els sofriments de Crist, però també, gràcies a ell, el consol que rebem és abundós» (2 Corintis 1, 3.4.5). La força aquí és el misteri pasqual de Crist, i el consol és la presència assegurada del «Consolador», l'Esperit de fortaleza i de veritat. El testimoni del Dr. Samsó, com el de tots els màrtirs, és un impuls a posar tota la confiança en aquell que «ha vençut el món», i cantar esperançats: «Danseu, ruïnes de Jerusalem!»

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Malaquies

- ✓ Va viure als segles VI i V abans de Crist
- ✓ El darrer dels profetes menors
- ✓ Va vetllar per la moralitat del poble després de l'exili a Babilònia
- ✓ Va profetitzar la vinguda de Joan Baptista

Després de la fi de l'exili a Babilònia el poble d'Israel va poder tornar a la seva terra, on, en un estat general de satisfacció per la llibertat aconseguida, es va reconstruir el temple de Jerusalem.

Aquesta joia primerenca, però, tenia el risc de convertir-se en deixadesa religiosa i moral. Va ser llavors que va aparèixer la figura del profeta Malaquies, que va advertir la població sobre la necessitat de mantenir-se fidel al Senyor. Al mateix temps va avisar els israelites que la seva condició de poble elegit no era un privilegi gratuït, sinó que comportava unes obligacions de caire religiós que no es podien oblidar.

Malaquies també va insistir molt en la justícia de Déu, que és immutable, i en la universalitat de la religió veritable. Aquest profeta va profetitzar igualment la vinguda d'un missatger de Déu poc abans de l'arribada del Messies. Aquest missatger l'Església l'ha identificat tradicionalment amb sant Joan Baptista.

EL CONCERT DE NADAL VA SERVIR DE PROVA

La Sagrada Família ja

JORDI BONET, ARQUITECTE DE LA SAGRADA FAMÍLIA

«Al cel, en serem tots, de cantaries!»

Quin és l'objectiu d'aquesta prova acústica?

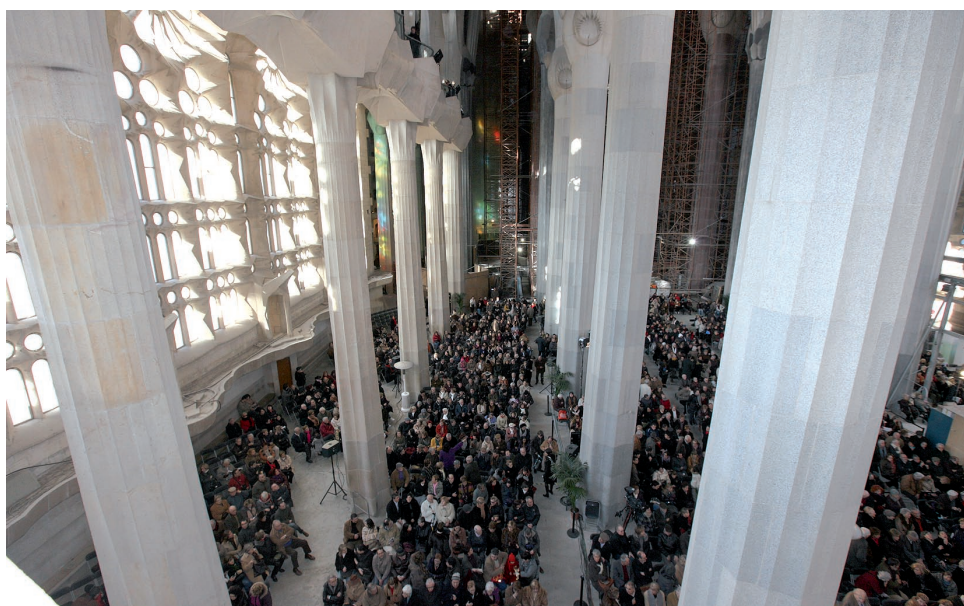
Ja hem fet algunes proves d'assaig i va bé. Però avui cal que tot el públic que està aquí també canti: que els fidels cantin. Es necessita que hi hagi aquest diàleg entre els petits cors i els fidels, tot el poble. L'Església sempre ha volgut que el cant del poble sigui la lloança que es deu a Déu, amb el cor i l'esperit. En el futur està previst que a la Sagrada Família hi càpiguen 1.200 cantaires i 300 veus blanques a l'absis, que encara té bastides i per això no s'ha pogut fer servir avui.

Quina era la intenció de Gaudí pel que fa als cants?

Gaudí volia que tothom que entrés aquí lloés Déu i encara que no volgués cantar li'n vinguessin ganes. Al cel, en serem tots, de cantaries, perquè tots lloarem Déu, encara que no sabem com, i això ens ha d'engrescar a començar a fer-ho aquí.

Quines són les característiques tècniques de l'acústica de la Sagrada Família?

Intentem que el so, en lloc de concentrar-se, s'expandeixi, de manera que no hi hagi estridències i que la reverberació es pugui superar. Aquest problema es resol amb els paraboloides hiperbòlics, helicoides, coroides, etc., i també a través de les columnes que són com arbres amb brancatges: les formes aconseguen que l'acústica sigui superior. Aquest serà probablement el temple cristià on els cants no es podran escoltar sinó que se sentiran com un envoltament musical. Avui hem pogut sentir com quedarà amb la participació de la gent cantant el *Vírolai*.

Mónica García

Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

És 19 de desembre i la Sagrada Família és ben plena de visitants, avui també. Però no són els turistes curiosos i meravellats que l'observen cada dia. El 19 de desembre de 2009 es fa el concert de Nadal per provar l'acústica del temple, en previsió del tancament de la nau durant la pròxima primavera. Són 1.600 els assistents que revesteixen l'interior del temple de festa per sentir els més de 600 intèrprets que a l'escenari i enfilats al cor preparen les veus que han d'integrar-se en l'art total del genial Gaudí.

L'arquitecte Jordi Bonet atén acuradament els mitjans de comunicació, saluda els amics i col·laboradors. Els tècnics de so despleguen per tot el temple es coordinen; el públic expectant oblida per uns instants el fred perquè sembla que tot és a punt per començar; el president delegat del temple, Joan Rigol, xerra amb els amics; arriba el cardenal Lluís Martínez Sistach i comença l'acte del primer assaig de la sonoritat del temple de la Sagrada Família. L'expresident del Parlament de Catalunya és el primer d'adreçar la paraula als presents. Reivindica en primer lloc el tracte rebut per part de l'administració pel que fa a les obres del tren d'alta velocitat. «Hem trucat a la seva porta explicant els arguments de risc, però hem obtingut el silenci per resposta. Continuarem trucant», lamenta Rigol. Tanmateix aquest

2009 és també un any...
dent delegat del temple...
l'equip tècnic i directiu...
considerablement i en...
per al culte. «És el mo...
temple d'immenses pro...
formant un sol cor, sen...
del nostre sentit cristià...
de pau en un món ca...
conclou Joan Rigol.

Meravella de la hu

Tot seguit el cardenal...
president nat del temp...
Sagrada Família com a...
nitat, referent mundial...
que s'està construint a...
doncs, manifesta el pur...
la i protegir-la, fent al...
tats administratives i ju...
obres ferroviàries de l...
cardenal es refereix a l...
nalitat del cèlebre arqu...
prelat descriu l'arquite...
forç, de pregària i de f...
El contingut teològic i...
Família representa l'Esg...
descobrir-la com el cam...
camí de realització de l...
providencialitat de tots

UNA ACÚSTICA AMB MÉS DE 600 CANTAIRE

...eleva els cants al cel

ESTEVE NABONA, DIRECTOR DEL COR JOVE DE L'ORFEÓ CATALÀ I DEL COR DE LA URL

singular, afirma el president, per l'enorme esforç de les obres han avançat breu estarà a disposició moment de contemplar el proporcions i bellesa, i tot tir-nos germans a través per promoure un desig da vegada més humà»,

humanitat

al Lluís Martínez Sistach, ple expiatori, descriu la «meravella de la humanitat i l'edifici més important actualment al món». Cal, purat, valorar-la, cuidar-la, també a les dificultats generades per les l'AVE. D'altra banda, el a «desdibuixada» persoe, Antoni Gaudí. El ecte com un home d'es, al servei a la societat. espiritual de la Sagrada lésia de Jesús i convida a í que porta al cel i com el 'home. Tot apel·lant a la s elements que Gaudí

va projectar, Martínez Sistach convida a demanar la intercessió del servent de Déu, Antoni Gaudí, també en el recurs judicial presentat pel que fa al traçat i execució de l'AVE.

Després dels parlaments, arriba el moment de sentir les veus dels cantaires ressonant al temple. El Cor Jove de l'Orfeó Català i el Cor de la Universitat Ramon Llull es disposa a interpretar diverses peces, algunes d'elles acompanyades per un conjunt de percussió i vent i per 600 cantaires de diferents entitats corals de Catalunya. El director, Esteve Nabona, és a punt per dirigir *Entre Flors i Lo noi de la mare* (poemes de Mn. Jacint Verdaguer i música d'Antoni Nicolau); *Rústec Villancet* (poema de Josep Carner i música de Lluís Maria Millet); les tradicionals catalanes *El Cant dels ocells i Fum, fum, fum*; l'*Al·leluia* (G.F. Händel); i el *Virolai* (lletra de Mn. Jacint Verdaguer i música de Josep Rodoreda). En aquest últim cant els assistents es posen drets i se sumen a tots els cantaires tal com probablement Gaudí hauria desitjat, fent pujar al cel les notes que imploren la protecció de la Mare de Déu per la nostra terra. Altres no poden evitar enregistrar amb el mòbil o la càmera un moment memorable. Els tècnics de so, les hostesses, els de seguretat... tots canten i esbossen un somris. Finalment, tot esclata en un grandios aplaudiment. «Ha sonat bé, ha sonat bé!», exclama espontani l'arquitecte Bonet... «Bravo, bravo!», criden uns. «Potent...! Podem

estar contents», opinen uns altres. I ràpidament el temple es buida... Les baixes temperatures no perdonen i les criatures estiren els abrics de les mares: «Jo tinc molt de fred, mama.» Ben aviat però, el temple expiatori de la Sagrada Família es tornarà a omplir: podrà acollir 8.000 fidels i 1.100 cantaires. La festa serà gran, al cel i a la terra!

«És un lloc ideal tant per l'acústica com per la màgia que desprèn»

Què sent dirigint tantíssims cantaires en la prova acústica de la Sagrada Família?

Et sents molt petit, això sense cap dubte. I després molt content i emocionat perquè ha estat una experiència única perquè tot i que ja havia fet coses amb cors multitudinaris, mai amb la màgia d'una sala que encara estar per provar i per acabar. Sóc un privilegiat per haver estat aquí, i estic molt emocionat i agraït als qui m'ho han proposat.

Què li ha semblat la prova?

Des de l'escenari és difícil dir-ho perquè tens els intèrprets molt a sobre i cal allunyar-se'n al mig de la nau. A l'assaig anterior que hem fet en què m'he pogut allunyar, l'acústica m'ha sorprès bastant per bona. Em feia la sensació que hi hauria d'haver molta reverberació però és una acústica que potser li falta una mica de presència però en canvi és molt clara i molt precisa. És bona per fer en el futur grans simfonies de Mahler amb intervenció de cor: seria un lloc ideal tant per l'acústica com per la màgia que desprèn.

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES. SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

Club[★]amics

PROGRAMACIÓ PER A L'ANY 2010

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE MARÇ

FÀTIMA *

DEL 12 AL 18 D'ABRIL

LOURDES *

Coincidint amb
la trobada
internacional de
Metges Cristians

DEL 7 AL 9 DE MAIG

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA *

ANY XACOBEU

DEL 7 AL 13 DE JUNY

CROÀCIA

DE L'1 AL
8 DE JUNY

ARGENTINA

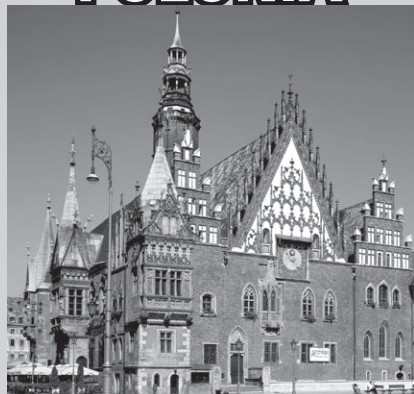
DEL 9 AL
21 D'AGOST

TERRA SANTA

DEL 24 AL
31 D'AGOST

POLÒNIA

DEL 2 AL
9 D'OCTUBRE

LOURDES *

DEL 15 AL
17 D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 27 DE DESEMBRE
AL 3 DE GENER

* Organització tècnica
relitur viatges GC 1045 D

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 FAX 934 092 775 CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Barcelona

Santa Maria del Mar acollirà la beatificació de Josep Tous

Al setembre serà beatificat a Granada el famós caputxí Leopoldo de Alpandei

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

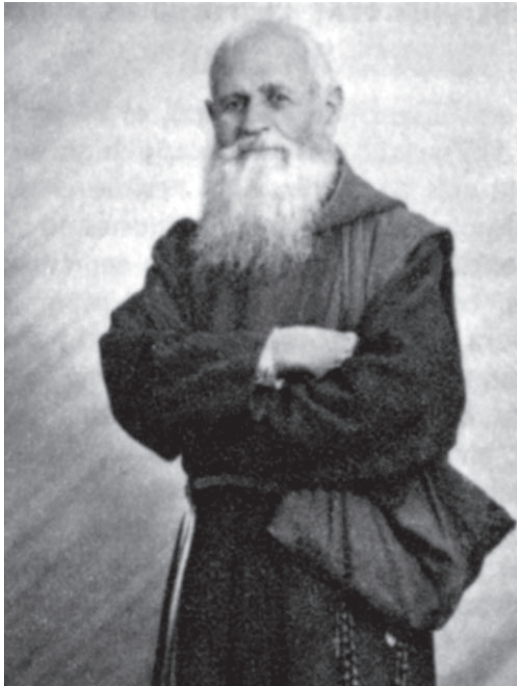
El dia 19 de desembre el papa Benet XVI va signar el decret de validesa d'un miracle atribuït al prevere caputxí Josep Tous. Amb aquest decret s'obria la porta a la beatificació d'aquest religiós català, que es preveu el diumenge 25 d'abril, festa del Bon Pastor, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, en una solemne concelebració presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà.

Josep Tous i Soler va néixer a la població d'Igualada el dia 31 de març del 1811. Va ingressar als caputxins al convent de Santa Eulàlia de Sarrià el dia 18 de febrer del 1827. Uns anys després, el 1831, el va seguir en la mateixa vocació franciscano-caputxina el seu germà petit, Joan, que l'any 1866 va morir a les missions de Veneçuela amb el nom religiós de fra Nicolau d'Igualada.

Josep Tous va cursar la carrera eclesiàstica als convents de Calella, Girona, Valls i Vilanova de Cubelles. Una volta acabats els estudis escolàstics va rebre l'orde del presbiterat a Barcelona el dia 24 de maig del 1834. Arran dels decrets d'exclaustració del juliol del 1835 va ser expulsat del convent barceloní de Santa Madrona (situat a la Rambla), i va compartir amb els seus germans de comunitat l'empresonament a les Drasanes i al castell de Montjuïc.

L'agost de 1835 va obtenir un passaport que li permetia sortir a l'estranger i el mes de setembre va anar a Perpinyà i a Montpeller. Després de passar per diversos convents caputxins de França i d'Itàlia, va romandre un temps a Gressio (al nord d'Itàlia). Des de l'agost del 1836 fins al febrer del 1837, es va establir a Chambery. Després va sojornar a Marsella i, una volta aconseguida la patent de predicador, l'any 1838 va fixar la seva residència a Tolosa de Llenguadoc, on va fer de capellà de les monges benedictines. Allí hi va romandre fins a l'any 1843, quan va retornar a Catalunya.

A Barcelona, inicialment, va fixar la

Els caputxins Josep Tous i Leopoldo de Alpandei seran beatificats aquest 2010.

«La vida i obra del P. Tous la veiem caracteritzada per una gran bondat i, sobretot, marcada per una peculiar sensibilitat i esperit de servei»

residència al carrer Tantarantana i va col·laborar pastoralment, com a beneficiat, a la parròquia de Santa Maria del Mar. Poc després, Josep Tous va exercir com a vicari a Esparreguera (1845-1848) i, finalment, va ser adscrit a la parròquia barcelonina de Sant Francesc de Paula, residint al carrer de les basses de Sant Pere.

Josep Tous va viure sempre com a religiós caputxí, i va maldar per tal que les seves monges visquessin també franciscanament. En efecte, el dia 27

de maig de 1850, amb el beneplàcit del bisbe de Vic Lluçà Casadevall, l'exclaustrat caputxí Josep Tous va fundar a la població de Ripoll l'Institut de Terciàries Caputxines de la Divina Pastora (actualment caputxines de la Mare del Diví Pastor), dedicades a la formació cristiana de les noies.

Josep Tous va esmerçar tota mena d'esforços a la consolidació d'aquesta congregació que fundà; uns esforços que mantingué tenaçment fins al mateix moment de la seva mort (ocorreguda en opinió de santedat el dia 27 de febrer del 1871), mentre celebrava l'Eucaristia per a les monges i alumnes del col·legi del carrer Jonqueres de Barcelona.

La vida i obra del P. Tous la veiem caracteritzada per una gran bondat i, sobretot, marcada per una peculiar sensibilitat i esperit de servei.

Fra Leopoldo, bonhomia i humilitat

També el mateix dia 19 de desembre el papa Benet XVI va signar el decret

per a la validesa d'un miracle atribuït a la intercessió del popular fra Leopoldo de Alpandei, caputxí fill de la província d'Andalusia que, al llarg de la seva vida religiosa, va encarnar admirablement la senzillesa franciscana.

Francisco Tomás Márquez va néixer el 24 de juny del 1866 a la població malaguenya d'Alpandei i als 33 anys va demanar d'ingressar a la vida franciscana al convent dels caputxins de Sevilla. Allí va rebre el nom de Leopoldo. Després de professar la Regla de Sant Francesc es va dedicar als serveis més humils als convents de Sevilla, Granada i Antequera.

L'any 1914 Leopoldo de Alpandei va ser destinat com a almoïner al convent de Granada, on va sojornar fins al

dia de la seva mort, esdevinguda el 9 de febrer del 1956. A la ciutat de Granada el caputxí Leopoldo de Alpandei va assolir una gran popularitat allí, dia a dia, caminant a peu descalç amb una alforja penjada a l'espatlla, demanava humilment almoïna per al convent i per als necessitats.

Aquest testimoniatge quotidià de fra Leopoldo va edificar els granadins per la seva bonhomia i humilitat. Aquest religiós caputxí va ser devotíssim de la Mare de Déu amb la recitació de les Avemaries i la devoció del Sant Rosari (ell en deia «la noria de la gracia») i, principalment, en la popular advocació caputxina a la Divina Pastora.

Fra Leopoldo serà beatificat a Granada en una cerimònia prevista el setembre del 2010. Tant fra Leopoldo com Josep Tous són uns dels més destacats propagadors i entusiastes de la devoció mariana a la Divina Pastora. El pare Tous i fra Leopoldo, un i altre, ens conviden a prioritzar en els nostres dies la senzillesa de cor, la humilitat i la minoritat franciscanes com a camí excel·lent de santificació.

Baix relleu dedicat al bisbe Joan Carrera

Redacció / Barcelona

Són molts els actes d'homenatge al bisbe Joan Carrera que tenen lloc quan es compleix el primer any de la seva mort. El dijous 24 de desembre la seu de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel va acollir la inauguració d'un baix relleu en homenatge al bisbe que tant va treballar a favor dels nostres mitjans de comunicació. El baix relleu va ser inaugurat pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i és obra de Felip Pich-Aguilera, escultor i arquitecte caracteritzat per fer una obra basada en la sostenibilitat i el respecte al medi ambient.

En el baix relleu es mostra el bisbe Joan Carrera amb el seu somris finalment irònic tan característic, i amb les ciutats de Barcelona i de Badalona com a marc de fons. Una rèplica del mateix baix relleu serà inaugurada el 9 de gener, a les 17 h, a la façana de la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Badalona. La celebració, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i per l'alcalde de Badalona, Jordi Serra, s'arrodonirà amb la inauguració d'una plaça dedicada al qui va ser bisbe auxiliar de Barcelona durant disset anys.

Barcelona

«Rosa Deulofeu ens va mostrar que hi ha una manera diferent d'estimar»

Francesc Figueras, autor de «Dues dones excepcionals del segle XX. L'empremta d'Edith Stein en Rosa Deulofeu»

Rosa María Jané Chueca

El 5 de gener del 2004 moria Rosa Deulofeu, delegada diocesana de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. Sis anys després, la seva figura continua sent un referent per a moltes persones, especialment els joves. L'any passat l'arquebisbat de Barcelona en va iniciar la causa de beatificació i canonització. Com recordava llavors el cardenal Lluís Martínez Sistach, «la valorem per la seva entrega i el seu amor a Déu nostre Senyor, per haver esmerçat tota la seva vida consagrada totalment a l'Església i, d'una manera especial, pel testimoni que va donar en la seva llarga malaltia». Una de les persones que més va treballar amb Rosa Deulofeu en la Pastoral Juvenil va ser Francesc Figueras, autor del llibre *Dues dones excepcionals del segle XX. L'empremta d'Edith Stein en Rosa Deulofeu*. Amb ell conversem sobre el testimoni de vida cristiana que ens ha deixat aquesta gran dona.

Quina és la intenció del seu llibre?

Aquest llibre vol ser, per damunt de tot, un homenatge a Rosa Deulofeu i, alhora, recordar en la història humana dones que s'han passat la torxa de la fe: Rosa Deulofeu, Edith Stein, Simone Weil... Quan la Rosa va morir, ara fa sis anys, vaig començar uns estudis. Després d'aquests sis anys he acabat un procés de formació i vaig creure que la millor manera de retre un homenatge a la Rosa Deulofeu era en forma de llibre, ja que era la manera de fer arribar a la gent que la coneixia i a la que no la coneixia, la manera de pensar, de fer i de viure d'ella. Era una forma de mantenir viva la seva memòria per a les noves generacions. La gent que la va conèixer la recorda i l'enyora, i m'atreveixo a dir que li demanen que intercedeixi a Déu. La Rosa va deixar la seva empremta entre nosaltres, una dona que va desenvolupar responsabilitats importants dins l'Església i que va saber estimar.

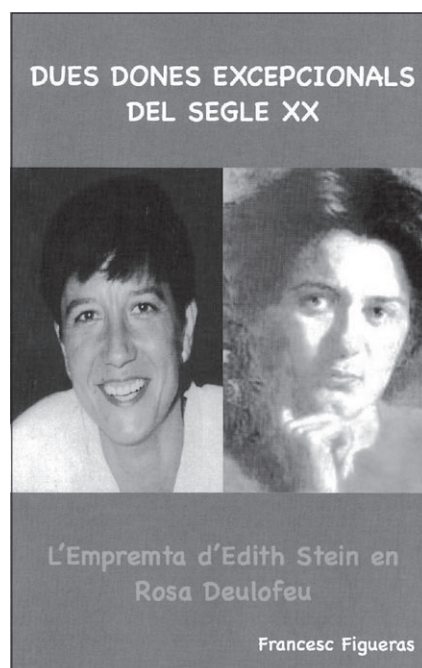
Quins sentiments vol suscitar en el lector?

Crec que als qui vam conèixer la Rosa, vam viure'n la malaltia, el seu adéu, cada vegada que en parlem se'ns neguen els ulls. Crec que des de la fe hem entès molt bé el camí que ella va iniciar entre nosaltres, però que ha acabat on tots acabarem: vivint i gaudint de la presència del nostre Déu. La Rosa ens va mostrar que hi ha una manera diferent de viure, de ser, d'estimar. Ens ho va mostrar amb tota una vida lliurada als altres, amb una vida interior molt profunda. Va entendre molt bé que només des d'aquesta vida interior, vida alimentada de la pregària, dels sagraments, un home, una dona pot arribar a ser feliç, encara que als ulls d'aquest món no s'entengui. Hi havia

molta gent que no l'entenia, encara que la respectaven perquè s'adonaven que hi havia quelcom que els feia bé. Ella estimava tothom, i això no és fàcil. Només es pot estimar d'aquesta manera des de la fe, des de la renúncia d'un mateix envers els altres. Aquest és el sentiment principal que aquest llibre vol suscitar: com dues dones, Edith i Rosa, van saber estimar, en una vida que no sempre va ser favorable. Van saber estimar fins i tot en l'adversitat i als qui no pensaven com elles. Van entendre que l'ésser humà ve de Déu i va a Déu. Van entendre que la vida és un gran do i una oportunitat que no podem malbaratar. Em sentiré molt satisfet si la gent que llegeixi aquest llibre arriba a viure això a través d'aquestes dues dones. No és el meu llibre, és el reflex de dues vides plenes.

L'any passat es va obrir el procés diocesà per a la beatificació de la Rosa, els joves d'avui necessiten models de santedat com la Rosa?

Jo crec que sí. Tota persona necessita un referent, i més els nostres joves, encara que crec també que avui ens manca, a més de referents, entendre i estimar els nostres joves. Moltes vegades ens fan nosa, no els entenem, fan soroll i tot això ens n'allunya, però hem de treballar i lluitar per estar amb ells, per acceptar-los tal com són, per estimar-los. Des de l'estimació podem arribar a ells. Hem d'aprendre els seus llenguatges, les seves formes, com ens parlen i què ens diuen. Quan jo estudiava hi havia uns models de treballar amb els joves. Avui aquests models s'han de revisar i actualitzar. L'Evangeli és actual també per a ells avui, però hem d'entendre que els nostres joves viuen el moment de la imatge, del soroll, de l'atracció de moltes coses. Viuen en l'abundància.

Hem de treballar perquè descobreixin el silenci, aquest silenci que tanta por els fa, però que quan el viuen descobrixen un món nou. Els hem d'ajudar a viure amb aquesta abundància, amb tots els mitjans que tenen. Hi ha molta feina per endavant, però al mateix temps és un repte que ens encoratja i ens omple d'esperança. Realment els nostres joves valen la pena i no els podem deixar. Ens necessiten i els necessitem. Tot això la Rosa ho va captar. Va estimar els joves i els joves la van estimar. Sabien que ella lluitava per a ells, els cuidava, els acompanyava, els estimava. Recordo tants joves que la trucaven, que la venien a veure, per demanar-li consell. Quants matrimonis que ella acompanyava, parelles, avui són una família! Realment per a tots ells i per a molts més la Rosa ha estat un referent cap a Déu.

Ja fa sis anys que no la tenim entre nosaltres, però la seva presència continua ben viva. Per què va deixar una empremta tan gran a la diòcesi?

Sí, aquell 5 de gener del 2004, no l'oblidarem mai. Aquella tarda, quan faltaven cinc minuts per a tres quarts de sis, la Rosa va tancar els ulls humans per sempre. Però ens va obrir els nostres i va omplir el seu buit amb tota una vida de feina, d'entrega, d'estimació. La gent no l'ha oblidada i això em consta. Potser no surt als diaris, o al telenotícies, però al cor de molts joves hi és. Recordo un matrimoni que la va conèixer, que ha tingut una filla i que li han posat Rosa, en honor seu. La pregunta era: per què? Doncs perquè va estimar, va estimar profundament. Va saber escoltar tothom, els d'esquerra i els de dreta, els creients i els no

creients; els rics i els pobres. Va saber crear ponts de diàleg i de trobada. No tenia ideologies que la separessin de la gent, grans o joves, nens o adults. Va saber estar amb tothom i, d'una manera especial amb l'Església i, també, amb els sacerdots. Els va estimar profundament, els va ajudar i els va acompanyar. Molts sacerdots li demanaven ajuda, consell. Era un dona d'una saviesa gran

perquè li venia de Déu, de la seva capacitat de viure aquesta maternitat; sí, una maternitat espiritual, de ser acompanyant, d'estimar malgrat tot. I això és un gran do, una gran riquesa que ella va cuidar molt. Vivia moltes hores en la pregària, es deixava a les mans de Déu, vivia allò que no entenia i que sabia que no entendria, només que ho havia de viure. La seva malaltia, per exemple, li va portar molt de sofriment, però el va viure des del silenci i, al mateix temps, ajudant els altres. Els altres eren el més important i, en especial, els joves. Això i moltes coses més han fet que el record de la Rosa, de la seva vida, de les seves paraules sigui tan viu avui.

Quina és la lliçó de vida que podem aprendre d'ella?

La millor lliçó és com va saber estimar, com va tenir oberta la porta per a tothom. Crec que això ens manca avui dia, a tots plegats, el fet de saber estimar l'altre, encara que no pensi com jo, sigui com sigui. Ella sabia estimar però, al mateix temps, sabia dir-te les coses, encara que fos una correcció, encara que et fes veure que allò o la decisió presa no fos la correcta. I per sobre de tot, ella mostrava el qui és la Veritat, mostrava Déu. La seva manera de viure, de parlar, de fer, sempre estava dirigit a mostrar-nos Déu, Jesucrist, i a viure l'Esperit. Ella ho deia: si no fos per Déu ella no era res. Era poca cosa, i reconèixer això la va fer una gran persona, una gran dona, un ésser que va entendre que tot el que era i tenia venia de Déu i a Déu tornava. La Rosa va ser el somriure de la fe, d'aquesta fe d'un nen adult que no entén però que confia, que no sap, però que espera i que té la seva confiança en Aquell que l'ha estimada per sobre de tot.

Vostè va treballar durant molts anys amb ella i la coneixia bé, com el va enriquir aquesta relació?

Realment ha estat un privilegi poder estar al seu costat. Un veritable regal de Déu. N'he après moltes coses, i m'ha ajudat en la meua vida d'una manera molt important. Crec que els nou anys al seu costat, treballant braç a braç, m'han enriquit d'una manera molt gran. Entre moltes coses, diria saber escoltar, ser més pacient, estimar els joves. Sé que pot sonar a tòpic, però crec que la seva manera de viure la tasca de delegada de joves va fer que molts que estàvem al seu costat ens entenguéssim i entenguéssim el món dels joves, que ens impliquéssim en projectes que eren molt importants, animats per la seva fe.

Barcelona

Reflexions al voltant del Déu que es revela

La Facultat de Teologia de Catalunya celebra una jornada acadèmica sobre la revelació

Samuel Gutiérrez
Barcelona

«Què vol dir revelació? Qui, com, a qui, per què Déu es revela? És la revelació un fenomen individual o bé és un fenomen que té un poble o un grup de persones com a destinataris del disseny diví?...» Aquestes i moltes altres preguntes van ser motiu de debat i reflexió el 16 de desembre passat en el marc de la tradicional jornada acadèmica que cada any organitza la Facultat de Teologia de Catalunya pels volts de Nadal. L'acte s'inscriu en una mena de cicle d'estudi iniciat l'any 2006 sobre el misteri de Déu. «El tema que ens ocupa en aquesta ocasió —va explicar en la presentació Armand Puig, degà de la FTC— revesteix una actualitat més que notable, i la Facultat no pot deixar d'estar-hi atenta.» «La revelació de Déu —va continuar dient— no és un simple accident de la història. Déu ha decidit mostrar-se, dir-se tal com és, perquè la història deixi de ser tenebrosa i impossible de construir, redundant i violenta. Déu s'ha revelat i es revela, perquè en ell l'únic temps possible és un present sense límits, que subsumeix la història en un punt de màxima concentració: aquell moment en què ha arribat "la plenitud dels temps". La revelació, en la seva expressió màxima, es diu encarnació.»

Presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya, la jornada va comptar amb les intervencions de dos professors de la institució, Salvador Pié-Ninot i Xavier Morlans, i dos reconeguts teòlegs convidats: Josep Vidal Talens, de la Facultat de Teologia de València, i Jean-Marc Avéline, director de l'Institut Catòlic de la Mediterrània de Marsella. Tots ells, segons el cardenal, van fer un esforç per introduir els assistents en el «cor de la teologia fonamental» i analitzar «com es viu aquesta set d'Infinat que hi ha darrere de tota religió,

i que es concreta en el fet de remetre's a una manifestació divina».

Concepte modern

El professor Salvador Pié va ser l'encarregat de plantejar les qüestions introductòries, tot centrant la seva intervenció en la gènesi del concepte relativament modern de revelació, aparegut al segle XIX com a resposta al pensament positivista de la Il·lustració. «Si es vol conèixer Déu d'una manera més universal, més certa i sense error, cal una revelació.» Aquesta va ser una de les idees en les quals més va insistir el Concili Vaticà II, que en un dels seus textos més citats afirma també: «El misteri de l'home només troba claredat en el misteri de Déu.» (GS 22) L'encíclica *Fides et ratio*, de Joan Pau II, recull totes aquestes aportacions i fa una síntesi que Mn. Pié va situar com a gran referent de la jornada: «La revelació cristiana és la veritable estrella que orienta l'home que avança entre els condicionaments de la mentalitat immanentista i les estretors d'una lògica tecnocràtica; és la darrera possibilitat que Déu ofereix per trobar en plenitud el projecte originari d'amor iniciat amb la creació.»

Amb el títol *La revelació de Déu en Jesucrist*, la ponència del professor Josep Vidal, molt aplaudida, va plantejar un repte cabdal de l'home modern: tot mirant Jesucrist, ser capaç de copsar el misteri de Déu. Davant d'aquesta dificultat de l'home actual, Vidal va adver-

L'acte va tenir lloc a l'aula magna de la Facultat.

tir que la majoria dels contemporanis de Jesús no van ser tampoc capaços de reconèixer-hi el Fill de Déu. «Del que va passar davant de tothom —va dir— el creient acaba veient el que no tothom veu.» Per això va insistir en el fet que l'estudi merament històric de Jesús, tant en voga avui dia, no és suficient per tal d'accedir a la seva identitat més pregona: «Podem dir que Jesús és el que arriben a percebre d'ell els deixebles. No hi ha abisme entre el Jesús de la història i el Crist de la fe. La fe apostòlica i eclesial, sovint posada sota sospita, va ser la resposta adient a la pregunta que la història de Jesús deixa plantejada: "Qui dieu vosaltres que sóc jo?"» «Com tantes problemàtiques humanes

—va concloure Vidal— la veritat sobre Jesús no pertany a l'àmbit de les veritats històriques que es verifiquen.»

Com a complement a les interessants aportacions de Josep Vidal Talens, el professor Xavier Morlans va abordar el tema proposat des d'una perspectiva més antropològica: *La condició humana com a criteri de recepció de la revelació*. Davant de les objeccions sobre la pretensió de singularitat del cristianisme, Morlans va centrar les seves reflexions en la possibilitat de descobrir «la humanitat com un tot orgànic, necessitada de salvació i amb la possibilitat d'una acció que afecti tota la humanitat».

El compromís de Déu

Prenent com a punt de partida que la revelació és un «compromís de Déu amb l'home», Jean-Marc Avéline, director de l'Institut Catòlic de la Mediterrània i consultor del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós, va apostar per concebre la revelació com un fet dinàmic, no aïllat, ja que «el cristianisme no és una religió centrada en un llibre, sinó en una persona, Jesucrist, la plenitud de la revelació». Pel que fa al diàleg interreligiós i les dificultats que presenten aquestes afirmacions tan categòriques, Avéline, tot citant *Nostra aetate*, reconeix que «l'Església no rebutja res del que és veritat i sant en altres religions» i, per tant, no exclou la possibilitat de l'acció de l'Esperit Sant en els textos sagrats d'altres confessions. «Contemplant la revelació de Déu sota la forma d'un diàleg que el Pare ha instaurat amb la humanitat des dels orígens —va afirmar el teòleg francès— l'Església es descobreix cridada a fer-se ella mateixa paraula, missatge, conversa.» I va acabar dient: «L'Esperit de Déu, que ha constituït l'Església com a Església de Crist, treballa igualment en tota la humanitat no només en les persones, sinó també a través de la història de les cultures, de les societats i de les religions.»

Tarragona

Mn. Miquel Barbarà, nomenat protonotari apostòlic

Redacció / Tarragona

El papa Benet XVI ha nomenat protonotari apostòlic supernumerari Mn. Miquel Barbarà Anglès. Aquest títol és la distinció més alta que el Sant Pare pot concedir a un prevere que no pertanyi al col·legi episcopal. Mn. Miquel Barbarà ha exercit càrrecs de responsabilitat a l'arquebisbat de Tarragona durant gairebé quaranta anys, en moments clau de la vida diocesana i civil de Catalunya i de l'Estat espanyol, en col·laboració íntima amb els arquebisbes Josep Pont i Gol, Ramon Torrella Cascante, Lluís Martínez Sistach i darrerament amb el mateix arquebisbe Jaume Pujol Balcells, com a secretari general i canceller, vicari episcopal de pastoral i vicari

general, entre d'altres. Actualment és degà del Capítol de la Catedral de Tarragona i director del Secretariat diocesà de Música Sacra.

Amb motiu del relleu en els càrrecs de govern de la cúria arxidiocesana, el 25 de març d'enguany, l'arquebisbe de Tarragona va demanar a la Santa Seu la concessió d'aquest títol en agraïment i reconeixement de l'important treball que Mn. Miquel Barbarà ha dut a terme a l'arquebisbat de Tarragona durant aquesta llarga trajectòria. El 21 de desembre passat, amb motiu del recés d'Advent de preveres, l'arquebisbe va fer l'anunci d'aquesta notícia, i el Dilluns Sant del 2010, dia 29 de març, en el decurs de la missa crismal, es farà el lliurament oficial d'aquesta distinció a Mn. Miquel Barbarà.

Girona

Primera ordenació d'un prevere diocesà per Francesc Pardo

Mn. Eduard de Ribot i Martínez enceta les celebracions de l'Any Sacerdotal

Víctor Gay
Girona

«Amb la teva ordenació ens ha estat donat el millor regal de tots», li va dir el bisbe Francesc al nou prevere diocesà, Mn. Eduard de Ribot i Martínez, el primer que ordena (fa uns mesos havia ordenat un prevere caputxí). Es tracta del primer gran esdeveniment de l'Any Sacerdotal a la diòcesi gironina. Precisament l'opuscle editat per a l'efemèride assenyala aquest referent.

La tarda del diumenge de la Sagrada Família la catedral va acollir aquesta celebració. El nou sacerdot del presbiteri diocesà és membre d'una coneguda família gironina (un oncle seu va ser alcalde de la ciutat, un altre és un reconegut arquitecte especialitzat en restauracions monumentals i directament forma part d'una nissaga de metges), i l'esdeveniment va omplir la nau principal de la seu. Entre els nombrosos assistents hi figurava, a títol personal, Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial, que acompanyava els seus pares. Igualment hi eren presents fidels d'altres diòcesis, especialment de Barcelona, ja que part dels seus estudis Mn. Eduard els va fer a la Facultat barcelonina.

El nou prevere és ordenat després dels seus estudis civils, és odontòleg

«El nou prevere és ordenat després dels seus estudis civils, és odontòleg i amb experiències pastorals al Maresme i actualment a la parròquia de Sant Josep de Girona, on continuarà com a vicari»

i amb experiències pastorals al Maresme i actualment a la parròquia de Sant Josep de Girona, on continuarà com a vicari. Acompanyaven el bisbe

i l'ordenat més de quaranta preveres, entre els quals el vicari general i els vicaris episcopals, i el president del Capítol. També la nombrosa família

de Mn. Eduard ocupava les primeres fileres de bancs dels fidels i la Capella de música de la catedral va acompanyar la litúrgia.

En la seva homilia, el bisbe Francesc va assenyalar que s'havia escollit «l'entranyable temps de Nadal» per a aquesta celebració, que coincidia amb la festa de la Sagrada Família. En la seva primera part es va referir precisament al paper de les famílies, pares, avis, germans, en el procés de formació cristiana dels infants i joves.

Pel que fa a la nova etapa en la vida de Mn. Eduard, va destacar que esdevé «un servidor de la Paraula de Déu per mitjà de l'Eucaristia i tots els altres sagraments, servidor de tots amb especial atenció als més pobres, pobresa material i pobresa de l'experiència de Déu». També li va recordar que «el servidor sempre està disponible». Igualment es va referir al celibat, «signe de la teva consagració a Déu», i que en acceptar-ho es dona per part del nou prevere una «resposta generosa a la crida rebuda».

En el camí que ara enceta el nou membre del presbiteri diocesà, li va assenyalar que «et faràs creïble pel teu testimoni».

Celebració comunitària

Moments emotius van ser els de l'ordenació, que era seguida de prop per familiars i amics, i el silenci respectuós dels nombrosos fidels. I, en seguir l'Eucaristia al costat del bisbe més enllà de les set de la tarda, Mn. Eduard restaria envoltat de l'amistat, l'escalf dels seus i dels que des d'ara són els seus companys en el presbiteri diocesà.

El P. Josep Massot repassa la història de mig segle de «Serra d'Or»

El P. Josep Massot va cloure el cicle organitzat per la revista «El Senyal».

V.G. / Girona

El P. Josep Massot i Muntaner (Palma de Mallorca, 1941), de la comunitat de Montserrat, i director de *Serra d'Or* i de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, va cloure el cicle de conferències *El Senyal – 100*, organitzada per la revista diocesana *El Senyal*, en assolir els seus primers deu anys de servei i també el número 100 de la publicació.

El tema tractat pel P. Massot va ser precisament *Serra d'Or, 50 anys de servei a l'Església i a la cultura catalana*, ja que es tracta de la publicació d'inspiració cristiana i de contingut informatiu general, degana del nostre país.

Amb una detallada i documentada dissertació l'actual director de la revista montserratina va informar del procés fundacional, integració de dues publicacions a l'entorn de les activitats de Montserrat, *Germinabit* i la que ja portava el títol actual. Progressivament des de la tímida projecció als anys cinquanta del darrer segle, *Serra d'Or* ha assolit uns nivells de qualitat i projecció en tots els territoris de parla catalana, mercès a la seva obertura tant pel que fa a temes com a col·laboradors, sense deixar de ser una publicació que és de clara orientació cristiana i al servei

del país. Especialment aguts són els aspectes relacionats amb la censura franquista que des de Montserrat sabien superar. Ja en el col·loqui es va destacar el prestigi dels premis literaris Serra d'Or (sense dotació econòmica) i també el procés d'integració de joves escriptors i periodistes que amb el pas dels anys s'ha sabut portar a terme.

Un cicle fecund

Quatre conferències han conformat el cicle. La primera, a càrrec del director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, Mn. Jaume Aymar, amb el tema *Comunicació i comunió*, que es va oferir a Arenys de Mar; la segona, titulada *La credibilitat de la premsa confessional*, la va pronunciar Mn. Miquel Tresserras, degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, a Olot, i la tercera la va pronunciar Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), a Banyoles, sobre el tema *Església i comunicació*. En totes aquestes localitats hi van participar les respectives revistes parroquials, mentre que a Girona va ser el Col·legi de Periodistes qui va acollir la cloenda del cicle.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Solsona

El Tió Solidari recull a Tàrrrega una tona de productes a favor del Banc d’Aliments

Ramon Estany
Tàrrrega

Tàrrrega va recollir, el mes de desembre, uns 1.000 quilos de pasta, arròs i llegum a favor del Banc d’Aliments, arran de la presència a la ciutat del Tió Solidari, una iniciativa benèfica de l’espai *Eduqueu les criatures* de Catalunya Ràdio. Amb el suport de la Regidoria d’Acció Social, es va plantar a la plaça de les Nacions sense Estat aquesta gegantina figura de 14 metres de llarg i 7 d’alçada, també coneguda com el Tió Més Gran del Món.

El Tió Solidari es va aturar a Tàrrrega en el marc de la gira que recorre aquest Nadal per quatre localitats catalanes, una de les quals és la capital de l’Urgell. La col·laboració dels centres escolars del municipi també ha estat fonamental per a l’èxit d’aquesta col·lecta popular. El Banc d’Aliments atén actualment a Tàrrrega una mitjana de 400 persones cada mes.

La parròquia de Tàrrrega recupera el seu Full Parroquial

R.E. / Tàrrrega

Coincidint amb el nou any litúrgic, la comunitat parroquial de Tàrrrega ha recuperat, després de molts anys, el seu *Full Parroquial de Santa Maria de l’Alba*, el qual edita la mateixa parròquia cada setmana i s’adjunta al Full Diocesà. Aquest Full es publica després d’haver-ne parlat els membres del Consell de Pastoral i els del grup de Litúrgia, i es reparteix a Santa Maria de l’Alba, el Cor de Maria, el santuari de la Mare de Déu del Carme, el santuari diocesà de Fàtima, la Mercè i la residència de Sant Antoni. El Full, amb un tiratge de 242 exemplars, ha estat molt ben rebut per la feligresia targarina.

Festivitat de Santa Bàrbara, patrona de la mineria

R.E. / Súria

La festivitat de Santa Bàrbara, patrona de la mineria, es va celebrar el 4 de desembre a Súria. Una tronada, ben d’hora al matí, va anunciar la festa que, entre els seus actes més tradicionals, va oferir també una missa solemne a l’església parroquial de Sant Cristòfol. Amb la imatge de la santa presidint l’altar es va celebrar l’eucaristia, que va comptar amb la presència de l’alcalde de Súria, membres de la corporació municipal i miners en actiu i jubilats.

En l’homilia Mn. Marc Majà, rector de Súria, va fer un paral·lelisme entre la vida cristiana i el treball a l’interior d’una mina. També hi va haver un record especial per a totes aquelles persones que van perdre la seva vida en l’exploració minera surienca i també per als treballadors actuals i les seves famílies, especialment ara que l’empresa ha presentat un Expedient de Regulació Ocupacional (ERO) per als propers mesos.

La missa es va acabar amb el cant dels *Goigs de santa Bàrbara* i amb la veneració de la seva imatge.

Les modistes surienques celebren Santa Llúcia

R.E. / Súria

La festivitat de Santa Llúcia es va celebrar el 14 de desembre a l’església de Sant Cristòfol de Súria. Les modistes surienques es van reunir per honorar la seva patrona i poder compartir experiències i records.

La festa, que va començar amb un berenar, va tenir el seu punt culminant amb la celebració de la missa en honor a la patrona de la vista. Durant l’eucaristia Mn. Marc Majà, rector de Súria, va fer una comparació entre la vida cristiana i el treball de les modistes, en què la majoria de vegades el més important és tot allò que no es veu a primer cop d’ull. En finalitzar la missa totes aquelles persones que ho van desitjar van poder venerar la imatge de la màrtir cristiana.

Tortosa

La campana Salvador arriba a Vinaròs

Redacció / Vinaròs

La primera de les tres noves campanes que es col·locaran a la torre campanar de Vinaròs amb motiu del IV centenari de l’arribada de la relíquia de sant Sebastià ja ha arribat a la ciutat directament des de la foneria francesa Paccard.

Es tracta de la campana més gran de les tres, que pesa 1.300 quilos i amb un diàmetre de 1,29 metres, segons explicava Esteve Ubiñana, del’empresa Ermec, que és l’encarregada de restaurar les campanes antigues i de col·locar-les al campanar. Es col·locaran també nous automatismes. L’instrument va rebre el nom de Salvador, encara que el bateig oficial se celebrarà el 10 de gener. Cal destacar que, de les dues noves campanes de 400 quilos, una es dirà Misericòrdia, i la més petita, de 270 quilos, portarà per nom Sebastià. Es fondran al peu de la torre del campanar el dia 9 de gener. També es farà un taller pedagògic per tal de donar a conèixer el procés de fabricació d’una campana.

Barcelona

Gran participació a la Missa Gitana de Nadal

Redacció / Barcelona

Més de 200 persones es van aplegar la tarda del 27 de desembre per participar en la Missa Gitana de Nadal, que enguany va tenir lloc a la parròquia del Carme de Barcelona. L’organització va estar a càrrec del Secretariat de Pastoral Gitana de l’arquebisbat de Barcelona, tot i que amb el suport i l’ajuda dels gitans que formen part d’aquesta comunitat parroquial.

La celebració va ser presidida pel sacerdot gitano Joan Muñoz i concelebrada per l’escolapi Josep M. Rierola, rector de la parròquia, i Mn. Pere Dalmau, director del nou Secretariat de Pastoral Gitana de l’arquebisbat de Tarragona.

En l’homilia, que coincidia amb la festa de la Sagrada Família, Mn. Muñoz va animar els gitans assistents a incorporar-se a tots els àmbits de la societat però sense perdre de vista la família com a punt central de referència; també va animar els pares a transmetre la fe amb el seu testimoni de vida, més que no «amb discursos». En acabar la celebració, gràcies al Banc d’Aliments, es va oferir un berenar-sopar de germanor als nombrosos gitans assistents, procedents de tota la diòcesi de Barcelona; també n’hi va haver un grup procedent de Tarragona.

«La soledat és una font de creació extraordinària»

El Dr. Francesc Torralba publica el llibre «L'art de saber estar sol»

Miquel Àngel Violan

Francesc Torralba, de 42 anys, és doctor en Filosofia i en Teologia. Escriptor, conferenciant i estudiós de Soeren Kierkegaard, actualment és professor de la Universitat Ramon Llull de Barcelona. Ha escrit prop de cinquanta llibres. És director de la Càtedra Ethos de la URL. Emmarcat dins del personalisme contemporani, Torralba planteja en la seva obra una anàlisi de les qüestions centrals de l'existència humana (el sofriment, el silenci, la mort, Déu, el sentit, la llibertat...) des d'una perspectiva filosòfica que tracta d'integrar la riquesa de l'herència judeocristiana i els corrents filosòfics moderns i contemporanis. Acaba de publicar el llibre *L'art de saber estar sol*, de Pagès Editors. Per a més informació sobre l'autor: www.francesctorralba.com.

Els anys aporten saviesa?

Suposo que sí. Quan en tingui 80 ho podré dir millor.

Vostè té cinc fills i ha escrit 50 llibres. Com s'ho fa?

Els meus llibres són fruit de la passió. M'agrada escriure, m'agrada pensar. Trobo espais. I m'hi dedico amb tot el cor.

Quan temps li porta escriure un llibre?

Depèn. N'hi ha de gruixuts i de primers. Tots requereixen la seva dedicació. No es pot dir *a priori*. De vegades sis mesos, de vegades dos anys.

Li cal molta soledat per fer-los?

No, els faig molts cops acompanyat. Una altra cosa és la idea del llibre.

A vostè li agrada estar sol?

De tant en tant. Però no permanentment.

I sempre pot triar?

No sempre. Hi ha la soledat, que busquem i ens plau, i la forçada, que ens fa patir. Però la soledat alternativament és molt higiènica.

Això no és de gent rara?

La soledat té mala premsa. Valorem el que està en xarxa, en comunitat. Però la soledat és una font de creació extraordinària. És un petit laboratori personal.

Li desagrada que el molestin al seu laboratori?

No puc amagar que sí. Sobretot si penso una qüestió embussada.

Quan li vénen les idees més profitoses?

Quan corro pel bosc, quan faig atletisme.

Li agraden els esports solitaris?

M'agraden els esports que demanen molt de desgast físic, sol o acompanyat.

L'afecció per la soledat minva el treball en equip?

Al contrari, precisament ens permet valorar la qualitat dels nostres vincles i analitzar les pròpies debilitats. Un bon líder també ha de saber estar sol.

El món de l'esport propicia

«Pep Guardiola ens recorda que tots els lideratges comporten valors»

gestes. Quina lectura fa de les darreres proeses esportives del Futbol Club Barcelona i en particular de Pep Guardiola?

Tot lideratge també inclou valors. Algú que porti un equip ho fa bé si el porta amb determinats valors: prudència, confiança, humilitat... Jo crec que aquestes són les claus del Barça d'avui.

Quins valors mostra Pep Guardiola com a líder?

Capacitat de sacrifici, prudència, tenacitat, discreció, elegància, capacitat de cohesionar, de saber perdre, de saber guanyar... Són valors molt difícils de tenir especialment davant d'un grup de persones de molta rellevància individual. Guardiola és un referent. Els valors, quan s'encarnen, fan que les comunitats prosperin.

Són extrapolables els valors de Guardiola?

Jo crec que sí. Com ho són els de qui porta una aula, una fàbrica o una empresa. Són valors a tenir molt presents.

Com va descobrir el seu interès per la filosofia?

Jo feia a COU ciències pures, però un professor de filosofia em va desvetllar l'interès per matèries que estaven molt lluny del meu horitzó mental. Aquell professor em va apassionar.

Avui dia són més difícils d'activar aquestes palanques?

Crec que no, si qui ensenya sap fer-ho amb passió.

Els joves d'ara pateixen unes condicions més dures que abans?

La tecnologia atrofia el sentit de l'esforç. Ens fa més còmodes. Tendim a evitar el sacrifici. Però no crec que els joves tinguin un entorn més dur. Ara tenen unes infraestructures que abans no hi eren. El principal problema és la falta d'entusiasme, de sentit. Aquest és el gran problema. Hi ha molta joventut desencisada.

Fallen els entusiastes?

Potser en part, però també fallen els joves a no trobar allò que els entusiasmi.

«El principal problema del jovent és la falta d'entusiasme»

Quin filòsof l'entusiasme més, a vostè?

Soeren Kierkegaard i Friedrich Nietzsche són els meus dos principals referents contemporanis.

Què vol dir tenir sentit comú?

A Catalunya hi ha una gran escola de filòsofs del sentit comú. Jaume Balmes, per exemple. El sentit comú és saber estar en el teu lloc, saber dir el que cal, saber callar quan toca. Saber desenvolupar l'ofici de ser persona. Això no s'ensenya a les universitats. Ni s'aprèn entre el teclat i la pantalla.

Cada vegada estem pitjor informats?

Una cosa és estar molt informat i una altra saber viure amb qualitat.

Sobre l'art de viure han sortit molts llibres anomenats de creixement personal...

És un fenomen emergent. Els grans pensadors ens van deixar màximes: Marc Aureli, Ciceró, Pascal, Schopenhauer... Això ara s'ha democratitzat. Ho fan psicòlegs, psiquiatres, educadors i empresaris. Tot això s'ha popularitzat. S'ha de saber triar. Dins del sac hi caben moltes coses diferents.

Quins llibres recomanaria per fer-nos millors?

Un llibre que m'ha influït molt és *L'home a la recerca de sentit*, de Viktor Frankl. I del pensador Arthur Schopenhauer, en recomano *El arte de ser feliz explicado en 50 reglas para la vida*, fàcilment digeribles i aplicables.

El comunisme ha mort per sempre?

No. El meu estimat professor José María Valverde deia que el comunisme tornaria al segle XXI i que Marx i Engels són figures que no podem enterrar definitivament.

I el dogmatisme?

Això només pot morir si tenim informació i practiquem la humilitat. Com més en sabem, més sabem els límits del que sabem.

La por de morir és evitable?

Sí, sobretot si un té una vida molt plena, que ha valgut la pena ser viscuda.

La seva ampolla existencial es troba sempre més plena que buida?

Depèn dels dies. Però intento veure'n la part que està plena.

Com excel·lir a fruit estant sol?

Bàsicament acceptant la nostra pròpia persona i els seus límits. Sense enganyar-nos. Entrenant-nos. Gaudint dels beneficis que comporta.

Quina serà la temàtica del seu proper llibre?

La llibertat. Aparentment hi ha més llibertats més que mai. Però hi ha també moltes gàbies invisibles. Vivim de manera esclava: del que diu la gent, del que toca, de les convencions, etc. Ens calen rituals d'alliberament.

Si m'ho permet, vostè és un Stajanov —mític obrer soviètic, emblema de productivitat— del llibre...

Simpàticament, ja m'ho ha dit més d'un company de la universitat.

Descoberts a Tarragona dos murs del segle I

Arran de les obres que es duen a terme al futur Museu Diocesà

Joan Boronat
Tarragona

Fa deu anys que es duen a terme importants obres de rehabilitació de l'antiga Casa dels Canonges, tocant a la catedral i davant mateix del Seminari, amb l'objectiu de reubicar-hi, en un espai considerablement ampliat, el Museu Diocesà de Tarragona. Aquests importants treballs han deixat al descobert dos murs romans que podrien datar del segle I.

Un d'aquests murs estaria situat a la capçalera d'una gran plaça porticada que hi havia, en època romana, a la part alta de la ciutat i que, segons manifesta Andreu Muñoz, arqueòleg i director del Museu Bíblic de Tarragona, «podria correspondre a un edifici de culte en honor de l'emperador August». Aquesta hipòtesi ofereix una nova dimensió a la teoria sobre la més que probable localització de les restes del temple d'August que, com ja s'ha manifestat diverses vegades, hi podria haver al subsòl de l'actual catedral de Tarragona.

Segons els arqueòlegs, l'existència d'aquest mur, que ja era conegut, planteja alguns dubtes al voltant de com era el temple romà i el seu entorn. Andreu Muñoz ha matisat que «hem de dur a terme amb molta cura la complexa tasca d'estudi dels elements i materials ceramològics apareguts per poder-los datar».

El segon mur, en posició transversal, s'estén en direcció cap al carrer de Sant Pere i, previsiblement, cap al Seminari i no es descarta la possibilitat que formés part d'un altre temple complementari «darrere del dedicat a l'emperador August i, fins i tot, integrat en aquest, malgrat que és poc probable», afirma Andreu Muñoz. A banda d'aquestes troballes, les excavacions han permès posar al descobert diverses canalitzacions en direcció al Seminari, la qual cosa fa que tot plegat es-

Entre altres autoritats, Mons. Jaume Pujol va visitar les obres.

devingui un punt d'interpretació arqueològica «de primer ordre».

Estat de les obres

Els treballs del renovat Museu Diocesà es van encetar el 1999 i es desenvolupen mitjançant el conveni, actualment vigent, entre l'arquebisbat, la Diputació i l'Ajuntament de Tarragona, però per continuar les obres caldran, pel cap baix, uns sis milions d'euros, motiu pel qual l'arquebisbe Jaume Pujol va manifestar que «cal implicar altres organismes i entitats per poder dur endavant el projecte». Una continuïtat a la qual la Diputació de Tarragona està disposada a donar suport, segons es desprèn de les paraules del seu president, que també era present durant la visita als treballs, centrats ara en l'obra civil, per procedir posteriorment a la museïtzació de l'espai.

L'antiga Casa dels Canonges, que albergarà el Museu Diocesà, podria obrir les seves portes l'any 2014, tal com va apuntar Mons. Jaume Pujol. També va remarcar que «ens faria especialment il·lusió que fos així, perquè coincidiria amb el centenari de la creació d'aquest museu». El prelat va

assenyalar que l'equipament que s'està rehabilitant completaria la que es pot considerar «ruta dels primers cristians», amb l'amfiteatre, la catedral, la capella de Sant Pau al Seminari o l'Arxiu Històric Diocesà.

Un cop acabat, el Museu Diocesà disposarà de 3.200 m² de superfície, repartits entre quatre plantes i la utilització de la coberta, des d'on hi haurà una vista privilegiada de la catedral i del seu claustre, va comentar Mons. Josep Martí Aixalà, delegat diocesà del Patrimoni artístic i documental i art sacre i actual director del Museu Diocesà. Va explicar que el fons museístic compta amb més de 6.000 peces, la majoria de les quals, llevat d'una petita mostra, romanen guardades a diferents dependències de la catedral a l'espera de poder ser novament exposades.

El responsable del museu va destacar les valuoses peces que conformen aquest fons, com ara una pinacoteca gòtica del segle XIV i els 50 tapissos situats entre els segles XV i XVIII. Així mateix, posseeix una col·lecció de peces àrabs i algunes de prehistòriques, a més de les procedents de l'època romana.

VIII Concurs de poesia de la Fundació Manyà

La poesia *Examen d'inconsciència*, de Josep Fàbrega i Selva, de Calders (Moianès), va ser guardonada al VIII Concurs de poesia Fundació Manyà de Tortosa.

«Examen d'inconsciència»

Ahir

Absurdament i en lenta cerimònia
la nit de rere els ulls segueix el dia;
i tu, l'observador d'aquesta història,
no hi tens ni veu ni vot. Potser caldrà

tornar a sembrar en els solcs de la memòria
la grana d'aquell temps de pa i fol·lia,
quan somnis vius de llum i de victòria
cremaven en l'altar de cada orgia.

Absurdament vaivenen les imatges
als ulls esgarriats, tebis de nit,
de llunes i de pors i de miratges.

S'adormen els colors, i en l'infinit
llangardeja una boira que és la son
d'un futur sense ceptre i sense tron.

Avui

Escriu per ser present en les albaides
que naixeran al temps que ha de venir;
escriu per fer-me viu en les mirades
i en les pells i en els cors on vull florir.

Escriu perquè un futur sense marrades
em faci ric i savi lluny d'aquí;
escriu perquè vull ser rei de les fades,
oracle, taumaturg, mag i saurí.

Escriu damunt la sorra de les platges
i en espirals del vent amb dits de llum
i en la pell setinada dels miratges.

Escriu amb cent colors i amb el perfum
que em donen els records del temps passat.
Digueu amb mi: Sóc viu perquè he plorat.

Demà

Hi ha rastres de camins damunt la sorra
i empremtes en els sons que porta el vent,
i un batec de records que no s'esborra
i un voleiar d'imatges de la gent

que viu amb mi i en mi tota l'estona
i m'omple el cor i els ulls i el pensament,
i el solc escrit per una papallona
en les hores feixugues del ponent.

Hi ha la claror de tantes primaveres
il·luminant els reptes i els afanyos,
que la llum es fa foc i es fa banderes

i es menja l'enyorança de tants anys.
L'avui ja és el demà. No estic cansat:
tinc al davant tota l'eternitat.

Josep Fàbrega i Selva

Pessebres mexicans a la Pia Almoïna

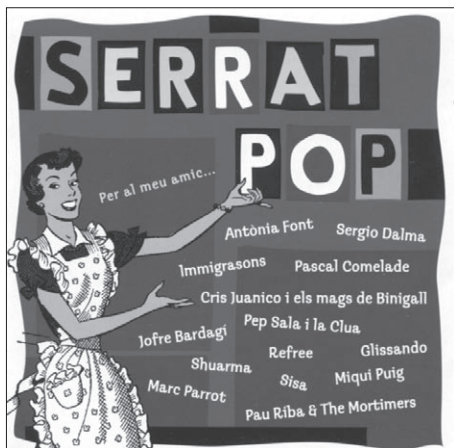

Redacció / Barcelona

El Museu Diocesà de Barcelona presenta, fins al 31 de gener, l'exposició *Pessebres de Catalunya i Mèxic. Units per una tradició popular*. Els naixements mexicans procedeixen de diverses col·leccions particulars i de l'Associació de Pessebristes de Barcelona, concretament d'una donació que va fer el gran col·leccionista de pessebres Josep M. Garrut el 1984. A Mèxic, el costum de fer figures de pessebres data del 1594, quan les religioses del monestir de l'Encarnació van començar a modelar figures amb cera. Amb l'arribada dels catalans exiliats el 1939, el pessebrisme va esdevenir un vincle d'unió i d'interculturalitat.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **AA.DD., Serrat pop.**
Per al meu amic... Discmedi.

Llegenda musical

Cantants com Cris Juanico, Sergio Dalma, Miqui Puig, Marc Parrot, Pau Ribà o Sisa reten homenatge a Joan Manuel Serrat versionant autèntics clàssics de l'ampli repertori del «noi del Poble Sec». En aquest àlbum es poden escoltar cançons com ara *Ja tens l'amor*, *Cançó de bressol*, *Cremant núvols*, *Kubala* o *És quan dormo que hi veig clar*. Serrat és una de les figures més rellevants de la cançó contemporània, tant en llengua catalana com castellana. Va ser un dels pioners de la Nova Cançó.

★ **Sade, Soldier of love.**
Sony-Epic Records.

Harmonia preciosista

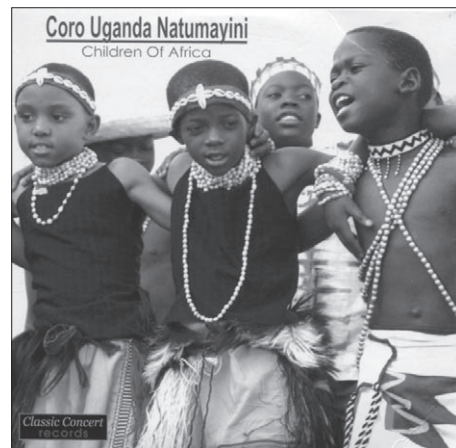
Després de nou anys de silenci, la cantant i compositora Sade ha tornat al panorama musical. La cançó *Soldier of love* és el primer *single* de l'esperat nou àlbum homònim d'aquesta artista d'ascendència anglesa i nigeriana, que es posarà a la venda arreu del món el febrer del 2010. Cèlebre per la seva música càlida, preciosista i acollidora, Sade ha aconseguit en els seus vint-i-cinc anys de trajectòria professional un gran èxit i reconeixement internacional. Ha obtingut tres premis Grammy.

★ **AA.DD., Fado anthologia.**
Universal Music.

Viatge al cor

El fado és una música que viatja directa al cor. La combinació de melodies i lletres d'aquestes cançons fa aflorar alguns dels més fonamentals sentiments humans. Pot fer-nos plorar de tristesa o d'alegria, o totes dues coses alhora. Amb la seva profunda càrrega emotiva, ens transporta a un univers sonor únic. En aquest àlbum s'inclouen les millors veus d'aquest gènere musical: Amália Rodrigues, Carlos Do Carmo, Mariza, Dulce Pontes, Alfredo Marceneiro...

★ **Coro Uganda Natumayini, Children of Africa.**
Classic Concert Records.

Objectiu solidari

El Cor Uganda Natumayini, format per 27 nois i noies, va ser fundat per l'associació espanyola Música para Salvar Vidas per tal d'ajudar, a través de la música i la dansa, infants ugandesos orfes o abandonats. A més d'una formació acadèmica i professional perquè puguin crear-se un futur, els ofereix una formació musical que, com a mesura terapèutica, ajuda al desenvolupament de la persona i a treure el talent innat d'aquests infants i convertir-lo en una forma de guanyar-se la vida.

I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
per només 117 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 117€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 58,50€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Nova revista digital cristiana

Redacció / Terrassa

El desembre passat ha iniciat una nova etapa la revista digital *Forum Universitatis*, promoguda des de la Delegació de Pastoral Universitària i Món de la Cultura de la diòcesi de Terrassa. La revista té el propòsit de ser una eina en el món de les comunicacions per a la reflexió cristia-

na de la realitat, a partir dels esdeveniments de la mateixa Església i del món. Disposa de tres apartats: les notícies, tant d'Església com del món; una secció de columnistes i diversos blocs. La publicació està coordinada per Mn. Antoni Deulofeu, delegat episcopal de Pastoral Universitària de Terrassa. Per a més informació: www.forumuniversitatis.org.

La bona notícia

Augmenta a Irlanda la pràctica religiosa

Francesc Gamissans

Si la disminució de la pràctica religiosa a Espanya és una mala notícia, l'augment d'aquesta pràctica a Irlanda és un fet, una bona nova. Cal donar informacions com aquesta perquè, malauradament, no acostuma a fer-ho la premsa, la ràdio o la televisió de casa nostra, que només fan saber calamitats, malastrugances i infortunis, o la pràctica de l'agnosticisme i de l'ateisme.

A Irlanda, segons un sondeig dut a terme per l'organització no governamental *The Iona Institute*, dues tercers parts de la gent van a resar al temple almenys una vegada al mes. Aquest percentatge mostra un augment notable respecte de l'any passat, quan un altre sondeig, fet per la mateixa empresa o agència, revelava una pràctica religiosa del 54%. El costum d'anar a missa tots els diumenges a Irlanda ha augmentat del 42% al 46% en un any. La mateixa enquesta demostra que la freqüència de pràctica religiosa és força alta entre els joves, malgrat que sigui inferior a la mitjana nacional. Gairebé un terç dels nois i noies, entre els 18 i 24 anys, va a missa cada cap de setmana (31%), mentre que un 22% hi va un cop al mes. Entre les persones de més de 65 anys, el percentatge d'assistència de la gent a la missa dominical és del 70%. Tot comentant aquests resultats positius, el director de *The Iona Institute*, David Quinn, no creu, com algunes persones, que l'augment de la pràctica religiosa a Irlanda sigui degut a la recessió o crisi econòmica mundial. «L'augment de la pràctica religiosa —opina Quinn— més aviat es deu al desig i set de Déu i de transcendència que viu el poble, desenganyat dels béns materials.»

Seria bo un estudi en profunditat pastoral per esbrinar i captar les causes que han motivat aquí un descens de la pràctica religiosa.

Conte de Nadal

Una estranya fortalesa

Peio Sánchez

Després de tant de temps en silenci, tinc un desig immens d'explicar el que m'ha passat. Com si l'exercici de la memòria recuperés el millor, el més bell i el més pregon que he viscut. Després d'aquest ímpetu comunicatiu, experimento la serenor confiada, de qui ha perdut molt però també ha trobat.

Quan a l'abril vaig celebrar el meu casament amb en Joan no podia suposar el tomb inesperat que prendrien els esdeveniments. Ens havíem conegut en un camp de refugiats a Àfrica: jo, com a corresponsal de guerra; ell, com a cooperant d'una ONG reconeguda. Les situacions límit fan emergir el pitjor i el millor; paradoxa estranya. Allà, enmig de la violència, de tants éssers ferits, vam descobrir un camí de felicitat. Aviat el nostre compromís va anar creixent. En aquell temps jo havia perdut la fe, havia vist massa mal per creure en res. Amb en Joan vaig aprendre almenys a creure en l'altre. Ell em parlava de la presència de Déu a la seva vida, de la seva proximitat i de la seva abraçada. Jo l'escoltava, però en l'única cosa en què creia era en la seva proximitat i en les seves abraçades. La meua fe va començar en ell, perquè el meu natural previngut va descobrir la certesa d'un amor resistent. Ell hi posava el sentit de l'ideal, l'atracció per l'impossible. Per part meua, jo hi posava el sentit del que era real, la passió per allò petit i l'instant.

A finals d'agost, per sorpresa, es va declarar una situació d'emergència humanitària i en Joan va haver de marxar ràpid i lluny. La seva disponibilitat va ser immediata; la meua, també. Tenia sentit esperar una mica quan es té tota la vida per endavant. I més quan la causa s'ho valia. En una setmana ens acomiadàvem. Ell va marxar per viure en una tenda de campanya assumint la coordinació de les ajudes mèdiques, jo em centrava en la redacció, on les notícies de guerra ens mantenien en un ritme frenètic, a l'equip d'internacional.

Vaig aprendre la relació per correu electrònic i el Messenger. Vam descobrir com es pot estar a prop en la distància. Malgrat els límits, vam aprendre a reconèixer les possibilitats. La discussió era més difícil, les friccions quotidianes inevitables desapareixien. La nostra feina ens apassionava i ens prenia totes les energies. I, a més, la relació es mantenia en un pla tan virtual que gairebé semblava ideal.

La crisi a la redacció va venir d'una exigència de Fran —entre nosaltres *Murdoch*—, el director en cap del diari. La cosa va començar amb els companys de l'edició digital, que van informar d'un bombardeig aliat amb àmplies víctimes civils. Les imatges arribaven amb una eloqüència anorreadora. Quan s'estava confeccionant l'edició en paper va arribar el conflicte; aquella notícia estava vetada. Calia filtrar aquella informació, si més no calia esperar que arribés la confirmació del que era evident. Ràpidament em vaig sumar a la rebel·lió, diferents redactors es ne-

gaven a deixar l'espai de primera plana als esports. Però l'afer, pel que es veia, no era negociable. La línia editorial de la casa estava marcada. En la calor de l'enfrontament, però, se'ns va recordar qui ens pagava i la batalla dialèctica es va transformar en tempesta de redacció. Alguns vam dir que per allà no hi passàvem. La reacció va ser immediata. Quan vam tornar del dinar teníem una caixa de cartró a la taula i una carta de comiat. Quan vaig tornar a casa, ja era una rebel aturada, i li vaig escriure un correu explicant-li la baralla del dia.

Paraules inoblidables...

L'endemà em vaig trobar aquest correu: «Estimada Anna, per fi ha acabat un dia esgotador. El camp està trastornat per les notícies dels bombardeigs de l'última setmana. Tot i que hi ha una mena de barrera que impedeix la comunicació amb els cooperants estrangers, sabem a través dels companys locals que n'han tingut notícies, que molts dels seus pobles han estat afectats. A la tarda, arribaven els noms d'alguns ferits i de molts morts. En algunes zones del camp se sent una mena de plor col·lectiu, com una queixa que es confon amb un crit. I el silenci creix entre els qui es mouen com ombres i arriben al nostre dispensari o recullen l'avituellament. Aquest silenci tràgic se'ns contagia com si pesessin les paraules, com si dir-les envaís la incertesa o violés el dolor. A la nit m'he retirat a pregar com tants cops. Avui el silenci venia sol, com a perllongació del dia.

Recordava les teves notícies, la crisi a la redacció, el teu enfrontament i comiat. La veritat és que des d'aquí tot es fa més petit davant del drama col·lectiu que m'esglaia. Vaig tenir la intuïció de rellegir un antic text de Pau: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder» (2 Co 12,9). Emparat per la lectura, m'he posat a contemplar tanta feblesa, tant de dolor i tanta impotència. I allà, enmig de la nit, m'he trobat un cop més amb aquella estranya fortalesa, que no ve de dins però que sí que és dins com una Font amiga, personal i íntimament propera. D'ella he begut per tornar a començar demà. Una abraçada tan ampla com el mar que ens separa, Joan.»

Una notícia imprevista...

Dos dies després, una trucada al mòbil em va sorprendre enmig de la nit. Hi havia hagut un accident al campament i les notícies eren confuses. Els responsables de l'ONG em deien que no podien localitzar en Joan. Diferents companys seus van venir a casa nostra. La incertesa aviat es va veure confirmada. Un bombardeig havia assolat el campament. Després d'un moment de dubte, em van confirmar que en Joan era entre les víctimes, tot i que no se'n coneixia ben bé l'estat. Vaig dir que volia volar immediatament. I només la meua insistència va aconseguir que em diguessin la veritat. En Joan havia mort aquell matí. El meu cos es va desconectar de la ment i em vaig ensorrar. Només recordo la sedació i el son. I el dolor de

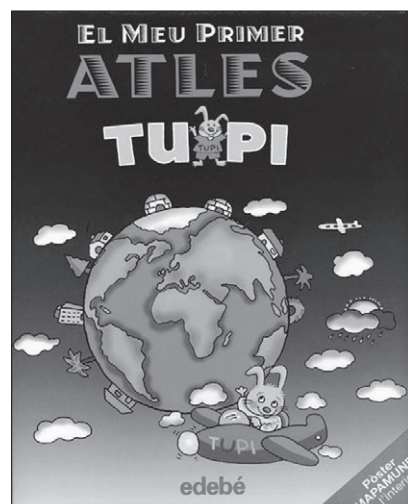
despertar a la realitat. Va començar una nit que va durar més de dos mesos. Vaig assistir com una autòmat al funeral, a les notícies de premsa i a les entrevistes. Tot desfilava davant meu com si jo no hi fos. Els meus pares es van traslladar a casa, els amics no m'abandonaven, tot i que sí que ho feien les meves forces. Un dia vaig començar a despertar i vaig descobrir que em movia. Llavors convulsivament em vaig posar a obrir i a rellegir els missatges de correu electrònic d'en Joan una vegada i una altra. Sobretot aquell darrer escrit, que ara tenia valor de testament. Allò de la feblesa mai no ho vaig entendre tan bé com ara, on era la fortalesa, però?

En una església...

En aquell lent despertar una data va ser especialment significativa. Els meus pares, els amics... volien que passés la nit de Nadal amb ells. Però jo els vaig insistir que aquella nit volia estar sola. Després de sopar vaig baixar per deixar que el vent glaçat em despertés el cor. Un grup sortia animat d'una església entre salutacions i música que se sentia des de l'interior. A través d'una decisió inaudita i incontrolada, m'hi vaig veure dins. L'escalfor em va reconfortar, la música em va atraure. Llavors em vaig asseure en un dels darrers bancs. Quedava poca gent i anaven sortint. Només, allà davant, tres persones pregaven de genolls i en silenci. Quan es van tancar les portes, em vaig sentir més tranquil·la. Em vaig posar a esperar quan sobtadament, com una presa rebentada, un torrent de llàgrimes va rebentar-ne la comporta. Així vaig plorar, silenciosament i llargament, cosa que encara no havia aconseguit fer.

Després d'una estona llarga, aquell correu electrònic, que ja em sabia de memòria, em va venir al record. Com una veu que venia del més enllà, una veu inspirada i càlida em deia: «En tens prou amb la meua gràcia.» Aquella presència misteriosa que «no ve de dins però que sí que és dins» se'm va fer familiar, com una veu coneguda que ja no era la del Joan. En aquell moment em va envair una pau immensa. «*Et in terra pax hominibus bonae voluntatis*» cantava al fons una nadala en casualitat provident. Davant la meua sorpresa, vaig caminar unes passes pel passadís central. Al costat de l'altar hi havia un pessebre amb un nen gairebé de mida natural. Vaig arribar davant d'ell, em vaig agenollar i novament vaig plorar. Una de les persones que pregava es va aixecar i em va ajudar a incorporar-me: «Es troba bé? Necessita res?» Llavors li vaig dir un secret que no havia confessat a ningú: «Estic embarassada de quatre mesos.» El rostre va somriure amb una mirada franca i un gest de victòria. Llavors em vaig adonar que estava sola a l'església. Lentament em vaig incorporar i vaig sortir a la nit, la llum ja era tan clara com l'alba. I estranyament vaig comprendre que «quan sóc feble, és llavors que sóc forta». Era el dia de Nadal i havia recobrat la fe. Ara em sentia viva, dolorosament viva, tot i que doblement viva.

Eina d'aprenentatge

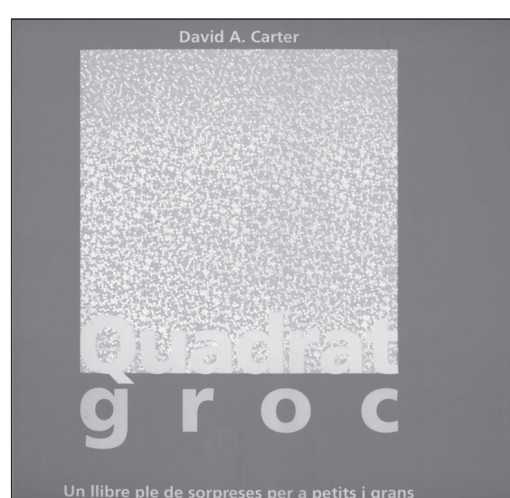
Aquest atles infantil és un primer acostament al coneixement del món per a nens i nenes a partir de quatre anys. És una eina que, per mitjà de l'estímul visual, desenvolupa el descobriment de les característiques físiques i socials de l'entorn, potencia la capacitat de representar aspectes de la realitat i reforça la creativitat i l'expressió. És també un instrument d'aprenentatge perquè pares i educadors interactuïn d'una manera lúdica amb els més petits.

Marta Sans (text) i Mercè Arànega (il·lustracions), El meu primer atles Tupi. Editorial Edebé, 2009, 64 pàg.

Construccions de paper

El gran mestre de l'enginyeria de paper David A. Carter, autor dels ja cèlebres *Un punt vermell*, *El dos blau* i *600 punts negres*, proposa ara un joc nou: on s'amaga el quadrat groc? Caldrà descobrir-lo a cada pàgina doble. Aquest volum és una brillant i colorista combinació de poesia i espectaculars construccions de paper que apropa, tant als infants com als adults, el món de l'art contemporani.

David A. Carter (text i il·lustracions), Quadrat groc. Combel Editorial, 2009, 18 pàg.

Pastor de l'Església

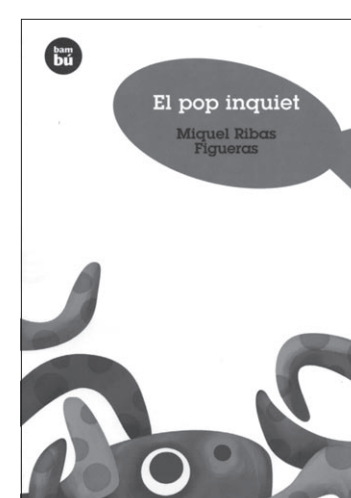
«Aquesta és la història d'un home que va estimar la seva terra i la seva gent. Com a cristià es va preocupar de totes les persones i com a bisbe va tenir la tasca d'educar i guiar el poble cristià.» Amb aquestes paraules comença aquest llibre dedicat al bisbe Ramon Masnou (1907-2004) per tal que els nois i noies coneguin la figura i l'obra d'aquest prelat que al llarg de la seva llarga vida —va morir als 96 anys— va defensar la llengua i la cultura catalanes.

Mn. Josep M. Masnou (text) i Pilarín Bayés (il·lustracions), Petita història del bisbe Masnou. Editorial Mediterrània, 2009, 16 pàg.

Una gosadia increïble

Vet aquí un pop incapaç de parar quiet. Els tentacles li van a mil i tot el dia volta, mar amunt i mar avall. Però on va, tan embalat? A conèixer tots els secrets del mar. És tafaner i curiós de mena. Tan ràpid com neda, aviat li sembla que ja ho ha vist tot. I es neguiteja, s'impacienta i es posa de mal humor. La recerca de coses noves i desconegudes li fa fer la gosadia més gran que mai hagi fet un pop: sortir del mar per descobrir les meravelles de la terra.

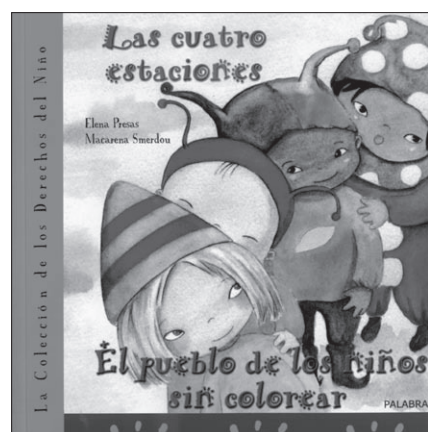
Miguel Ribas Figueras (text) i Jordi Sales (il·lustracions), El pop inquiet. Editorial Bambú, Col·lecció Bambú Joves Lectors, 2009, 68 pàg.

Drets de la infància

En el primer conte, quatre nans es barallen per imposar el seu clima. En el segon, Tomás el Chamarilero arriba a una estranya localitat on els seus habitants amaguen un secret sorprenent. Tots dos formen part d'una nova col·lecció que té com a objectiu que els més petits reflexionin sobre els seus drets i recordin aquells infants del món als quals no se'ls reconeixen. Aquests llibres parlen, de manera senzilla i amena, de drets com l'educació, la pau o la salut.

Elena Presas (text i il·lustracions), Las cuatro estaciones y Macarena Smerdou (text i il·lustracions), El pueblo de los niños sin colorear. Ediciones Palabra, Colección Los Derechos del Niño, 2009, 46 pàg.

Adaptar-se a les situacions

En Toni és feliç amb el seu gosset de peluix vermell, en Pat. De cop i volta, s'adona que té nombrosos problemes. Els pares, sense consultar-li, li treuen un dia els bolquers. A més, li porten un germanet, en Guillem. I ara ha de compartir-ho tot (habitació, joguines...) amb el seu germà. Pensa que és una injustícia. Aquest conte s'inclou dins d'una col·lecció que planteja, amb tendresa i sentit de l'humor, situacions quotidianes a l'hora d'anar a dormir.

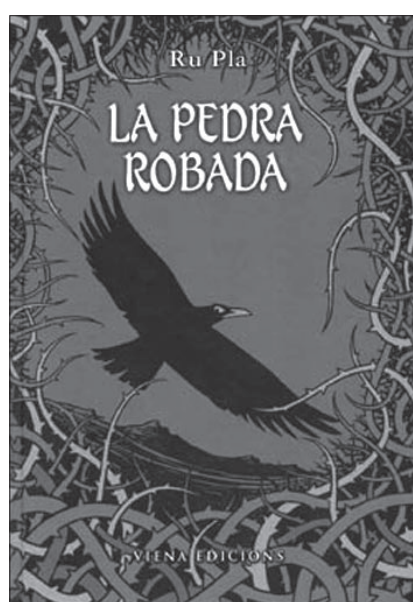
David Monserrat (text) i Emilio Urberuaga (il·lustracions), Un intrús a l'habitació. Editorial La Galera, Col·lecció Son, Vine Son, 2009, 26 pàg.

Un univers oníric

La Gina, l'Ariadna, el Quim, l'Artur i el gat Hunter es troben en un somni estrany que va començar fa 199.087 anys. Els cinc protagonistes hauran de descobrir com és l'Univers dels Somnis i què l'amenaça. Per tant, els caldrà córrer, lluitar, desxifrar llegendes i viatjar a través del temps. Trobaran pistes valuoses al gran mercat, la cruïlla més freqüentada de l'Univers dels Somnis perquè allà, en un dia de sort, els tresors són a l'abast de tothom.

Ru Pla (text) i Max (il·lustracions), La pedra robada. Viena Edicions, Col·lecció El Món que Dorm, 2009, 354 pàg.

Civilització extraordinària

Ciutats-estat com Atenes, amb la seva impressionant vida política i cultural; Esparta, caracteritzada pel seu enorme poder militar; Corint, amb la seva economia florent... En aquest llibre els infants podran descobrir com va néixer l'antiga Grècia, una potència que va dominar el món conegut a través del comerç i la conquesta militar. Amb *pop-ups* espectaculars i desplegable amb dades complementàries els acosta a una civilització extraordinària.

AA.DD., Antigua Grecia. Ediciones SM, 2009, 12 pàg.

Crítica literària

La santedat paradoxal

En el pròleg d'aquest llibre singular en la trajectòria d'Eduardo Mendoza se'ns informa que cadascun dels tres relats que el componen «gira al voltant d'una preocupació, d'un interrogant, d'una qüestió. No sé com anomenar-ho». Els protagonistes no són sants en el sentit habitual del terme, el qual produeix en l'autor una desconfiança instintiva. Així, Fulgencio Putucás, bisbe centreamericà que desembarca a la Barcelona del Congrés Eucarístic del 1952, es veu arrossegat a una vida miserable de la qual es refà mitjançant un robatori a la casa que el va rebre per primera vegada. *La ballena* del títol, exhibida en una barraca propera al port, es converteix en una metàfora de la descomposició moral i de la identitat esquarterada del seu protagonista. *El final de Dubslav*, el segon dels relats, explica la història d'un jove que, tot i patir una malaltia estranya que el condueix irremeiablement a la mort, viatja a un poblat misteriós d'un incert país africà per desvetllar-hi, sense cap esperança, algunes claus de l'absurditat de la seva existència. En una atmosfera inquietant, pròpia del mig son d'un ago-

EDUARDO MENDOZA
Tres vidas de santos
Seix Barral, 2009, 187 pàg.

nitzant, el protagonista salda comptes amb una mare distant i ja absent durant el discurs que pronuncia en la recepció d'un premi internacional que li acaben de concedir a ella. Finalment, *El malentendido* gira al voltant de la breu però decisiva relació entre Inés Fornillos, funcionària de presons que ensenya literatura, i Antolín Cabrales, un pres comú i mediocre que mostra una aptitud immediata i extraordinària per a la lectura (d'Agatha Christie a Henry James). Al cap dels anys, Fornillos descobreix que el seu antic alumne s'ha convertit en un autor de renom quan assisteix d'incògnit a una conferència seva. Cabrales s'adona de la seva presència però renuncia a contactar-hi, perquè sap que en el fons tota la seva habilitat és un frau amb el qual no vol embrutar aquesta escletxa de puresa que l'uneix a l'antiga professora.

L'humor i la ironia hilarant de Mendoza espurnegen ací i allà, sobretot en el primer i el darrer dels tres relats. Amb tot, el paisatge final que ofereixen és desolador. En alguns moments brilla una espurna de solidaritat humana o simplement familiar. Amb tot, la vida apareix com un error sense finalitat, un error fatal del qual, a més, és absurd penedir-se. Dubslav sosté que «no es tracta de rebutjar el coneixement sinó [...] de no violentar les causes del que és incompreensible, de viure i morir sense preguntar ni preguntar-se la raó ni d'una cosa ni de l'altra». Per a Cabrales, el seu èxit és un malentès. La literatura només és forma: «Els lectors creuen que llegeixen històries turmentades, carregades de significació i només llegeixen ardis». No cal dir que el somriure del lector acaba congelat davant d'una santedat tan inútil.

Armando Pego
Professor titular de
la Facultat de Filosofia
de la URL

Crítica teatral

Bambolines de boulevard

BOULEVARD,
de Carol López.
INTÈRPRETS: Paul Berrondo, Ernesto Collado, Amparo Fernández, Marta Pérez i Àgata Roca.
DIRECCIÓ: Carol López.
La Villarroel. Barcelona.
Fins al 21 de febrer.

Tan bon punt entren a la platea de La Villarroel, els espectadors de *Boulevard* es troben amb la projecció d'un fragment del film *The Philadelphia Story* (George Cukor, 1940). Clàssic de la comèdia nord-americana, hi apareixen tres grans de l'època: James Stewart, Cary Grant i Katharine Hepburn. Situada al 1939, una filla ja madura d'una de les cases bones de Filadèlfia, Tracy Lord, és a punt de casar-se en segones núpcies, després de deixar el seu primer marit, un *playboy*, Dexter Haven. Ara, un home de negocis més aviat gris i avorrit, George Kittredge, ocuparà el seu lloc. Però Dexter ja sap el que són les revistes del cor i cola a la cerimònia el periodista Macaulay Connor. Els embolics entre primer i segon marit formen part de la trama de la pel·lícula. I aquests mateixos embolics són la base del que l'obra *Boulevard* de Carol López ofereix a l'escenari.

Hi ha, doncs, bona part de la feina feta, abans de començar: un conflicte de fons ple d'humor, una comèdia

© David Ruano

Ernesto Collado, Àgata Roca, Paul Berrondo i Amparo Fernández.

que parteix d'un clàssic del cinema i una primera escena plena de brillantor, amb els intèrprets de la pel·lícula dins de la comèdia teatral *Boulevard*, que representen el fragment clau de *The Philadelphia Story*. A primer cop d'ull, aquesta arrencada, davant un decorat d'una luxosa casa d'època, augura una representació d'alta volada. Però ben aviat, la distinció glamurosa desapareix i els intèrprets entren en la seva realitat com a actors, en una sala d'assaig, despullada d'artificis, que és també l'espai de l'oficina d'una productora que encarrega a un jove director la posada en

«Una trama amb
arquitectura
teatral molt
ben travada»

escena de l'obra *Boulevard*.

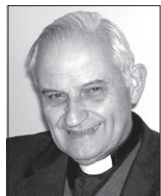
El títol avisa amb una picada d'ullet: es tracta d'una comèdia lleugera, que és la definició que s'amaga darrere de *boulevard*. Però l'obra aixeca el llistó i la pretesa lleugeresa es converteix en una trama amb arquitectura teatral molt ben travada que passa de la ficció dins la ficció al teatre dins el teatre i del teatre a la realitat.

L'excusa de *The Philadelphia Story* serveix per crear un mirall del que pot ser que passi darrere les bambolines: una producció amb recursos escassos, un director que fa entrar el seu germà amb no gaires mèrits artístics com a protagonista, una actriu de telenovel·la a qui dóna l'oportunitat de tornar al teatre i una actriu veterana que, diva com és, està per damunt de tots els altres. Assistim, doncs, a picabaralles en sessions d'assaig, a manies dels uns i dels altres, a abusos de tics escènics que el director ha de corregir i a una preestrena en un teatre de tercer ordre, abans de calendari, per acontentar els que hi posen diners fora de la capital.

En una hora i mitja, sembla que hagin passat moltes més coses de les que hi passen. Ho aconsegueix un guió que no s'entreté en discursos vagues, una evolució dels personatges a partir dels assajos i la repetició de l'escena inicial —la que porta al fragment clau de la pel·lícula—, però aquesta vegada vista des de darrere de l'escenari, amb un doble joc de diàlegs que converteixen *Boulevard* en una comèdia totalment exportable i a l'alçada de les millors comèdies que el gènere ha ofert al llarg del temps.

Andreu Sotorra
Escriptor, periodista
col·laborador de Ràdio Estel

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Descobriment d'una nova illa... de brutícia

La notícia ja va sortir en un racó d'alguns periòdics. Però ara que n'he obtingut més detalls m'ha semblat bé de fer-vos-en partícips. La cosa és de debò important. Es tracta d'una «illa» que és de gran més de dues vegades Espanya (sí, sí, ho heu llegit bé, supera en extensió dues vegades Espanya), que es troba a l'oceà Pacífic al nord de les illes Hawaii en una faixa de latitud entre Califòrnia i Japó. En realitat és una gran concentració de brutícia de plàstics i altres productes humans, que sura i ara com ara no té possibilitats de desaparèixer, acumulada pels vents i els corrents marins. Té una longitud d'uns 2.500 km i sembla que el seu gruix arriba a uns trenta metres. Els plàstics que hi ha en constitueixen el 80% i sabem que poden trigar més de mil anys a descompondre's i destruir-se.

Ara bé, ja fa gairebé un segle que es fabriquen coses de plàstic, des de bosses fins a peces de màquines, i que fins ara gairebé tot el que hi ha fet de plàstic roman químicament com el primer dia. Es queda igual si s'estripa o passa a l'aigua. Només es destrueix si es crema, però se n'ha cremat tan sols una petitíssima part. Així s'està contaminant tot el nostre planeta. I l'estadística ens diu que actualment es fabriquen cada any uns

Brutícia surant al mar.

mil milions de quilograms de plàstic. Es calcula també que tard o d'hora un 10% d'aquest plàstic acaba al fons marí i danya cada vegada més la vida que s'hi desenvolupa, i el més lleuger va surant indefinidament i s'acumula en certes àrees marines pels vents i els corrents, com és el cas de la gran «illa» que s'acaba de detectar, la qual, segons els càlculs de la guàrdia de la costa de Califòrnia, conté més de quatre milions de tones de brutícia i que va augmentant. Ja li han posat nom: *Great Pacific Patch* (gran taca d'immundícia del Pacífic). I s'ha plantejat, naturalment, com resoldre el problema d'evitar que aquella gran «sopa» de plàstic arribi a les costes americanes. Perquè va augmentant. Del Japó també hi arriben gairebé 150.000 tones de plàstic cada any. Una part del plàstic desfet es fa a miques però aleshores pot arribar (i arriba) als estómacs de molts animals marins i els ocasiona poc després la mort; cosa ja comprovada en tortugues, dofins i ocells. És un altre desastre per tenir en compte. L'agost passat un grup de recerca de «Scripps Institution» de Califòrnia va organitzar una expedició per estudiar aquesta gran illa. Els resultats fan pensar. Esperem que la humanitat tingui seny i hi faci alguna cosa més. Oi que sí que cal?

La intimitat de la matèria

29. Els neutrinos també formen part del nucli atòmic

L'esquema que es tenia de l'àtom pels volts del 1930 seguia sent el d'un nucli fet simplement de neutrons i protons amb el núvol d'electrons orbitant al seu entorn. Però, per a aquesta explicació, des del 1914 hi havia una dificultat important no resolta, procedent de l'estudi de la radiació beta en els elements radioactius. Aquesta dificultat acabaria suggerint una nova partícula nuclear. Sugeriment que acabà en comprovació més tard.

Un fenomen que de moment no troba explicació

Va ser Chadwick qui exposà el 1914 que en la radioactivitat hi havia una cosa que no lligava amb la física coneguda: els electrons procedents del nucli en la desintegració beta no tenien tots la mateixa velocitat sinó que eren portadors d'energies diferents. Això es veia en l'espectre continu que mostrava que sortien del nucli amb totes les intensitats possibles dins d'un conjunt que anava de zero a un cert valor màxim. El fet era sorprenent perquè el que semblava natural és que tots sortissin del nucli a la mateixa velocitat si procedien d'una mateixa causa, o sigui, d'un neutró que es desintegrava. I certament ho feien amb la mateixa energia les partícules alfa en tota desintegració. Que es perdés part de l'energia dels raigs beta en els raigs gamma va ser una primera explicació que es veié del tot insuficient; aquesta radiació també brollava sempre amb la mateixa energia, ben definida. L'anomalia que presentava les partícules beta no es podia negar. El 1927 els físics C. D. Ellis i W. A. Wo-

oster mesuraren amb gran precisió l'energia mitjana d'aquells electrons i es veieren les diferències que presentaven respecte de la màxima que en alguns d'ells s'observava. Resultat confirmat una altra vegada també el 1930. Això no s'entenia. Una gran autoritat, com era aleshores Niels Bohr, va arribar a dubtar de la validesa del principi de la conservació de l'energia en el fenomen de la radioactivitat.

Va ser un físic austríac, Wolfgang Pauli (1900-58), qui va suggerir una altra explicació més assenyada. Havia nascut a Viena i havia obtingut el doctorat a Munic el 1921 sota la direcció de Sommerfeld. Després d'haver fet d'ajudant de Bohr a Copenhaguen durant dos anys, va ser nomenat professor a Hamburg el 1923, i després a Zuric el 1928. Aquest físic, doncs, a finals del 1930 va escriure una carta als participants en una conferència internacional sobre radioactivitat, que començava així: «Estimades senyores i senyors radioactius», i hi exposava, més aviat tímidament, la seva idea: en la desintegració del neutró hi podria haver també la producció d'una altra partícula subatòmica elèctricament neutre, de molt poca massa, que pren aleatòriament part de l'energia que s'origina en el fenomen radioactiu; és a dir, l'energia cinètica es reparteix entre ella i l'electró. Les seves paraules eren: «Us prego que m'escolteu amb benvolença... He trobat una sortida desesperada per salvar el teorema de l'energia: que en el nucli hi hagi unes partícules neutres... que es diferenciïn dels quanta de llum per no moure's a la velocitat de la llum; de massa menys d'una centèsima de la del protó...» Si

bé ell no gosà publicar de moment la seva idea, va acabar fent-se pública a l'any següent.

I Pauli tenia raó

L'italià Enrico Fermi (1901-1954) va trobar molt encertada la proposta del professor de Zuric i el 1933 posava nom a aquella partícula: *neutrino*, com a «petita partícula neutra», nom que ha perdurat internacionalment (en català se'ns diu que també podem dir-ne *neutrí*; nosaltres preferirem utilitzar el mot internacional). La cosa era clara, segons Fermi: la radiació beta prové d'un neutró que es converteix espontàniament en protó bo i emetent un electró i un neutrino. La massa de la nova partícula es veié ja aleshores que havia de ser molt inferior a la d'un electró (avui dia sabem que no pot arribar ni a la seva deumil·lèsima).

Però faltava encara una prova experimental per mostrar l'existència efectiva d'aquella «partícula fantasma», com alguns en digueren per la dificultat a detectar una entitat sense electricitat, de massa gairebé nul·la (o potser, es deia, nul·la del tot) i sense efectes secundaris. I va arribar aquesta prova vint-i-cinc anys més tard: Frederick Reines i Clyde L. Cowen van estructurar amb un gran detector d'espurneig un sistema de detecció que només concentrés els raigs provinents dels neutrinos, després que el desenvolupament de la teoria havia calculat quines serien les reaccions originades per aquestes hipotètiques partícules, que eren tan peculiars. Era el 1956 i Pauli, que morí dos anys més tard, encara pogué assabentar-se de

la confirmació de la seva teoria. Però cal dir també que avui dia al CERN de Ginebra ja tenen instal·lacions que produeixen intensos feixos de neutrinos que s'utilitzen en moltes investigacions. Ja se sap ara quina és la capacitat de les seves reaccions. Que sorprèn es quedaria Pauli si pogués veure les coses que s'han fet amb els «seus» neutrinos!

Diguem encara, en honor del físic austríac, que el 1924 havia fet també una altra contribució important a l'estudi de l'estructura de l'àtom: la introducció del nombre anomenat *spin* en anglès (i *espín* en català) per a les partícules elementals, per donar una explicació de l'estructura hiperfina de les ratlles espectrals dels nuclis atòmics. Entre Bohr i Sommerfeld s'havia arribat a la conclusió que a cada electró s'havien d'atribuir tres «nombres quàntics»: *n* (principal), *m* (magnètic) i *l* (azimutal). Doncs bé, Pauli veié que calia afegir-ne un altre: *s*, inicial de *spin* (que és un abreujament de *spinning moment*, moment de rotació), que per als electrons només pot prendre dos valors: 1/2 o -1/2, que s'interpreten com el moment angular intrínsec i indiquen el seu sentit de rotació. I a partir d'aquí va deduir també, el 1925, el «principi d'exclusió»: «En un àtom no hi pot haver dos electrons que tinguin iguals els quatre nombres quàntics.» A partir d'aquest principi es pot analitzar com es troben els electrons en l'embolcall atòmic. El 1940 Pauli se'n anà a Princeton (Estats Units) i s'hi nacionalitzà americà, però el 1946 retornà a Zuric, on va morir als 58 anys. El 1945 havia rebut el premi Nobel de Física.

fort
i.
fort
dur.

太

極

Des del carrer

ANNA PETIT, NOVA RESPONSABLE DELS GOA DE BARCELONA

«La pregària és el motor que m'empeny»

Samuel Gutiérrez

Des del mes de setembre passat, Anna M. Petit (Vilassar de Dalt, 1954) és la nova responsable dels Grups d'Oració i Amistat de la província eclesiàstica de Barcelona. En la celebració encara del 40è aniversari de la fundació dels GOA (www.oracio.org/nova), aquesta modesta però engrescadora realitat eclesial aspira a continuar creixent en el seu desig d'enfortir la pregària en el si de la comunitat cristiana. La cloenda de l'aniversari tindrà lloc a l'abril a Castelló, on es van iniciar els Grups de la mà del bisbe Josep M. Cases.

Com afronta el repte de coordinar els Grups d'Oració i Amistat?

Confesso que, en un primer moment, era bastant reticent, perquè tinc moltes ocupacions, i es tracta d'un repte important, però l'equip dirigent hi va insistir molt i finalment vaig acceptar. Això esdevé per a mi una oportunitat privilegiada de servir i créixer com a persona. Déu parla de moltes maneres i he pensat que això és potser ara el que més necessito en la meua vida: aprofundir en la pregària.

Com va conèixer els GOA?

Va ser fa només cinc anys a través del meu director espiritual. Em va convidar a un recés, m'hi vaig trobar molt bé i vaig decidir continuar-hi.

Què és el que més la va atreure?

El que més m'agrada d'aquesta proposta és el fet que hi hagi un grup de gent que, sense conèixer-se inicialment, estiguin molt units a través de la pregària. A vegades només ens veiem de mes a mes, però vivim un fort sentit de comunió. És

com si ens coneguéssim de tota la vida. El vincle de la pregària, tot sabent que cada dia tots resem per tots, ha estat per a mi un enriquiment molt gran. La gran idea del bisbe Cases, fundador dels GOA, és que adquirir un compromís per pregar sol costa més, però si tens un grup que saps que t'està fent costat, resulta més fàcil la perseverança. Esdevé així una eina molt positiva en el camí de seguiment de Jesús.

Quins compromisos implica formar part dels GOA?

Només tenim el compromís de la pregària diària. Pràcticament tothom fem els laudes i les vespres i després cadascú es fixa un temps de pregària personal d'acord amb les seves possibilitats. Això és bàsic, perquè és el que després ens du al servei allà on Déu ens cridi. La unió

de la pregària ens empeny al servei. La pregària és el fonament de tot. Ella ens du inevitablement al servei, normalment en àmbits discrets, però necessaris.

Al mateix temps, cada grup d'oració i amistat es reuneix una vegada al mes per resar plegats les vespres, fer comentari de l'Evangeli i fer una mica de revisió de la pregària i del servei a la nostra vida. Finalment, compartim una mica de beure aperitiu o sopar, en un espai per fer una mica de calli i establir vincles més pregonos. Els grups són oberts a tothom: seglars, religiosos i sacerdots. Cadascú aporta la seva especificitat i així s'enriqueix molt el grup. Tothom hi surt renovat i amb més ganes d'afrontar els reptes de la vida.

En quin sentit l'han enriquit a vostè?

M'han enriquit molt! La pregària, quan esdevé eix de la teua vida, fa que coneguis millor Crist i també a tu mateixa. Això només pot aportar avantatges, sobretot en el tracte amb els altres. Fa que els miris d'una altra manera. La pregària és el motor que m'empeny en la vida de fe.

Tinc entès que els GOA tenen també molt present el món de les missions i de la malaltia...

Cada grup té tres vincles importants: amb un convent contemplatiu; amb un malalt que pateixi una malaltia llarga i que l'ofereix pel grup; i finalment, amb les missions, ja que cada grup fa suport econòmic, de pregària i d'amistat amb el projecte concret d'un missioner. Des de Catalunya, per exemple, donem suport al P. Ignacio Guardamino, que treballa des de fa més de 20 anys a l'Índia. Són puntals molt forts que donen empenta al grup.

Eduard Brufau

Rauxa

La pau d'Obama

Aquest gener fa un any que Barack Obama va ser investit president dels Estats Units. Passats aquests dotze mesos ja podem començar a fer un balanç de la seva política a escala internacional, que prometia trencar amb el militarisme del seu antecessor i iniciar una etapa totalment nova, basada en la diplomàcia, la concòrdia i les bones maneres. No cal dir que les expectatives no s'han acomplert. En el repte del canvi climàtic, com es va poder veure a la cimera de Copenhaguen, els Estats Units continuen sense reduir l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Pel que fa a l'Iraq i l'Afganistan, la violència encara és el pa de

cada dia en aquests dos països tan difícils d'estabilitzar. Finalment, en el discurs que va pronunciar durant el lliurament del discutit premi Nobel de la Pau, va afirmar que sovint cal fer la guerra per aconseguir la pau, frase que hauria pogut pronunciar el mateix George Bush. La situació internacional que Barack Obama ha heretat és tan complexa com la de l'etapa de George Bush i per tant no hi pot haver gaires diferències en aquest terreny entre l'un i l'altre. La paradoxa, però, és que la bona imatge que Obama s'ha construït li permet aplicar sense reticències la mateixa política que Bush ja havia començat.

Pensant-ho millor

Jaume Camprodon
Bisbe emèrit de Girona

Un servei casolà en via d'extinció

Sol passar amb certa freqüència que els serveis quotidians d'atenció a les persones els trobem tan normals que acostumen a passar-nos per alt. En algun moment és bo parar-hi esment ja que formen part del teixit de la vida quotidiana. Em situo en el marc de l'Església i, si voleu, de la parròquia. És possible que us sorprengui: em refereixo a les persones que durant anys s'han dedicat a l'atenció personal dels capellans i de la casa rectoral. D'uns anys ençà, i per raons que ara no són del cas, les coses han canviat i són pocs els mossens que compten amb una persona que estigui pendent de la seva cura personal. Ja endevineu que em refereixo a les anomenades majordones. Us vindrà de nou que tregui aquest tema, però crec que és de justícia fer-ne esment alguna vegada, ja que són serveis prestats per persones senzilles, amb plena dedicació i gairebé sempre en l'anonimat i amb retribucions més que ajustades. Cert que de tot hi ha a la vinya del Senyor, però aquests casos no eximeixen de la justícia que es deu a la gran majoria. Alguna vegada aquest servei el prestava la mare o una germana del mossèn, llavors podia tenir una certa consideració, però no passava d'aquí. Recordo el que ens deia un superior del seminari quan estàvem a punt de deixar-lo: «No sabeu la importància que té la persona que obre la porta de la rectoria —avui diríem la que despenja el telèfon—, és la que dona la primera imatge.» Sovint he pensat en les parròquies rurals d'altre temps, amb dies sencers sense que ningú truqui a la porta, passant parts de Rosari i comptant les bigues del sostre. Sortosament no sempre era així. A la majoria de parròquies hi havia moviment i vida però sempre amb un ritme diferent de les altres cases del poble, sentint alguna conversa, sense voler-la escoltar, dels comentaris no sempre benèvols sobre la persona del rector. Una vida ben diferent del rector ocupat en el culte, el catequisme parroquial i escolar, reunions i sortides en ocasió d'enterraments i funerals que sovint acabaven amb una partida de tresillo. Recordo la germana d'un mossèn, dotada del sentit de l'humor i un punt de malícia, que utilitzava la comparança de la cadira mitjana que hi havia a totes les cases; una cadira per a tot servei: per enfilarse per endreçar un armari, per netejar vidres o treure teranyines, o posar-hi roba per endreçar...; però quan s'espera una visita s'arracona al «quarto» fosc. Es digui el que es vulgui, un servei impagable. Sense exagerar la nota podria dir-se que es tractava d'una veritable diaconia. No parlem si es tractava de la mare del mossèn, la qual des que apuntà la vocació del seu fill al sacerdoci, fou la primera de pregar per ell, endevinar el seu estat d'ànim, veritable àngel de la guarda. Els últims anys i en diversos llocs les mateixes servidores dels mossens s'havien organitzat per ajudar-se amicalment i espiritualment.

Al llarg de la història són moltíssimes les persones generoses que han dedicat la vida al servei acurat dels preveres sense figurar en el rol de la parròquia. Ho he dit en començar: crec que no s'ha fet la deguda justícia amb aquestes persones. Sortosament és el Senyor el qui, quan arriba l'hora, posa les coses al seu lloc.